சுஜாதா

மாத இதழ்

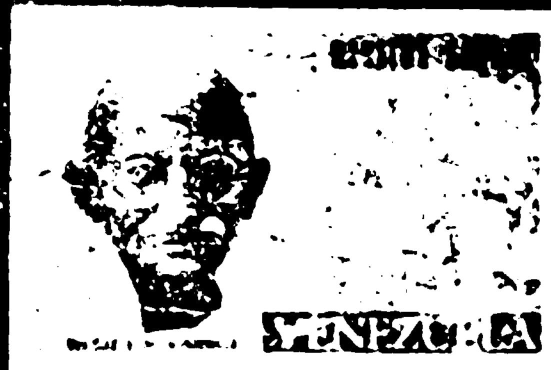
ஜூலை'94
ரூ.4/-

மனல் நதி

தெரிந்த முகம்
தெரியாத அகம்

தொடர்ச்சி பின் அட்டையில்

மணல் நதி

பாலகுமாரன்

சுஜாதா

பாலகுமாரன்

1

வானம் மூடிக் கொண்டிருந்த வேளையில் அவர்கள் சென்னையின் எல்லையைத் தாண்டினார்கள். ஐம்பத்து இரண்டு இருக்கைகள் கொண்ட பஸ்ஸில் நாற்பத்தி ஏழு பேர் அமர்ந்திருந்தார்கள். பஸ்ஸின் கடைசிப் பக்கமான ஒரு குறுக்குச் சீட்டில் நாற்பத்தி ஏழு பேருக்குமான சமையல் சாமான்கள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. பஸ்ஸின் முதல் இருக்கையில் ஒரு இரட்டை சீட்டில் ஒரு வயதான அம்மாள் படுத்துக் கொண்டு வந்தார்.

பஸ் அதிகம் குலுக்கலில்லாமல் ஓடிற்று. என்ஜினின் சீறலில் அது நல்ல பஸ் என்று எல்லோருக்கும் தெரிந்தது. புழுதி உள்ளே அடிக்காமலிருக்க கருப்புக் கண்ணாடியை எல்லோரும் இழுத்து மூடியிருந்தார்கள். சென்னையைத் தாண்டியதும், மூடிக் கொண்டிருந்த வானம் பின்னே போய்விட, உள்ளேயிருப்பவர்களுக்கு வானம் மப்பாக இருப்பது போலவே தென்பட்டது. நடு சீட்டில் அமர்ந்திருந்த ஆள் வெற்றிலை துப்ப கதவு தள்ள, வெக்கையும், புழுதியும் பஸ்ஸிற்குள் சுழன்று ஓடி வந்தன. ''மூடு... மூடு...'' என்று எல்லோரும் கத்தினார்கள்.

''சே, உடம்பு முழுக்க புழுதி. எதுக்கு இப்போ கதவு திறக்கணும்...'' ஒரு முப்பது வயதுப் பெண் கத்தினாள்.

''போக வர நாலாயிரத்து ஐநூறு கிலோ மீட்டர். யம்மா, பூங்கொடி நீங்க புழுதியில்லாம வந்துடுவீங்கள்ளா?'' கதவு திறந்தவன் பதிலுக்குக் கத்தினான்.

''போற இடம் முழுக்க வெக்கையும், புழுதியும்தான். நாற்பத்து ரெண்டு டிகிரி வெயிலு. ஈரத்துணிய பிழிஞ்சு உதறினா காய்ஞ்சுடும். இருந்திருந்து ஜூன் மாசம் போறோம். இப்பவே வெயிலுக்குப் பழகிட்டா நல்லது. இல்லேன்னா மூக்குல ரத்தம் வந்து ஒரு மாதிரியாயிடுவீங்க.''

கதவு திறந்தவன் விவரம் சொல்ல, பஸ்ஸிற்குள் மௌனம் பரவிற்று. கதவைத் திறந்ததும், மூடியதும் மறந்து போய் பயணத்தின் களைப்பு கற்பனையில் வளர்ந்து கலவரம் கொடுத்தது.

''நம்ம ஊர்லேயுந்தான் வெயிலு. வெளில, வாசல்ல போகாமலா இருக்கோம்.''

இன்னொரு ஆள் பதில் சொல்ல, எல்லா தலையும் அவர் பக்கம் திரும்பியது.

''வாங்க, நம்மூர் வெயில்ல நனைஞ்சவரே வாங்க. எல்லாம் தெரிஞ்ச மாதிரி பேசறது தப்பு. உங்களுக்கு டிகிரில சொன்னாப் புரியாது. நம்மூர்ல மிஞ்சி மிஞ்சிப் போனா நாற்பது, நாற்பத்தி ஒண்ணு. நாலு மணியாச்சுன்னா மெட்ராஸ் கடல் காத்து திரும்பும். ஆறு மணிக்கு ஒரு சொம்பு தண்ணி ஊத்தினோம்னா சிலு சிலுன்னு இருக்கும். ராத்திரி ரெண்டு மணிக்கு பூமி குளிர்ந்து போயிடும். போர்த்திக்கிட்டுத் தூங்கலாம். டெல்லி அப்படியில்ல, பகல் எரியும். ராத்திரி சுடும். சுவரு, கட்டில்,

சொம்பு, தட்டு, பாத்திரம், டபரா எல்லாம் சுடும். ராத்திரி ஏழரை மணி வரைக்கும் வெளிச்சம் இருக்கும். காலைல நாலரை மணிக்கு பொல பொலன்னு விடிஞ்சுடும். ஆறு மணிக்கு வெயில் தாக்கும். பதினொன்னுலேர்ந்து அஞ்சரை வரைக்கும் பேசக்கூட முடியாது. அத்தனை வெயில்.''

''முன்னமே போயிருக்கீங்களா?''

பஸ்ஸின் நடுவிலிருந்து எழுந்த கேள்வியை நோக்கி அவன் முகம் திரும்பினான்.

''ரெண்டு வருஷம் முன்னாடி எங்க தாய், தகப்பனோட வந்தேன். போன வருஷம் எங்க மாமனார், மாமியாரோட வந்தேன். இந்த வருஷம் நானும், என் சம்சாரமுமா கிளம்பிட்டோம்.''

''அப்போ உங்களுக்கு இந்தி தெரியுமா?''

''அதெல்லாம் தெரியாது. இப்படி யாத்ரா சர்வீஸ் பிடிச்சுப் போயிடறதுதான். இப்படி போறதுக்கு எதுவும் தெரிய வேணாம்.''

''கடை கண்ணில சாமான் வாங்கறதா இருந்தா?''

''என்னா வாங்கப் போறீங்க? கங்கை சொம்பும், காசிக் கயிறும்தானே. விக்கிற வனே தமிழ் பேசுவான், கவலைப்படாதீங்க.''

என்னென்ன வாங்க வேண்டுமென்று அடுத்தடுத்துள்ளவர்கள் பேசிக் கொள்ள, சொற்களின் சலசலப்பு பரவலாயிற்று. தெலுங்கு எழுத்துக்கள் தோன்றித் தோன்றி மறைந்தன.

இருட்டுவதற்குள் ஒரு இலக்கை அடைந்து விடவேண்டுமென்ற வேகத்தில் பஸ் முழு வேகத்துடன் முயல, பஸ்ஸிலுள்ளவர்கள் பின் பக்கம் விரையும் வயல்களை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பொட்டல் காடாய் நிலமும், அங்கங்கே குடிசைகளும், சில சமயம் சிற்றூர்களும், சில நேரம் பெரிய பட்டணத்தின் விளிம்பும் கடந்து போவதை வியப்போடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இது யாருடைய நிலம்? எவருடைய பூமி? எவருக்கு இது ஊர்? இங்கு என்ன விளைச்சல்? எதற்கு இங்கே குடியிருப்புகள்? இந்தப் பொட்டல் வெளியில் ஏன் மனிதர்கள் வாழ்கிறார்கள்? அப்படி வாழ என்ன காரணம்? இங்கு நீர் உண்டா? நிலவு பொழியுமா? நெஞ்சு வலித்தால் ஆஸ்பத்திரி உண்டா? சோப்பு, சீப்புக் கடையோ, சினிமா தியேட்டரோ இல்லாத இடத்தில் எப்படி வாழ முடியும்? இருட்டின பிறகு இங்கு என்ன வேலை? எது விளக்கு? கெரசினா, அரிக்கேனா, நல்லெண்ணெய் குத்து விளக்கா? அல்லது தீப்பந்தமா? அல்லது வெறும் அடுப்பு வெளிச்சமா?

ஒற்றைத் தீப்பெட்டியும் அணைந்து விட்டதெனில் எப்படிப் பற்ற வைப்பான். யாரிடம் நெருப்பு கேட்பான். சாக்கடை ஓடும் சந்து வீட்டில் பல செளகர்யங்கள் இருக்கின்றன. சந்து தாண்டினால் தெரு, தெரு தாண்டினால் மெயின் ரோடு. மெயின் ரோட்டில் பஸ் ஏறினால் அண்ணாசாலை. அப்புறம் பூக்கடை, கொத்த வால் சாவடி, மாம்பலம், திருவல்லிக்கேணி, ராயப்பேட்டை, மந்தைவெளி, மயி லாப்பூர், அடையாறு அடர்த்தியாய் காட்டு மரத்தில் தொங்கும் தேன்கூடாய் கடல் ஒட்டிச் சென்னை நகரம் பூமியை ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. அந்தத் தேன் கூட்டில் எல்லாம் கிடைக்கும். சந்து சந்தாய் இருந்தாலும் மிகுந்த செளகர்யம். அந்த சந்து வீட்டின் மாடி போர்ஷனுக்கு ஆயிரத்து நானூறு ரூபாய் வாடகை. இந்த வெட்ட வெளிக் குடிசைக்கு வாடகை உண்டா? கைப்பிடி பம்ப் உண்டா? கரெண்ட்

உண்டா? தண்ணி லாரி வருமா? பழைய துணிக்குப் பாத்திரம் கொடுக்கும் ஆள் வருவானா?

ஆயினும் இங்கே மனிதர்கள் வாழ்கிறார்கள். வாழ குடிசை கட்டிக் கொண்டிருக் கிறார்கள்.

ஒரு கிழவர் பின்னால் குழந்தைகள் ஓடுகின்றன. இரண்டு நாய்கள் ஓடுகின்றன. கிழவரும், குழந்தையும் சாப்பிட்டு நாய்களுக்கும் போடுவார்கள் போல. இல்லையெனில் நாய்கள் எப்படி வளரும்? எதற்காக வாலாட்டும்? உலகம் பெரிது என்று எல்லோருக்குமே புரிந்தது. பெரிசு என்ற திகைப்பே பேச முடியாமல் வைத்தது.

''ஒரு க்ரவுண்ட் நானூறு ரூபாய் இருக்குமா? இன்னும் சீப்பா? நூறு கிரவுண்ட் வாங்கிப் போட்டு சுற்றி வேலி கட்டி, நாற்பதைம்பது வீடு கட்டி, குடும்பங்களைக் குடியேற விட்டால் இதுவும் ஊர். இதுவும் ஒரு பேட்டை.

முதலில் மின்சாரம் வரும். பிறகு பஸ் வரும். பஞ்சாயத்து, நகராட்சி ஏதாவது வரும். போராடி மனுக் கொடுத்தால் ரயில் வரும். ஊர் வேலியுடைத்துப் பெரிதாகும். பள்ளிக் கூடம், பாங்க், தொழிற்சாலையெல்லாம் உருவாகும். ஸ்ரீனிவாசபுரம் என்று பெயர் வரும்.

கிரவுண்ட் நானூறு ரூபாய்க்கு என்று நூறு கிரவுண்ட் வாங்கியது ஸ்ரீனிவாசன் தானே. அவன் பெயரிலேயே ஊர்ப் பெயர் இருக்கும். அவன் செத்துப் போனால் சிலை வரும். பிறகு ரயில்வே ஸ்டேஷன் ஜங்ஷனாக மாறும். வெளியூர், உள்ளூர் பேருந்துகள் இரண்டாகப் பிரிக்கப்படும். கன்டோன்மெண்ட் என்று தனியாக ஒரு பகுதி ஊருக்கு வடக்கேயோ, தெற்கேயோ உருவாக்கப்படும். இன்னொரு தேன் கூடு. நிறைய சந்தகள் சாக்கடைகளுள்ள தேன்கூடு இன்று இருக்கிற எல்லாத் தேன் கூடும் பொட்டலாய் இருந்தவைதான். கள்ளிச் செடியும், கருவேலம் புதருமாய் இருந்தவைதான். இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்பு சென்னைக் கடற்கரையில் மணல் வெளியும், புதற் செடியும்தான் பார்த்திருப்பார்கள். நடுக்கடலில் நங்கூரமிட்டு சிறிய படகில் கரை முட்டியிருப்பான். கருப்பு கருப்பாய் மனிதர்களைப் பார்த்து வியந்திருப்பான். வெள்ளை முண்டாசும், அழுக்கு இடுப்பு வேட்டியும் கண்டு வியந்திருப்பான். ரவிக்கை அணியாது மாராப்புக்குள் உருளும் சிறிய முலைகளைக் கண்டு திகைத்திருப்பான்.

அந்தத் திகைப்பு செத்துப் போகவில்லை. இரண்டாயிரம் வருடத்திற்குப் பிறகும் வேறு ஊரில் வேறு மனிதர்களைக் கண்டு அதே வித திகைப்பு வருகிறது. பொட்டல் நிலம் பார்த்த போது வியப்பு வருகிறது. கதவேயில்லாத குடிசைக்ளைக் கண்ட போதும், கவலையும், பரிதாபமும் வருகின்றன.

இது என்ன ஊர்? யாருடைய ஊர்? இங்கு ஏன் மனிதர்கள் வாழ்கிறார்கள்? என்ன வேலை செய்கிறார்கள்? அந்தக் கிழவனுக்கும், குழந்தைகளுக்கும், நாய்களுக்கும் சோறு உண்டா? எப்படி? எவரால்? எதன் பொருட்டு?

டிரைவருக்கு அடுத்த ஒற்றைச் சீட்டில் அமர்ந்திருந்த சீனுவாசன் கற்பனையை ஒரு சிறு நகரம் கலைத்தது. இங்கே சாராயம் கிடைக்கும் என்ற கோணலான தமிழ் எழுத்துக்கள் யோசிப்பை திசை மாற்றியது. பஸ் ஊர்ந்து போக, சென்னையில் சாயந்திருந்த பெப்சி பாட்டில் அங்கேயும் சாய்ந்திருந்தது. எனது மேனி எழிலுக்குக் காரணம் லக்ஸ் என்று ஸ்ரீதேவி தெலுங்கில் சொன்னாள். லக்ஸ் விளம்பரத்தில் ஸ்ரீதேவி வேறு என்ன சொல்ல முடியும்? தெலுங்கு தெரியாத போதும் விளம்பரம் புரிந்தது. ஜீவன் டோன் மாத்திரைகள் தசை முறுக்கிக் காண்பித்தன. முக்கோணம்,

ஒரு குழந்தை போதும் என்று சொன்னது. மத்தியானக் காட்சிக்கு ஒரு தியேட்டரில் பெண்கள் சுவரேறிக் குதித்தார்கள். ஆலமரத்தடி அனுமார் மட்டும் சிகப்பாக இருந்தார். இனிமேல் காஷ்மீர் வரையில் அனுமார் சிகப்பாகத்தான் இருப்பார். கோவில்கள் வேறு மாதிரி இருக்கும்.

மறுபடியும் பொட்டல் வர, சீனுவாசன் அயர்ச்சியுடன் கண்களை மூடிக் கொண்டான். இந்த தேசம் பெரிது என்று எண்ணிக் கொண்டான்.

''தூங்கறதா இருந்தா பின்னாடிப் போய் தூங்குங்க.'' - டிரைவரின் குரல் அவனை அதட்டி எழுப்பியது.

''இந்தப் பக்கம் வந்துடறீங்களா?''

பின்பக்கமிருந்து நாலைந்து குரல்கள் எழுந்தன.

அவர்கள் அவசரம் சீனுவாசனுக்குக் கடுப்பைக் கொடுத்தது. சீனுவாசன் இந்த பயணத்தின் போது தூங்கவும் கூடாது; பேசவும் கூடாது என்று உறுதிப்படுத்திக் கொண்டான். பொட்டல் வெளியை வெறித்துப் பார்த்தான். பஸ் தார் ரோட்டை விழுங்க, இருள் பூமியை விழுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

பஸ் நானூறு கிலோ மீட்டர் தாண்டி ஒரு சிறு நகரத்து ஹோட்டல் வாசலில் நின்றது. ஹோட்டல் விளக்கை பூச்சிகள் சுற்றிக் கொண்டிருந்தன. பயணிகள் கீழேயிறங்கி தள்ளாடி நின்றார்கள். எல்லோரும் அழுக்காய் இருந்தார்கள். எல்லோரும் களைப்பாக இருந்தார்கள்.

ஹோட்டலுக்கு அருகே சமையல் சாமான்கள் இறக்கப்பட்டு, அடுப்பு மூட்டப்பட்டது. முன் பசிக்கி சிலர் பக்கோடா வாங்கிக் கொண்டார்கள்.

''தனியா ஆள் வெச்சு சமைச்சுச் சாப்பாடு போடறோம்'' என்று யாத்ரா சர்வீஸ் கொடுத்த முதல் உறுதி உப்புமாவாய் கிளறப்பட்டு எல்லோருக்கும் வழங்கப்பட்டது.

''ஏன் உப்புமா... பொங்கல் போடக் கூடாதா?'' - ஏதோ பெண் குரல் கேட்க, சமையற்காரன் சொடேரென்று தண்ணீர் அடித்து தீயை அணைத்தான்.

''ஆரம்பிச்சுட்டாளுங்கப்பா. பொங்கல் போட்டா உப்புமா கேப்பாளுங்க. உப்புமா போட்டா பொங்கல் கேப்பாளுங்க. வந்த இடத்தில வாயை மூடிட்டுத் தின்னதா சரித்திரமே கிடையாது...''

ஆனால், அந்த நேரத்துக்கு அந்த உணவு சுவையாக இருந்தது. இரவு படுக்கைக்கு இன்னும் ஒரு மணி நேரம் பயணப்பட வேண்டும். அவன் இருக்கைக்குப் பின்னாலிருந்த இரண்டு ஆண்கள் அவனருகே வந்து நின்றார்கள். சிரித்தார்கள்.

''எம் பேரு நரசிம்மன். இவன் என் தம்பி சந்தானம்...'' அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார்கள். அண்ணனுக்கு ஐம்பது வயது இருக்கும். தம்பிக்கு நாற்பத்தைந்து இருக்கும். இருவர் தலையும் நரைத்திருந்தது. உயரமாய், ஒல்லியாய் கொஞ்சம் கூர் மூக்காய் இருக்கின்றன அந்த சகோதரர்களைப் பார்த்தவுடன் சீனுவாசனுக்கு திருக்கழுகுன்றத்து கழுகுகள் ஞாபகம் தேவையில்லாமல் வந்தது.

2

ஆனால் இந்த சீனுவாசனைப் பார்த்தால் மண்ணாந்தை நினைவு

வருகிறது. மண்ணின் நிறத்தில் உள்ள ஆந்தைக்குப் பெயர் மண்ணாந்தை. உயரச் சுவர் பொந்தில் கோவில் கோபுரத்து இடுக்கில் ஏதோ களிமண் பூச்சு மாதிரி காறை பெயர்ந்த இடம் மாதிரி அசையாது உட்கார்ந்திருக்கும். விழிகள் மட்டும் நாலு திசையும் உருளும். அருகே உட்கார்ந்து கத்தும் காக்கைக்குக் கூட ஆந்தை இருப்பது தெரியாது. அசைவு ஏற்பட்டால் தானே உருவம் தெரியும். குரல் கொடுத்தால் தானே இருப்பு புரியும். அசையாது குரல் கொடுக்காது இருக்கிற ஆட்களெல்லாம் ஆந்தைதான்.

பகலில் அசையாத ஆந்தை இரவில் அசையும். பேசாதவரை பேசாத ஆள் பேச்சுக் கொடுத்தால் நிறைய பேசுவான்.

''தனியா வந்தீங்களா?'' நரசிம்மன் கேட்க சீனுவாசன் இது முட்டாள்தனமான கேள்வி என்பதாய் புன்னகை செய்தான்.

என்ன முட்டாள்தனம் என்பது புரியவில்லை. புன்னகை மட்டும் புரிந்தது.

''நாற்பத்தி ஆறு பேர் கூட வராங்களே... நான் எப்படி தனியான்னு சொல்றது.''

''அது இல்லை சார்... வீட்ல யாரும் வரலை...''

''மனைவியைச் சொல்றீங்களா..?''

''அந்த மாதிரி யாராவது?''

''மறுபடி சீனுவாசன் சிரித்தான். அந்த மாதிரி யாரையாவது கூட்டிக்கிட்டு வந்திருக்கலாம். அலஹாபாத், காசி, கயா போறதுக்கு அப்படி யாரும் வரமாட்டாங்க. ஊட்டி, கொடைக்கானல்னா ரெடிம்பாங்க. நான் தனி.''

எதுக்கு இந்த கெட்டிக்காரத்தனம். அல்லது இடக்கு பதில் என்று நரசிம்மனுக்கு புரியவில்லை. கேட்டது புரியவில்லை என்றால் பொய். பதில் சொல்ல விருப்பமில்லை என்று சொல்லியிருக்கலாம். ஒரு வேளை இப்படி கேட்டதே தப்பு என்று இந்த மன்னாந்தை நினைக்கிறதோ...

''சிரார்த்தம் பண்ண மனைவி அவஸ்யம்னு சாஸ்த்திரம் சொல்றது...'' நரசிம்மன் தம்பி சந்தானம் பேசினான்.

''சாஸ்த்திரம் எதாவது பேசும். பேசிட்டு அப்படியில்லைன்னா... பொண்டாட்டி உயிரோடேர் அல்லது உயிரோட இருந்து கூட வராமலோ இருந்தா என்ன பரிகாரம் னும் சொல்லும். புல்லுக்கட்டு போதும் பொண்டாட்டிக்கு பதிலான்னு ஒரு கன்ஸஷன் கொடுக்கும்.''

''கூட புல்லுக்கட்டு கொண்டு வந்துருக்கேளா?''

நரசிம்மனுக்கு பதில் தாக்குதல் நடத்தாமல் இருக்க முடியவில்லை.

''வழில வாங்கிண்டா போச்சு...''

''எது.. பொண்டாட்டியா... புல்லுக்கட்டா?''

சடேரென்று மூன்று பேரும் சிரித்தார்கள். குத்தலான கேலி தாண்டி ஒரு ஸ்நேகம் சட்டென்று அங்கே வந்து விட்டது.

''பய கெட்டிக்காரன். ஏதோ தெரிஞ்சு வச்சுண்டிருக்கான். சந்தானத்துக்கு மண்ணாந்தை மேல் ஒரு பிரியம் வந்தது. அவன் வாயைக் கிளறத் தோன்றியது.

''குறைஞ்ச பட்சம் ஒருஅம்மிக் குழவியாவது வச்சிருக்கலாம். புல்லுக்கட்டுன்னு பொண்டாட்டிய சொல்றது ரொம்ப அல்பமான விஷயமா இருக்கும்.''

''அல்பம் உதாரணத்துல இல்லை...''

''பிறகு...''

''ஆள்கிட்ட இருக்கு.''

''புரியலையே...''

''உங்களால குறைஞ்ச பட்சம் ஒரு புல்லுக்கட்டு கொண்டு வர முடியாதா.. கொண்டு வந்தா போதும், அதை பொண்டாட்டிக்குப் பதிலா பக்கத்துல குத்துட்டு நிக்க வச்சு சிரார்த்தம் பண்ணலாம்.''

''அதிக பட்சம் எதுவோ...?''

''ஸ்வர்ண பிம்பம்... ஒரு சாண் உயரம்.''

''யூ மீன் கோல்ட்...''

''எஸ்... கோல்ட் பதுமை...''

''அடேங்கப்பா..!''

''அப்புறம் அதை உருக்கி பிராம்மணாளுக்கு பங்கு போட்டு கொடுத்துடணும்.''

''அடிச்சக்கைன்னானாம். அப்ப புல்லுக்கட்டு போதும்.''

''அதனால்தான் முதல்ல எடுத்தவுடனே புல்லுக்கட்டுன்னு சொன்னது. புல்லுக் கட்டு போதுமான்னா கொஞ்சம் கொஞ்சம் மேலே ஏத்தி ஸ்வர்ணபிம்பம் வரைக் கும் செய்யலாம்.''

மூவரும் பேசாமல் இருந்தார்கள். ஒரு சாண் உயர ஸ்வர்ண பிம்பத்தை நினைத் துக் கொண்டிருந்தார்கள். உலகத்தின் அபூர்வம் பற்றிப் பேச வாயடைத்துதான் போய் விடுகிறது.

''சிரார்த்தம் பற்றி நிறைய தெரிஞ்சு வச்சிருக்கேள்.''

''எப்பவோ படிச்சது ஞாபகம் இருக்கு. திலபர்வம் புக்குன்னு கூட படிச்சிருக் கேன்.''

''என்னது..?''

''திலப்ர்வம்.''

''அப்படீன்னா...?''

''எள்ளு மலை. திலம்னா எள்ளு. மலையளவு இல்லை. ஒரு ஆள் படுத்து நுழையற அளவு எள் குமிச்சி வச்சு அதுக்குள்ள கணவன், மனைவி ரெண்டு பேரும் ஒருத்தர் பின்னால ஒருத்தரா உள்ள நுழைஞ்சு மறு பக்கம் வெளிய வந்து அதை திலத்தை அதாவது எள்ளை அப்படியே தானம் கொடுத்துடறது.''

''அடேயப்பா..!''

''அடேயப்பா தான். நம்மால முடியாது. ஒரு பொட்டலத்துக்கு நாலணா என்று மடிச்சு கொண்டு வந்து வலது கை கட்டை விரல் வழியா புரட்டி வழிய விடறோம்.''

''எதுல சார் படிச்சேள்..?''

''ராஜேந்திர சோழன் அப்படி தானம் பண்ணினான். ராஜ ராஜ சோழன் செத்த பிறகு... கல்வெட்டு இருக்கு.''

''அப்பவே சிரார்த்தம் உண்டா?'' சந்தானத்தின் கேள்விக்கு சீனுவாசன் ப்தில் சொல்லவில்லை.''

''எல்லாருக்கும் சிரார்த்தம் உண்டா சார்?'' நரசிம்மன் கேட்டதும் அவன் பக்கம் திரும்பினான்.

''சிரத்தை உள்ளவாளுக்கு உண்டு.''

''புரியலையே.''

''சிரத்தையோடு செய்வது சிரார்த்தம். சிரத்தைன்னா ஈடுபாடுன்னு அர்த்தம். ஈடுபாடு உண்டுன்னா இதுவும் உண்டு.''

''எதனால ஜனங்களுக்கு இதுல ஒரு ஈடுபாடு?''

''பயம்.''

''எது பயம்..?''

''தன் சாவு பத்தி. தான் செத்த பிறகு என்ன ஆவோம் என்கிறதுபத்தி.''

''இல்லை சார்... இது ஒரு நன்றிக் கடன். எங்க அப்பாவுக்கு நான் சொல்ற நன்றி.''

''தேங்க்யூன்னு ஒரு வார்த்தை போறாதா. மனசுல நினைனச்சா போய் சேராதா.. பித்ருக்கள் கரையேறணும்னு மணி, விளக்கு, சொம்பு ஜலம், பிண்டம்னு எதுக்கு செய்யணும்?''

''தெரியலையே?''

''போற வழில நிசப்தம் இருக்கும். அதனால மணி சத்தம் கேட்டா நல்லதுன்னு மணி தானம். இருட்டா இருக்குமாம். அதுனால விளக்கு தானம். வைதரணின்னு ஒரு வெந்நீர் நதி தாண்டணும். தாண்ட நாக்கு வரளுமாம். அதனால சொம்பு ஜலம். பசிக்கும். அதனால பிண்டம்.''

''செத்த பிறகு இதெல்லாம் உண்டா சார். நம்ப முடியலையே?'' சந்தானம் ஆவலானான்.

''அதென்ன வெந்நீர் நதி? வெந்நீர் ஆறு..?'' நரசிம்மன் நடுவே புகுந்தான்.

''தெரியலை. செத்தா தெரியும். மண்ணாந்தை சட்டென்று பேச்சு முடித்துக் கொண்டு பஸ் போகும் திசையைப் பார்க்கத் துவங்கியது.

உசுப்பி மறுபடி பேச கைதூக்கிய போது, நரசிம்மன் தடுத்து விட்டான்.

''கொஞ்சம் கிறுக்கன். அழுத்திக் கேட்டா கேலி பண்ணுவான். அப்புறம் உனக்கு கோபம் வரும். பேசாத இரு. அப்புறம் கேட்டுக்கலாம்.''

சந்தானம் சீட்டில் சாய்ந்து கொண்டான். வைதரணி நதி வெந்நீர் ஆறு மனக்கண் முன்னே ஓடியது.

அடுப்பில் கொதிக்கும் பேக்ஸா வெந்நீர் போல ப்ளக் ப்ளக் என்று கொட்டினார் கள். நீராவி கிளர்ந்து எழ பெரிய ஆறு முழுவதும் வெந்நீர். விரல் வைத்தால் வெந்து போகும். வெந்நீர் ஆறு ஓடியது. வைதரணி நதி. அதைக் கடக்கும் போது நாக்கு வரளும். இப்போதே வரண்டது.

''பாவிகளா... இப்படி எதையாவது கதை சொல்லி மனசைக் குழப்பறீங்களேடா'' என்று கத்தவும் தோன்றியது.

உடலே இல்லாத போது சூடு எப்படி? ஆவி ரூபத்திற்கு உணர்வு எப்படி? கனம், இருப்பு, எழல், நிற்றல், வலி சோர்வு எல்லாம் உடம்புக்குத் தானே. உடம்பு உகுத்து மேலே போக, அங்கும் வெந்நீர் ஆறு என்றால், அது சுடும் என்றால், இருட்டு, ஒளி என்று பிரிவினை இருந்தால் பயம், பயமின்மை என்கிற தன்மை இருந்தால், கடவுளே என்ன சோதனை சாவும் சந்தோஷமில்லையோ... அங்கே போனவ னுக்கு இங்கே தானம் தருவது எப்படி உதவும். இந்த மணி சப்தம் அங்கு எப்படி கேட்கும்?

பொய். பெரும் பொய். யாரோ சிலர் கதை கட்டி காசு பண்ணுகிற பொய்.

''எதுக்கு காசி, கயா எல்லாம்'' என்று அப்போதே சந்தானம் கேட்டான். நரசிம் மன் தான் பிடிவாதமாய் பேசி ஏற்பாடுகள் செய்தான்.

''சும்மா போய் இடம் இடமா பார்த்துட்டு வரலாம் வாடா'' என்று கூப்பிட்டான்.

செகண்ட் கிளாஸ் ட்ரெயினை விட பஸ் பயணம்... அதுவும் இப்படி நாற்பத்தி யோரு யாத்ரீகர்கள் கொண்ட பஸ் பயணம். காசு கம்மி. பஸ். சொகுசு பஸ்.

காலையில் உப்புமா அல்லது பொங்கலுடன் காபி.

பிற்பகல் சாம்பார், ரசம், மோரு, கூட்டு, பொரியலுடன் முழுச் சாப்பாடு.

மாலையில் பக்கோடா அல்லது பஜ்ஜியுடன் காபி

இரவு பூரி, சப்பாத்தி, இட்லி ஒரு டம்ளர் பால்.

தங்கும் இடங்கள் கல்யாண சத்திரம் போல் இருக்கும். குளியல் வசதிகள் உண்டு.

காசி இரண்டு நாட்கள். கயா இரண்டு நாட்கள். அலஹாபாத் இரண்டு நாட்கள்.

கோவில் டிக்கெட், பண்டா, படகு சவாரி, சிராத்த சாமான்கள், செலவு யாத்ரீகர் களுடையது.

இந்தி தெரியலையே என்கிற கவலை வேண்டாம். இந்தி, ஆங்கிலம், தமிழ், கன்னடம் தெரிந்த கைடு கூடவே வருவார்.

மூத்தோர்களுக்கு சிரார்த்தம் செய்ய ஆசைப்படும் தமிழ்நாட்டு மக்களுக்கா கவே இந்த யாத்திரை ஏற்பாடு செய்யப்படுகிறது. இது எங்கள் நூற்று இருபத்தி ஏழாவது யாத்திரை.

தமிழ்நாடு தாண்டினா உங்க இங்கிலீஷ் வேவாது. இந்திதான். எல்லா இடத்துல யும் இந்திதான். ஆந்திராவுல ரிக்ஷாக்காரன் கூட இந்தி பேசுவான். கன்னடக்காரன் கஷ்டப்பட்டு கத்துக்கிட்டான். மலையாளம் பாடமா வச்சு படிக்கிறான். நாமதான் வுட்டுட்டோம். இந்தி ஒழிகன்னு ஒழிஞ்சுட்டோம். இந்திய விட்டது தப்பு. பெரிய தப்பு. பாடமா வேணாம். பேசப் பழகியிருக்கலாம். பேசப் பழகற பாஷை பரீட்சை இல்லை, மார்க் இல்லைன்னு பள்ளிக் கூடத்துல வச்சிருக்கலாம். பசங்க ஜாலியா படிச்சுப் போயிருப்பாங்க.

ஸ்டேஷன் போய் இறங்கி வழி கேளுங்க. அப்ப தெரியும் இந்தி தெரியாத குறை. டிப்டாப்பா டிரஸ் போட்டிருப்பான். வில் யூ ஸ்பீக் இங்கிலீஷ்னு கேளுங்க. நைன் னுட்டு போயிடுவான். டிக்கெட் கலெக்டர், பட்டானத்தான், போலீஸ் இன்ஸ்பெக் டர், டூரிஸ்ட் சென்டர் எங்கயும் இங்கிலீஷ் வேவாது. தெரியாது. இந்தி மே போலோன்னுவான். வெறுத்துடும். நான் அவஸ்தை பட்டேன். ஒரு மாசம். அப்பு றம் மொள்ள மொள்ள கத்துக்கிட்டேன். இந்தி ஈஸி சார். நாலு வருஷத்துல நம்ம மாதிரி உள்ளவங்க கவிதை எழுதலாம். அத்தினி ஈஸி. பயணம் பற்றி எதிர் வீட்டு ஆளிடம் சொன்ன போது பயமுறுத்தினார்.

யாத்ரீகர் பஸ்ஸில் டிக்கெட் வாங்க மொழியும் ஒரு காரணம். தமிழர்களோடு போய் தமிழர்களோடு வரலாம் என்கிற பாதுகாப்பு எண்ணம்.

ஏய்க்கிறானா... ஏமாற்றுகிறானா என்று புரியாது தடுமாற வேண்டாம் என்கிற கவலை. பஸ் சிரமம். முதுகு வலிக்கும். ஆயினும் பாதுகாப்பு. மொழி வளையம் போட்ட பாதுகாப்பு.

காசியை விட, கய வில் சிரார்த்தம் என்பதை விட, சந்தானத்துக்கு கங்கை மீது ஒரு ஆசை இருந்தது. சினிமா பாட்டிலிருந்து அவனுக்குத் தெரிந்த பாரதி பாட்டு வரை கங்கையைப் பற்றி நிறைய சொல்லியிருந்தார்கள். பொஹோய் என்று ஓடும் பெரிய நதி பார்க்க மனசு ஆசைப்பட்டது. கங்கை ஜீவநதி என்று தேர்ட் ஃபார்மில் படித்தது இன்னமும் ஞாபகத்தில் இருந்தது. கங்கை பொங்கினாள் என்கிற நியூஸ் ரீல் அழியாமல் மனசுள் இருந்தது. ஒரு கால்பந்து மைதானத்தை விட அலகமான நதியைப் பார்க்க விருப்பம் இருந்தது.

''கயால இரண்டு நாளா? வேஸ்ட்'' எதிர் வீட்டு ஆள் கத்தலாய் மறுத்தார்.

''அரை நாள் சார் தேவலத்துக்கு. அப்புறம் என்று புறப்பட்டு அப்படியே டெல்லி போய்ட்டு வாங்க. அங்க பார்க்க ஒன்னுமில்லை.''

''புத்தகயான்னு ஒரு இடம்...''

''நமக்கும் புத்தருக்கும் என்னா சார் சம்பந்தம்? ஒரே கும்பாச்சி, கும்பாச்சியா கட்டி வச்சிருப்பான். உள்ள புத்தர் சிலை. பின்னால ஒரு அரச மரம். அங்கியும் ஒன்னுமில்லை. தூசு தூக்கும் சாப்பாடு சரியாயிருக்காது.''

''ஏன்?''

''கடுகெண்ணை சார். ஒவ்வாட்டும் நமக்கு.''

''ஐயோ..!''

''கயா வேணாம் வுட்ரும்...''

''விட முடியாது. எந்தக் காரணம் கொண்டும் பிரயாணத்தில் மாறுதல் இல்லை. மாறுதல் இருப்பின் கம்பெனியே முடிவு செய்யும்.

காசி பார்க்கனுமா சார். ஆயிரத்து சொச்சம் கோயில் அந்த நதி பார்க்கணும். அப்புறம் அரிச்சந்திரா காட் பார்க்காத வராதீங்க.''

''என்ன அங்க?''

''சுடுகாடு.''

''சார்...''

''பொணம் எரிப்பான் சார். ராம் நாம் சத்யஹைன்னு பொணம் கொண்டாடு வான். அப்படியே கங்கைல பாடையோட முக்கி எடுத்து நெருப்புல வச்சுடுவான். காசிக்குப் போனா அதைப் பார்த்துட்டு அதை மூந்துட்டு வரணும்.''

''ஏன் அப்படி?''

''எல்லா ஆட்டமும் கடைசில முடியறது இந்த இடம் தான். அதைப் பார்த்தே ஆவணும்.''

''நம்மூர் சுடுகாட்ல தெரியாதா இது?''

''போ மாட்டீங்க. காசின்னா பார்ப்பீங்க. பார்க்கற மாதிரி இருக்கும். பாதி எரியறச்சே இழுத்துப் போட்ருவான்.''

''எதை?''

''பொணத்தை. வெந்ததும், வேகாததுமா நதில மிதந்து போவும்.''

''ஐயோ...''

''தம்ம கர்வம், திமிரு, பொய், பித்தலாட்டம் எல்லாம் ஆத்தோட போவும். போவணும். எதிர் வீடு கொக்கரித்தது. சந்தானம் ஆவல் அதிகமாகியது. இதுவும் பார்க்க வேண்டும். மெட்ராஸ்ல ஏது நதி. பிணம் இழுத்துப் போட்டு மிதந்து கரைகிற நதி தெற்கே உண்டா?''

''நதி போற வேகத்துக்கு சந்தையோ, குப்பையோ அண்டாது. ஜிலீர்னு போகும் நதி. அதான் அதை ஜீவநதின்றாங்க.''

''அப்படியா..?'' வியப்பு மண்டியது. ஆவல் பொங்கியது.

அப்பாவுக்கு சிரார்த்தம் என்று நரசிம்மன் திட்டம் போட சந்தானம் கங்கை பார்க்கும் ஆசையில் சரி என்று சம்மதித்தான்.

கிளம்பும் முன் திருமணம் செய்து கொள்ளாத பிள்ளை சிரார்த்தம் செய்யலாமா என்று கேள்வி வந்தது. செய்யலாம் என்கிற சமாதானம் கிடைத்தது.

நரசிம்மனுக்கு ஐம்பது வயது. சந்தானத்துக்கு நாற்பத்தி ஐந்து வயது. திருமணம் செய்யவில்லை. செய்யத் தோன்றவில்லை. முன் நின்று செய்ய யாருமில்லை. அப்பா, இரண்டு பிள்ளைகள் என்று இருக்க, பெண் கொடுக்க மிகவும் தயங்கினார்கள்.

பிள்ளைகளே சமையல் என்றதும் சிரித்தார்கள்.

பெண் இல்லாத வீட்டில் பெண் கொடுக்கறது எப்படி..? கஷ்டமில்லையா என்றார்கள்.

அம்மா நாற்பது வருடம் முன்பு செத்துப் போனாள். அப்பா போன வருடம் இறந்து போனார்.

''உங்கம்மாவை உங்கப்பா படுத்தின பாட்டுக்கு இந்த வீட்ல எந்தப் பெண் காலெடுத்து வைப்பா. உங்க வம்சம் இத்தோட முடியும். இத்தோட அழியும். உங்களுக்குக் கல்யாணம் ஆகாது. ஆனாலும் தங்காது.''

ஒரு சாபம் உண்டு. அம்மாவை அப்பா என்ன படுத்தினார் என்று சந்தானத்துக்குத் தெரியாது. நரசிம்மனுக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். சொன்னதில்லை.

அப்பா என்றால் நரசிம்மனுக்கு உயிர். மரியாதையான பயம். கடைசி வரை அப்பாவுக்கு நமஸ்காரம் செய்துவிட்டு ஆபீஸ் போகும் மரியாதையை அவன் விடவே இல்லை. இப்பவும் அப்பா படத்துக்கு அதை செய்யத் தவறுவதில்லை.

எங்கப்பா எனக்கு குரு மாதிரி சார். ஒவ்வொரு அப்பா தன் பிள்ளைகளுக்கு என்னென்னவோ சொல்லிக் கொடுப்பார். எனக்கு எங்கப்பா பிரம்மச்சரியம் சொல்லித் தந்தார். ஒழுக்கம் ரொம்ப முக்கியம்னு சொல்லித் தந்தார். தலை நரைச்சு போச்சே தவிர நான் அம்பது வயசு ஆள் இல்லை சார். இருவது வயசு பையன் மாதிரி ஓடுவேன். ஏழு ஏழு பதினாலு கிலோ மீட்டர் தினம் நடப்பேன். லேடீஸ் தேவையில்லை சார். அது பாரம். ரொம்ப உண்மையா சொல்றதா இருந்தா அசிங்கம்.

சுத்தம் சோறு போடும்னா என்ன அர்த்தம் சார்..? சுத்தமா இருந்தா சோறு கிடைக்கும்னா... இல்லை. அது தப்பு.

சுத்தமா இருந்தாதான் சோறு உள்ள போகும். உள்ள எது போட்டாலும் ஜீரணம் பண்ற வலிவு கிடைக்கும். ஜீரண சக்தி எப்ப குறையிறதோ அப்போ வியாதி நிச்சயம். வயசான ஜீரண சக்தி குறையும். ஏன்? சுத்தமில்லை. அதனால, காமம் முதல்ல கெடுக்கற விஷயம். ஜீரண சக்தி. அமில மாற்றம் வயத்தில நடக்கும். காமத்தில முதல்ல நடக்கற சேஞ்ஜ் வயித்துலதான் சார். வயிறு கெட்டால் வாழ்க்கை கெடும்.

''தொந்தி சரிய வயிறே குழைய ஒரு தந்தம் அசைய முதுகே வளைய இதழ் தொங்க..''

தொந்தி சரிஞ்சு வயிறு குழைஞ்சு, பல்லு அசைஞ்சு முதுகு வளைஞ்சு, இதழ் உதடு தொங்க ஒரு கைத்தடி மேல்...

வயிறு கெட்டா குழைஞ்சு அமிலத்துல பல்லு கெட்டுப் போகும். முதுகு வளையும். உதடு தொங்கும். தடி ஊன்றிப் போகணும். எதனால... லேடீஸ் சகவாசத்தால...''

''அத்தோட போச்சா?''

''வர மகளீர் இவமாகி... இப்படி தடி ஊனி வந்தா இளம் பெண்கள் கேலி பண்ணுவார்களாம். பெண்ணால கெட்டுப் பெண்ணால கேலி செய்யப்படணுமா?''

''எப்படி கேலி தெரியுமா?''

தொண்டு கிழவன். இவன் யாரென இருமல் கிண்ணு கிண்ணு முறையே யமப்ப டர்கள் துஞ்சு குருடு படலே...

யார் இந்த மனுஷன்னு கேட்க மாட்டார்களாம். யார் இந்தக் கிழவன்னு எரிச்ச லோட கேட்பார்களாம். பதில் சொல்ல முடியாது. கிண்ணு, கிண்ணு இருமல்தான் வரும். யம தூதர்கள் பின்னால் வர சத்தம் கேட்கறது தவிர வேற எதுவும் தெரியா தாம். கிழவனுக்கு பயமில்லை பாட்டு கேட்கறப்பவே.

வயிறு போச்சுன்னா பல்லு போச்சு. நிமிரல் போச்சு. எச்சல் விழுங்க முடியாது. உதடு தொங்க போய் பதில் சொல்ல முடியாத இளைப்பு, இருமல்.

வர மகளிர் கேலி பண்ணாத விடுவாங்களா? பெண்ணால் கெட்டு, பெண்ணால் இழிவுபடணுமா? பிரம்மச்சரியம் முக்கியம். எனக்குக் கல்யாணத்துல ஆசை இல்லை. பண்ண மாட்டேன்.

நரசிம்மன் செய்து கொள்ளவில்லை. அண்ணாவுக்கு ஆகவில்லை என்று சமாதா னமும் செய்து கொள்ளவில்லை.

இதோ அதோ என்று நாற்பத்தி ஐந்து வயது ஓடி விட்டது.

ஏனோ அந்த ஆசை வரவில்லை. எல்லா ஆசைக்கும் அட்ஜஸ்ட் செய்து கொள்ள வேண்டும். இனி அட்ஜஸ்ட் செய்து கொள்ள முடியும் என்று தோன்ற வில்லை. இனி தேவையுமில்லை. அணணனோ, தம்பியோ மாறி மாறி பொங்கிச் சாப்பிட்டு ஆபீஸ் போய் டி.வி. நியூஸ் பார்த்து கிராஸ்வோர்ட் எழுதி பேப்பர் படித்து தூங்கி விடுவார்கள்.

இது சாபமா... இல்லை சன்யாசமா என்று தெரியவில்லை.

படுக்க ஒரு சத்திரம் வந்த போது மண்ணாந்தை சீனுவாசன் அவர்களுக்கு அருகே படுத்துக் கொண்டான்.

மண்ணாந்தை இரண்டு ஏர்பில்லோ ஊதினான். ஒன்று தலைக்கு... ஒன்று காலுக்கு என்று போட்டுக் கொண்டான். இவன் படுத்திருப்பதைப் பார்த்தால் பத்துக் கல்யாணம் பண்ணியிருப்பான் என்று தோன்றியது. பெண் இல்லாது தூங்காதவன் என்று மனசுக்குப் பட்டது.

தலையணையைக் கட்டிக் கொண்டு தூங்குபவர்கள் காமம் உள்ளவர்கள். பெண் வாசனை அதிகம் அனுபவித்தவர்கள்.

''இவன் எதுக்கு, காசி கயாவுக்கு?''

ஒரு வேளை வெறுத்து வந்திருப்பானோ.

சட்டென்று முழிப்பு கொடுத்து கண் திரும்பிப் பார்த்த போது, மண்ணாந்தை விரைப்பாய் உட்கார்ந்து தியானம் செய்து கொண்டிருந்தது.

மணி என்ன.. மூன்று.

எதுக்கு இந்தப் பைத்தியம் இப்போது தியானம் செய்கிறது?

சந்தானம் எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டான். சத்திரம் முழுவதும் நாற்பத்தி ஐந்து பயணிகளும் பிணம் போல கிடந்தார்கள்.

இந்த மண்ணாந்தை சீனுவாசனிடம் ஏதோ விஷயம் இருக்கிறது. ஆனால், அதே சமயம் கர்வியாய் தெரிகிறான். எல்லோரும் அடித்துப் போட்டது போல் தூங்குகிற போது இவனால் மட்டும் எப்படி இந்த நேரம் கண்மூடி உட்கார்ந்திருக்க முடிகிறது. கண் மூடி இவ்விதம் அமர சந்தானத்துக்கும் ஆசை வந்தது.

கங்கைக் கரையில் குளித்துவிட்டு கண்மூடி இப்படி தியானத்தில் அமர்ந்து ஒரு

போட்டோ எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இன்னொரு முறை சீனிவாசன் முகத்தை எட்டிப் பார்த்த போது சட்டென்று சீனுவாசன் கண் விழித்தான்.

''என்ன வேணும்?'' என்று கேட்டான்.

சந்தானத்துக்கு தூக்கி வாரிப் போட்டது.

'படவா... நீ தியானம் பண்ணலையா? அரைக் கண்ணால பார்க்கறயா?' உள்ளே கேள்வி வந்தது.

''தியானம் கத்துக்கணுமா? காசில கத்துத்தரேன். கங்கைக் கரைல குளிச்சுட்டு தியானம் பண்ணலாம்.''

சந்தானம் மறுபடி அதிர்ந்தான்.

''அப்போ அங்கேயே தியானம் பண்ற மாதிரி போட்டோ எடுத்துக்கலாம். இப்ப தூங்குங்கோ.''

சந்தானம் சட்டென்று சுருண்டு படுத்துக் கொண்டான். அந்த மண்ணாந்தையைத் தலை தூக்கிப் பார்க்கக் கூட பயமாய் இருந்தது.

3

பயணம், பயணம் என்று பறந்து நான்காம் நாள் மாலையில் வாரணாசிக்குள் வண்டி நுழைந்தது.

நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் சத்திரத்தின் முன்பு வண்டி நிற்க, பயணிகள் அவசரமாய் இறங்கினார்கள். பாத்ரூம் தேடினார்கள். சிலர் அலுப்பாய் முற்றத்தில் அமர்ந்தார்கள்.

கண் மூடினால் பலருக்கு மரங்கள் ஓடின. வயல்கள் விரிந்தன. குலுங்கல் இன்னும் உடம்பு விட்டுப் போகாமல் இருந்தது.

படுத்து வசதியாய் தூங்கிக் கொண்டு வந்த வயதான அம்மாளும் அவர் மகளும் முதலில் போய் குளித்துவிட்டு வந்தார்கள்.

''என்னங்க... குளிச்சிட்டீங்க...'' யாரோ பெண் பிள்ளை வியப்போடு கேட்டாள்.

''ஏன்... என்ன தப்பு..?''

''கங்கைக்குப் போறேமே....''

''அங்கியும் குளிப்போம்.''

''அப்புறம் ஏன் இங் குளிச்சீங்க?''

''ஒரே கசகசப்பு. வியர்வை.''

அவர்கள் சீராய் உடுத்திக் கொண்டார்கள். பவுடர் போட்டு பாடி ஸ்ப்ரே போட்டுக் கொண்டார்கள். அவர்களின் சொகுசும், நறுவிசும் அங்கே பலருக்குப் பிடிக்கவில்லை. பொறாமை வந்தது. பொறாமையால் துஷனை வந்தது.

''என்னடா இந்தம்மா மட்டும் டபுள் ஸீட்ல படுத்துக்கிட்டு வருதேன்னு நினைச்சேன். இரண்டு டிக்கெட் எடுத்துருக்காம். படுத்துண்டு போறதுக்குன்னே கூட ஒரு

டிக்கெட் வாங்கியிருக்காம்.''

''அத்னி இருக்கறவங்க ட்ரெய்ன்ல போறது, ஏரோப்ளேன்ல போறது...''

''பத்திரமா போய் பத்திரமா வரணுமில்லையா, பாஷை தெரியாத் ஊர்ல அதான்... ஒரு ஜாக்கிரதைக்குத்தான் இப்படி வராங்க.''

''இந்த ஒரு டிக்கெட் வாங்கிறதுக்கு நான் பிச்சையெடுக்காத குறை... புள்ளைய கெஞ்சி... பொண்ணைக் கெஞ்சி, மாப்பிள்ளையக் கெஞ்சி அதுவும் பத்தாத வளை யல் வித்து வந்துருக்கேன்...''

''வெளிய சொல்லாதீங்க?''

''ஏன்?''

''எல்லாரும் அப்படித்தான்.''

அங்கிருந்த பெண்கள் பேசியபடியே அந்த வயதான அம்மாவையும், அவளின் முதிர்ந்த மகளையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

காலைக் கடன்கள் முடித்ததும் மறுபடி பஸ் ஏறினார்கள். கங்கைக்கரை வரை பஸ்ஸிலேயே போவதாகத் திட்டம்.

''ஏங்க, நான் உங்க ஸீட்ல உட்கார்ந்துக்கிட்டு வரட்டுமா?'' பஸ் ஏறியதும் கதவுப் பக்க ஸீட்டைக் காட்டி ஒரு பெண்மணி வயதானை அம்மாளைக் கேட்டாள்.

''வேணாம்.''

''நீங்கதான் படுத்துட்டு வரலையே... படுக்கற போது பின்னால போயிடறேன். என் பக்க ஜன்னல் சரியா திறக்க முடியலை. இருளோன்னு இருக்கு.''

''வேணாம்.''

''நீங்க போ சொல்றப்போ போயிடறேன்...''

''வேணாம்மா... நான் கால் நீட்டி உட்காருவேன். நீங்க பக்கத்துல இருந்தா முடியாது. உங்க ஸீட்டுக்குப் போங்க.''

''இதும் கர்வத்தைப் பாத்தியா... பத்து நிமிஷம் உட்காரவுடாத'' வெறுப்பும் கோபமுமாய் அந்தப் பெண்மணி நொடிக்க அந்த அம்மாள் ஸீட்டில் சுருண்டு படுத்துக் கொண்டாள்.

''நான் வரலை. நீங்க ஏன் படுத்துக்கிட்டு வரணும். உட்கார்ந்து வேடிக்கைப் பாருங்க.''

அந்த அம்மாள் அதற்கும் பதில் சொல்லவில்லை. எழுந்திருக்கவும் இல்லை.

''இவங்க ஜாதியே இப்படித்தான்.... அறுத்த கைக்கு சுண்ணாம்பு தராதுங்க...'' வேறு பெண் குரல் எழுந்தது.

''யாரது... ஜாதி பத்தி பேசறது. நான் பேசினா நல்லா இருக்காது'' நரசிம்மன் சுள்ளென்று குரல் தர...

பல பேர் பல பேரை அடக்கினார்கள்.

கங்கைக் கரைக்கு ஐம்பது மீட்டர் தொலைவில் பஸ் நின்றது. பயணிகள் இறங்கி

நடந்தார்கள்.

மார்க்கெட் வழியே கங்கைக்கு போக வேண்டியிருந்தது. ஒரு வேளை இது கங்கைக்குப் போகும் வழி என்பதால் மார்க்கெட் வந்து விட்டது. குடமிளகாய், கத்திரிக்காய், காராமணி, அவரை, தக்காளி என்று குவியல்கள் இருந்தன.

சொரசொரப்பான தோல் உள்ள செர்ரிப் பழங்கள் ஈரக்கூடையில் தொங்கின. தோல் சீவி வெள்ளரிகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

டீக்கடைகளில் சமூசாவை அடுக்கி வைத்திருந்தார்கள். சட்டிகளில் டீ குடித்து விட்டு உடைத்துப் போட்டார்கள். நூலில் கோர்த்த துலுக்க சாமந்தி மாலைகள், செம்பருத்தி பூக்கும் முன் மொட்டாய் பறித்து தொடுத்த மாலைகள், முகர்ந்தால் நாறும் பூக்களே அதிகம் இருந்தன. பித்தளைப் பாத்திரக் கடைகள் அதிகம் காணப் பட்டன. பாத்திரங்களை விட பித்தளை ஊதுவத்தி ஸ்டாண்டும் தூபதீப தட்டுகளும் அதிகம் இருந்தன.

கடைகள் எதிரே பசேலென்று கங்கை தெரிந்தது. பயணிகள் மேல் படியில் தயங்கி நின்றார்கள். கண்கள் குளிர கங்கையைப் பார்த்தார்கள்.

இது பார்க்கத்தான் இத்தனை தொலைவு பயணமா?

காவிரி பாயும் கன்னித் தமிழ்நாடு... காவிரி பாயும் நதி. கங்கை விழுங்கும் நதி. மிகப்பெரிய அகலத்திற்கு கங்கை பூமியை விழுங்கி விழுங்கிப் போவது போல் சீனுவாசனுக்குத் தெரிந்தது.

எதிர்க்கரை எங்கோ இருந்தது. குறுக்கே நடந்த மனிதன் சிறு புள்ளியாய் மாறும் தொலைவில் எதிர்க்கரை இருந்தது.

கரை அகலம். ஆனால் நதி குறுகல். வெய்யில் காலத்தில் நதி குறுக்கிக் கொண்டு ஓடுகிறது. நதி ஓட்டத்தில் ஒரு இழுப்பு தெரிகிறது. பெரிய சுழிகள் இல்லை. அதனால் ஆழம் அதிகம் இருக்கும் என்று தோன்றியது. காக்கை பறக்கும் வேகத் தில் நதி போய்க் கொண்டிருந்தது.

காசியை அடையும் முன்பே வழி முழுக்க பாசனத்திற்கு மாற்றிவிட்டு கங்கையை மெலிதாக்கியிருப்பார்கள். உத்திரபிரதேசம் முழுவதும் குளிரப் பண்ணிவிட்டு இன்னும் தடித்த பெண்ணாய், நாற்பதுக்கும் இடைப்பட்ட கட்டை தடிச்சியாய் கங்கை ஓடிக் கொண்டிருக்கிறாள். தண்ணீரைத் தொட பல படிகள் இறங்க வேண்டி யிருந்தது.

"அம்மா வாங்கோ..." எவனோ கொச்சையாய் தமிழில் கூப்பிட்டான். மொட் டையடித்து, மீசை வைத்து பின்பக்கம் சுண்டு விரல் அளவு முடியை குடுமி மாதிரி தொங்க விட்டிருந்தான்.

"இவனுங்கதான் முண்டா" பயணிகளில் ஒரு பெண் தெரிந்தது போல் பேசி னாள்.

"என்னது?"

"இவனுங்களைத் தான் முண்டான்னு சொல்லுவாங்க."

"முண்டா இல்லை.. பண்டா."

"ஏதோ ஒண்ணு... துட்டு புடுங்குவாங்கன்னு சொன்னாங்க."

''பல்லைக் காட்டினாதான் புடுங்குவான். பேசாத வாங்க.''

பெண்கள்தான் முதலில் இறங்கினார்கள்.

பஸ் காண்ட்ராக்டர் அவனுக்குத் தெரிந்த பண்டாவைக் கூட்டி வந்தான்.

''ஆளுக்கு பதினோரு ரூபா. கரைல உட்கார்ந்து கங்கைக்கு பூஜை செய்துட்டு குளிக்கலாம். ஒத்தையாவும் குளிக்கலாம். புருஷன் பொண்டாட்டியாவும் கைகோர்த்து குளிக்கலாம். வீட்டுலேர்ந்து அஸ்தி கலசம் எடுத்தாந்து வுடறவங்க தனியா போட்ல போய் நடு கங்கைல வுடனும். உடனே இங்க கவுத்துறாதீங்க.''

''போட்ல போறமா?''

''குளிச்சிட்டு யாவும் ஒவ்வொரு காட்டா பார்க்கறோம்.''

''அது என்னா காட்டு?''

''பல படித்துறை இருக்கு. ஒவ்வொரு துறைல குளிக்கறது ஒவ்வொரு மாதிரி புண்ணியம். இது தவச அஸ்வமேத காட்.''

''அப்படீன்னா...''

''பத்து அஸ்வமேத யாகம் பண்ண இடம்.''

''அஸ்வமேத யாகம்னா?'' மறுபடி அந்த நாற்பது வயதுப் பெண்மணி கேட்டாள்.

''எனக்குத் தெரியாதும்மா... ஆளை வுடு.''

''அஸ்வம்னா குதிரை. குதிரையை அலங்காரம் பண்ணி பல நாடுகளுக்கு அனுப்பி அது போற திசைல இருக்கற நாடுகளைப் போர் செய்து ஜெயிச்சு, இனி ஜெயிக்க நாடு இல்லைன்னு திரும்பி வந்து அப்படி ஊர்வலமா வந்த குதிரை வெட்டி பலி கொடுத்து செய்யுற யாகம்'' சீனுவாசன் பஸ் காண்ட்ராக்ட்ர் திரும்பிப் போக விளக்கினான்.

''யார் அப்படி செய்தது?''

''நான் இல்லை.''

''அட சொல்லுங்களேன்.''

''பல ராஜாக்கள் பல நேரம் செய்திருக்கலாம். செய்த இடம் இதுவா இருக்க லாம்.''

''அப்பவும் காசி உண்டா?''

''காசி பழைய நகரம். ரொம்ப பழைய நகரம். புராண காலத்துலியே காசி உண்டு.''

''இந்தக் கோட்டையெல்லாம் யாருது?''

''உங்களை மாதிரி நானும் மெட்ராஸ்லேர்ந்துதான் வந்திருக்கேன். எல்லாத்தப் பத்தியும் எனக்குத் தெரியாது.''

''காசில இருக்கற கங்கைல குளிச்சா பாவம் போவுமா?''

''போவும்னு நம்பிக்கை. நம்புனா போவும்.''

''நீங்க நம்பறீங்களா?''

''ஏன் இந்தக் கேள்வி?''

''நீங்க நம்பினா நானும் நம்பலாமேனுட்டு தான்.''

''அடடா... நம்பி குளிங்கம்மா...'' நரசிம்மன் இடைபுகுந்து அதட்ட அந்த அம்மாள் மற்ற பெண்களின் கை பிடித்து கங்கையில் கால் வைத்தாள். முழுகி பூஜை செய்தார்கள். பூஜை செய்துவிட்டு முழுகினார்கள். காசியில் இருக்கும் முக்கிய தெய்வங்கள் பெயர் சொல்லி பண்டா மந்திரம் சொல்ல, கிளிப்பிள்ளை மாதிரி தொடர்ந்து சொல்லி முழுக்குப் போட்டார்கள்.

நரசிம்மன் 'ப்ளக் ப்ளக்' என்று இருபத்தோரு முழுக்குப் போட்டான். சந்தானத்தையும் போடச் சொன்னார். அப்பா, தாத்தா, கொள்ளுத் தாத்தா, அவர்கள் மனைவியர் வழிகள், ரிஷிகளின் பத்தினிகள் என்று பெயர் சொல்லி முழுகி முழுகி எழுந்தான்.

குளிர்ந்தது. வெளியே உள்ள வெய்யிலுக்கு சம்பந்தமின்றி சில்லென்று நீர் உடம்பை கௌவிக் கொண்டது. காலின் கீழ் கூழாங்கற்கள் மிதிப்பட்டன. கரைப் படிகள் பாசிப் போர்த்திக் கொண்டிருந்தன. தண்ணீர் பச்சையாய் தாவர வாசனையாய் இருந்தது.

நீச்சல் தெரியுமா.. கரையில் உட்கார்ந்து நதியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சீனுவாசனை நரசிம்மன் கேட்டான்.

''அந்தம்மாவ ஜாக்கிரதையா பார்த்துக்கங்க, நரசிம்மன்'' பஸ்ஸில் சுருண்டபடி வந்த கிழவி முகமெல்லாம் சந்தோஷமாய் கங்கையில் இறங்கினாள். புதுப்புடவையுடன் முக்குளித்தாள். நதியின் இழுப்பு தாங்காமல் தடுமாறினாள்.

''அப்படியே கரைல உட்கார்ந்து குளிங்கோ. ரொம்ப இழுப்பு.''

''தேங்ஸ்'' கிழவி மறுபடி முழுகினாள். தலை முடிச்சு பிரிந்து கொக்கின் சிறகென நரைத்த முடி விரிந்து வழிந்தது.

''ரொம்ப நாள் ஆசை... கங்கைல முங்கி முங்கி குளிக்கணும்னு. இருபது வயசுல வரணும்னு நினைச்சேன். முடியலை. நாப்பதுல நினைச்சேன் முடியலை. அறுபதுல நினைச்சேன் முடியலை. எழுபத்தி நாலு இப்பதான் லபிச்சிருக்கு.''

''எனக்கு அடிச்சுண்டு போயிடுவேளோன்னு கவலையா இருக்கு.''

''போனா போட்டம். என் ஸீட்ல யாராவது உட்கார்ந்துப்பா.''

''போறது நம்மூர்ல போலாமே...''

''காசில போனா விசேஷம். கா[illegible]ல் இறக்க முக்தி. இங்க அரிச்சந்திரா காட் எங்க இருக்கு?''

''தெரியாது. கேட்கணும்.''

''அது பார்த்தாதான் காசிப் பயணம் பூர்த்தியாறதாம்.''

''ஏன்?''

''இங்க செத்துப் போறவங்களை கங்கைல குளிப்பாட்டி இங்கேய எரிச்சு, சாம்பல் கரைச்சுடுவா. அப்புறம் பிறவியில்லையாம்.''

''நம்பிக்கை.''

''வெறும் நம்பிக்கையா... ஆயிரம் கணக்கா வருஷத்து நம்பிக்கை. கோடானு கோடி ஜனங்களின் நம்பிக்கை. அப்போ அது உண்மை தானே...''

''இருக்கலாம். கரை ஏறிடுங்கோ.''

''பதினோரு முழுக்கு தான். ஆச்சு இன்னும் பத்து முழுக்கு...''

''உடம்புக்கு கெடுதல். தண்ணி அழுக்கா இருக்கு.''

''பல பாவம் கழுவின நதி. கொஞ்சம் அழுக்காத்தான் இருக்கும்.''

''பொணத்தை பாதி எரிச்சுட்டு போட்டுறானாம்.''

''இந்த வேகத்துக்கு பொணமாவது ஒன்னாவது...''

நீரிலிருந்து பார்க்க கரையின் அழகு மறுபடி மறுபடி பார்க்க வைத்தது. இரண்டு பர்லாங் தொலைவு படித்துறை, படிக்கட்டுகள், மாட மாளிகைகள், புதிய கட்டிடங்கள், படித்துறைகள் பிரித்து மணி கர்னிக்க, அரிச்சந்திரா, தச அஸ்வமேதா என்று பெயரிட்டிருந்தார்கள். முக்கியமான இடங்களின் பண்டாக்கள் மரப் பலகையில் வட்ட தாழங்குடையில் அமர்ந்து பூஜை செய்வித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கும்பாச் சியாய், கோயில் கோபுரங்கள். கோபுரங்களில் சிகப்புக் கோடுகள். கொடிகளில் ஜரிகை பார்டர்கள். ராஜஸ்தானி கட்டிடம் ஆணும், பெண்ணுமாய் கூட்டம் வண்ண உடையுடன் நீரில் இறங்கிற்று. மார் மறைக்கும் வழக்கமே இல்லாத நாட்டுப்புறப் பெண்கள் லஜ்ஜையின்றி நீராடினார்கள்.

''போலோ... கங்கா மாதா கி ஜெய்...''

டிஸைன் ரவிக்கையை தலை வழியே கழட்டி விட்டு வெறும் மார்புடன் ஒரு நடுத்தர வயதுப் பெண் சட்டென்று நீரில் அமிழ்ந்தாள். துள்ளி எழுந்து மறுபடி அமிழ்ந்தாள். அங்கே யாரும் அதற்கு அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. நரசிம்மன் அரண்டு போனான்.

''சந்தானம் அங்கே பார்டா'' என்று சொல்ல வேகமாய் திரும்பினான். நதி இழுத்தது. கால் முன் வைக்க புரட்டி விட்டது. உடம்பு படுக்கைவாட்டில் கிடக்க, சரட்டென்று ஓடும் நீர் கைப்பிடியாய் பிடித்துக் கொண்டு ஓடிற்று. ப்ளக்கென மூழ்கி உதைக்க காலுக்கு கரை தட்டுப்படவில்லை. அமிழ இன்னும் இழுத்துப் போயிற்று. வேகமாயிற்று.

''ஐயோ... ஐயோ..'' என்று யாரோ பெண்மணி கத்தினாள்.

சீனுவாசன் எழுந்து நிற்க, ஒரு பண்டா மீன் கொத்தி போல் நீரில் பாய்ந்தான். நடு நதிக்குப் போகும் நரசிம்மனை இரண்டு கை வீச்சில் எட்டினான். பின் முடி பிடித்துத் தூக்கி, நீருக்கு மேல் நிறுத்தினான். கரையில் நீராடிய பல பேர் படிகளில் ஏறினார்கள். அந்தப் பண்டாவையே பார்த்தார்கள். பண்டா கரையில் இருப்பவனிடம் ஏதோ ஹிந்தியில் கத்த, கரை ஆள் கயிறு கட்டின பெரிய டின்னைத் தூக்கிப் போட்டான். கயிறை நரசிம்மன் தோளில் மாட்டி டின் தூக்க, நரசிம்மன் மிதந்தான். மிதந்தவனை கரைக்கு இழுப்பது எளிதாய் இருந்தது. கரையில் கால் தட்டி நின்ற நரசிம்மனை இழுத்து படியில் போட்டார்கள்.

இத்தினை பேரு நின்னு குளிக்கறமே... உனக்கு மட்டும் என்னா முங்கற ஆசை. இதுதான் பாப்பாரத் திமிருன்றது. தெரியாதது தெரிஞ்சு மாதிரி காட்டறது. இந்நேரம்

ஆத்தோட போயிருப்ப. தேவையா இது.''

அந்த பண்டா கரையேறி நரசிம்மனை ஒரு முறை பார்த்துவிட்டு நீர் பிழிந்தபடி படியேறிப் போனான்.

ஆளுக்கு ஆள் நரசிம்மனைச் சொற்களால் தாக்கினார்கள்.

அந்த அம்மாள் பதினெட்டு, பத்தொம்பது என்று முழுக்குப் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள். சீனுவாசன் இறங்கி முக்குப் போட, ''யோவ்... யோவ்..'' என்று அதட்டினார்கள்.

சீனுவாசன் நிதானமாய் நீந்தி மறுகரை நோக்கிப் போனான். அவன் போன விதம் பார்த்தவருக்கு திரும்பி வருவான் ஏன்ற நம்பிக்கை கொடுத்தது.

4

நரசிம்மன் கண்கள் வானம் பார்த்தன. பயமும், அயர்ச்சியும் அவனை மல்லாந்து படுக்க வைத்தது. பிரம்புக் குடைக்குக் கீழ் மரப்பலகையில் வந்து அமர்ந்ததும் ஒரு சோர்வு பற்றிக் கொண்டது.

''இங்க சாகவா இவ்வளவு தூரம் வந்தோம்...''

''சாகலையே...''

''செத்துட்டேன். காலுக்குக் கீழ் நதிநீர் உடலை புரட்டிய போது சந்தோஷமாய் இருந்தது. இழுத்த போது பயம் வந்தது. எட்டி கரை நோக்கிப் போக உடம்பு முயற்சித்த போது வா என்னிடம் என்று நதி வலுவாய் இழுக்க சடேரென்று ஒரு கிலி பற்றிக் கொண்டது. இழுத்த நதி அப்படியே உள்ளே அழுத்திக் கொண்ட போது மூச்சிலிருந்து புறப்பட்ட நீர் கொப்புளங்களுக்கு அப்பால் யாரோ நிறைய பேர் இருந்தார்கள்.

மனிதர்களா... மனிதர்களின் நிழல்களா... நிழல்களைப் போன்ற மனிதர்களா? தெரிந்தவர்களா? தெரியாதவர்களா?

திமிறி எழுந்த போது கைப்பற்றிக் கொண்டார்கள். வா என்றார்கள். எதுக்கு அங்கே.. வந்துரு என்றார்கள். உதறி மேலெ எழும்பி ஒரு கை காற்று சுவாசிப்பதற்குள் கால் பிடித்து இழுத்தார்கள். உள்ளே போனதும் அழுத்திக் கொண்டார்கள்.

நண்பர்களா? பகைவர்களா?

சட்டென்று காது அடைத்துக் கொண்டது. மூச்சு திணறியது.

''வேணாம்... வேணாம்... நான் வரலை..''

''வந்து தானே ஆகணும்...''

''இல்லை. இப்ப வரலை.''

''வந்துரேன். எம்புள்ளையில்லையா நீ''

அப்பா உருவம் தெரியவில்லை. உணர்வு சொல்லியது. அது அப்பா.

அந்த நொடிதான் பயங்கரமானது. குலை நடுங்க வைப்பது.

ச்சீ... விடு கையை என்று உதறி கால் எட்டி அந்த உணர்வை உதைத்து மறுபடி தலை தூக்கி உடம்பு உயர்த்தி நீருக்கு மேல் கால் தேடிய போது அந்த பண்டா முகம் சடேரென்று எதிரே நின்றது. கொத்தாய் தலை மயிர் பிடித்து பத்து விநாடிகள் நீருக்கு மேல் நிற்க வைத்தது.

நாலு தடவை மூச்சு இழுத்து விட, நுரையீரல் தொடர்ந்து செயல்பட உடம்பில் வலுவேறியது.

பண்டா தோளை இறுகப் பற்றிய போது பண்டா தண்ணீரில் முழுகி நகர்ந்து பின் பக்கம் வந்து உடம்பை மறுபடி தூக்கினான். நரசிம்மனை மல்லாக்கப் புரட்டி முதுகில் போட்டு கரை நோக்கி நீந்தினான். காப்பாற்றுகிறான் என்று தெரிந்தது. கண் மூடிக் கொள்ள தோன்றியது. கை, காலை அசைக்காது கிடக்கத் தெரிந்து விட்டது. அசைக்க பண்டாவுக்கு சிரமம்.

போடா போ என்று விட்டு விடுவான்.

உள்ளே வா... வந்துரு என்று இழுப்பார்கள்.

போன போது விசுக்கென்று போனது போல் இருந்தது. வரும் போது பண்டா மாறி மாறி நீந்தி கரை அடையும் சிரமம் தெரிந்தது.

வெளியே போவது சுலபம். உள்ளே வருவது கடினம். தொடை உயர ஆழத்தில் கால்கள் கரை தொட, உடம்பு பாய்ந்துப் படியைப் பற்றிக் கொண்டது. குழந்தை போல் கைகளும், கால்களும் ஊன்றி ஏற வைத்தது.

புரண்டு சரிந்த போது எல்லோரும் அவன் பயத்துக்கு சிரித்தார்கள்.

நரசிம்மன் சிரிக்கவில்லை. பேசாது இருந்தான்.

அவரவர்கள் தனக்கு தோன்றியதைப் பேசினார்கள். நரசிம்மன் பேசவில்லை. இன்னும் நான்கு படிகள் ஏறி மரப்பலகையில் அமர்ந்து அப்படியே சாய்ந்தான். பிரம்பு நிழல் மேலே படிந்தது. வானம் தெரிந்தது.

வானத்தில் எல்லோரும் வரிசையாய் நின்றிருந்தார்கள்.

அப்பா, அம்மா, தாத்தா, பாட்டி உறவுகள், நண்பர்கள் எல்லோரும் நின்றிருந் தார்கள். அவர்களும் சிரித்தார்கள்.

''வந்து தானே ஆகணும்.''

''வர மாட்டேன்.''

''என்னிக்காவது ஒரு நாள் வந்து தானே ஆகணும்.''

''ஏன்?''

''இது சாசுவதமில்லையே.''

''அது... இப்படி நிழலா காத்தா நிக்கறேளே.. அது?''

''இதுவும் சாசுவதமில்லை.''

''அப்ப எது சாசுவதம்.''

''வா சொல்கிறேன்.'' மேலே அழைத்தார்கள்.

அங்கு போய்தான் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமா? இங்கே இப்போதே தெரிந்து கொள்ள முடியாதா? எது சாசுவதம்? எது என் இயல்பு? எப்போது நான் அழியாதிருப்பேன். இப்போது இங்கே தெரிந்து கொள்ள முடியாதா?

''ஏன் தெரிந்து கொள்ளணும்?'' மனசு கேட்டது.

''தெரிந்தால் பயமின்றி இருக்கலாம். போகலாம் வரலாம். போகவோ, வரவோ' கலக்கமின்றி இருக்கலாம்.''

''இது பொய்யெனில் எது நிஜம்?''

தேவைக்கு அதிகமாய் பயந்து விட்டேனோ... இது பண்டா காப்பாற்றிய பிறகு வரும் எண்ணம். பயந்தது நிஜம். எதற்கு பயம்? ஏன் பயம்? எனக்கு எந்த பயமுமில்லை. இது சாசுவதமில்லை. எனக்குத் தெரியும். ஒரு நாள் போகத்தான் வேண்டும். எனக்கு பயமில்லை. போகுமுன் போகும் இடம் பற்றி தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஆமாம். எப்போ போவேன்.

எதிரே வானம் மட்டும் இருந்தது. அவர்களைக் காணோம். வா வா என்று கூப்பிட்டவர்களைக் காணோம். வானம்... துல்லிய நீல வானம் மட்டும் இருந்தது. ஏன் போய் விட்டார்கள்... எப்போ போவேன் என்று கேட்டது தவறா. அது ரகசியமா? மறை பொருளா... தெரிந்து கொள்ளக் கூடாத விஷயமா? யேய்... யாரங்கே.. அப்பா... அம்மா... யார் நீங்கள்? எங்கே போனீர்கள்? பதில் சொல்லுங்கள்.

எனக்குத் தெரியும், இது சாசுவதமில்லை என்று. சுத்தமாய், சத்தியமாய் தெரிகிறது இது சாசுவதமில்லை என்று. எப்போ எப்போ... எப்போ... நான் புறப்பட வேண்டும். எந்த தேதி, கிழமை என்ன நேரம்... எவ்விதம்?

எந்த பதிலும் இல்லை. மறுபடி நீரில் இறங்கினால் பதில் சொல்வார்களா? முழுங்கி பேசினால் விவரம் தெரியுமா?

நரசிம்மன் எழுந்து படியிறங்கி மறுபடி நீரில் இறங்கினான்.

''அந்த ஆளைப் பாரேன் மறுபடி குளிக்கப் போறான்...''

எவனோ கத்தினான்.

''எதுக்குடா?'' சந்தானம் தடுத்தான்.?

சீனுவாசன் மண் கட்டியைக் குழப்பி உடம்பு முழுவதும் தேய்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

நரசிம்மன் இடுப்பளவு ஜலத்தில் நின்று மறுபடி முழுக்கு போட்டான். கண்கள் திறந்து நீரில் தேடினான். அவன் விட்ட நீர் குமிழிகள் தவிர நீரில் வேறெதுவும் தெரியவில்லை. ஆனால் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இது தெரிய நீரில் தேடக் கூடாது. வானத்தில் பார்க்கக் கூடாது. மண்ணுள் தெரியாது.

இது நெஞ்சுள் பார்க்கும் விஷயம். இது இல்லை. இது சாசுவதம் இல்லை என்று முடிவு கட்டியது போல அந்த எண்ணம் திடப்பட்டது போல மனது திடப்பட வேண்டும். இது இல்லை. இது இல்லை... இது இல்லை என்று தள்ளித் தள்ளி தேட வேண்டும்.

எது உண்மையோ, எது சாசுவதமோ, எது எதுவுமற்று எல்லாமுமாய் இருக்கி

றதோ அதற்கு நமஸ்காரம். அது எனக்கு தன்னைக் காட்டட்டும். அதுவே முன் வந்து என்னை அறியச் செய்யட்டும். மனதின் நிழல்களைக் கண்டு பயப்படாமல் நான் என்னுள் தரிசனம் செய்ய உதவட்டும். மரணம் கண்டு பயப்படாமல் நான் என்னுள் தரிசனம் செய்ய உதவட்டும். மரணம் கண்டு பயப்படாமல் வைக்கட்டும். கை கூப்பி கண் மூடி நீருக்குள் நரசிம்மன் இறங்கினான். மூச்சு விட்டான். காற்று நுரையீரலிலிருந்து நீர் வழியே வெளியேறும் சப்தம் கேட்டது. மறு மூச்சுக்குக் காத்திருந்தான். நான் வெறும் மூச்சு இல்லை. தோற்பை இல்லை. நுரையீரல், இருதயம், குடல், உடம்பு, இல்லை. எது நான்? நான் யார்... காது அடைத்துக் கொண்டது. குப்பென்று ரீங்காரம் எழுந்தது. சங்கொலியாயிற்று. உடம்பு மேலேறி மறுபடி அமிழ்ந்தது. யாரோ அவனுள் மிகுந்த பிரியத்துடன் இறங்கினார்கள். நிரந்தரமான சந்தோஷம் போல் உள்ளே தங்கினார்கள்.

உடம்பற்ற உடம்புள் ஒன்று விழித்துக் கொண்டது. இதுவும் அதுவும் ஒன்றே. உள்ளதும் வந்ததும் ஒன்றே. அகமும், புறமும் ஒன்றே... எல்லாம் அதுவே. நீர்க்குமிழி... நதி இரண்டும் வெவ்வேறா? குமிழுக்கு பூண் போட்டு காப்பாற்ற முடியுமா? குமிழி உடைந்தால் நதி. குமிழி தனக்கு பெயரிட்டுக் கொண்டு தான் என குதித்துக் கொண்டு அலைகிறது.

பிறந்த இடத்திலிருந்து மேலுக்கு போவதற்குள் பெரும் பயணம். நெடுநாள் வாழ்வு என்று மயங்குகிறது. இது கால மயக்கம். குமிழியின் பார்வையிலிருந்து அதன் வாழ்வு வெகு நேரப் பயணம். வெளியே இருந்து உள்ளே பார்க்க இது சில சொடுக்கு விநாடிகள். எதுவுமில்லா ஆட்டம். உடம்பு ப்ளேக் என்று மேலே வந்து நரசிம்மன் சிரித்தான்.

''கொஞ்சம் மண் கட்டி கொடுங்க சீனுவாசன்...'' கை நீட்டினான்.

கங்கையில் அடிமண், நைஸ் களிமண் ஒரு கை வாங்கி உடம்பெல்லாம் தேய்த்தான். மண் சில்லென்று பற்றிக் கொண்டது.

ஆறு கடக்கும் வரை ஓடம் ஒழுங்காக இருக்க வேண்டும். ஆற்றைக் கடந்த பின் குடத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு அலைவதுண்டா?

குமிழி மேலேற மேலேற வெடித்து போகப் போகிறது. முட்டிக் கொண்டு சாவானேன். குமிழியும் குமிழியும் இடித்துக் கொள்வானேன்.

மறுபடி முழுக்குப் போட சந்தோஷமாய் இருந்தது.

''சீனுவாசன்...''

''சொல்லுங்கோ..''

''அரிச்சந்திரா காட் போயிட்டு வரலாமா?''

''போலாம்.''

நகரத்தார் சத்திரம் நடந்து வந்து சேர்வதாய் சொல்லிவிட்டு சந்தானம் உடன் வர மூவரும் போனார்கள்.

''எங்க போறானுங்க இந்த மூணு பாப்பான்களும்.''

''சுடுகாட்டுக்கு.''

''என்னது?''

''அரிச்சந்திரா காட்னு ஒரு மயானம் இருக்கு. அங்க பொணம் எரியறத பார்க்கப் போறானுங்க.''

''அட மகாலமே... இதுக்கா காசிக்கு வந்தோம்.''

''யோவ் இருங்கய்யா... நானும் வரேன்'' ஐம்பது வயது ஆள் அவர்கள் பின்னே ஓடினார்.

''என்னாங்க... என்னையும் கூட்டிக்கிட்டு போங்களேன்.''

''வேணாம் நீங்க பயந்துருவீங்க.''

''இல்லை. நான் பயப்பட மாட்டேன். எனக்கு பார்க்கணும்.''

''ஏங்க நானும் வரேன்.'' அவர் மனைவி நாற்பத்தைந்து வயது பெண்மணி அவர்கள் பின்னே உலர்ந்த துணி அள்ளிக் கொண்டு ஈரத் துணி பின்ன ஓடினாள். அவர்கள் காத்திருந்து கூட்டிப் போனார்கள்.

''இவ அவரு பொஞ்ஜாதி இல்லை, தெரியுமா உனக்கு.''

''அப்படியா... யாரு இந்தம்மா?''

''கூத்தியா... பொண்டாட்டிய ஊர்ல வுட்டுட்டு மெட்ராஸ்ல இவளோட இருக்காரு...''

''இங்கியுமா இதைக் கூட்டிக்கிட்டு வரணும்?''

''கங்கைக்குக் குளிக்க போய் சேத்தைப் பூசிக்கிட்டு வர கதைதான்.''

''கரையில் உள்ளோர் பேச அவர்கள் பேசாமல் படியோரமாய் நடந்து போனார்கள்.

இதை இப்படி எரிவதைப் பார்க்க வேண்டும் என்று அவளுக்கு வெகு நாள் ஆவல். அப்பா எரிந்த போது அவளைப் பார்க்கக் கூடாது என்றார்கள். ஆனால் நூறு அடி தொலைவிலிருந்து அவள் பார்க்க நேரிட்டது.

''பொம்பளைங்க யாரும் காட்டுக்கு வரக்கூடாது. நம்மூருல வர பழக்கமில்லை. எல்லாம் வாசலோட்ட சரி.''

''அப்ப அங்கித்து செலவுக்கு யாரு கொடுக்கறது?''

''கேட்டு வாங்கினு போ வேண்டியதுதான்.''

''அப்ப ரெண்டாயிரம் வாங்கிக்க. கணக்கு எழுதி பாக்கி கொடுத்துரலாம்.''

''ரெண்டாயிரம் எப்படிங்க போதும்.''

''மூவாயிரம் வாங்கிக்க.''

''நாலு கேளுப்பா... மறுநா செலவு இருக்கும்ல.''

''ஆமமா...''

''எழுநூத்தி ஐம்பது போதும். சும்மா ரெண்டு, மூணு, நாலுன்னு வாய்க்கு வந்தது சொல்றானுங்க. ஆயிரம் கொடு. ஒழியட்டும்.''

''ஆயிரமா... நான் வரலை காட்டுக்கு. ஏதோ பழகிட்டமேன்னு இருக்கற

வேலைய வுட்டுட்டு கிளம்பினா...''

''காட்டுக்கு வராதவங்க வாய்க்கரிசி போட்டுரலாம்.''

''நின்னு எதுனா பேசி வாங்கிட்டு வா. நைட்டு அவரு பேரு சொல்லி ஒரு பாட்டில் வாங்கிக்கலாம்.''

''ஆயிரத்துக்கு மேல அஞ்சு பைசா தரமாட்டாளாம்.''

''வுட்டுரு. அரிசி போட்டுட்டு போலாம்.''

''அப்ப பாட்டிலு..?''

''எங்கனா பாக்கெட் வாங்கிக்கலாம்.''

நாலு பேரே மிஞ்சினார்கள். அப்பா முன்னால் போக, சைக்கிள் ரிக்ஷாவில் அம்மாவும், மனோன்மணியும் பின் தொடர்ந்தார்கள்.

''ரொம்ப வருத்தமா இருக்குதாம்மா?''

''இல்லடி. நல்லபடியா வாழ்ந்தோம். ஒரு கதை முடிஞ்சுது. இப்படி எல்லாம் ஒதுங்கிப் போறாங்களே. அதுதான் வேதனை. உறவே இல்லாத போச்சே... ஏன்னு புரியலை...''

''வாழ்ந்த போது ஒட்டலை. செத்த போது மட்டும் எப்படி வரும். கடனுக்கு வந்தான். காசு தேறாதுன்னு போயிட்டான்.''

''எத்தினி வச்சுரக்கே..''

''ஏழாயிரம்.''

''அத்தினி ஆவுமா?''

எண்ணூறு ஆயிற்று. மறு நாள் நூறு தேவைப் பட்டது. அப்பாவின் நண்பர்கள் நின்று செய்தார்கள். அண்ணனின் பிள்ளை எரியூட்டினான். அண்ணன் எரிந்து எட்டு வருடமாயிற்று. அதுதான் அப்பாவுக்கு மரணமும் ஆனது.

''அப்புறம் செய்யறது உண்டா? கல்லு நட்டு பதினாறாம் நாள் படையல் வச்சு...''

''ஒன்னும் வேணாம் போ...''

''ஏம்மா?''

''உறவே இல்லை. யாருக்கு சோறு இப்ப?''

''செத்தவங்களுக்கு சமாதானமாகணுமே.''

''அது பொய். நான் நம்பலை. செத்தவன் பேரு சொல்லி இருக்கிறவன் திங்கறதுக்கு வழி.''

''நிச்சயமா வேணாமா?''

''எப்பன்னா காசி, கயான்னு போனீன்னா சொம்புல அடைச்சுக் கொண்டு போய் கரைச்சுடு.''

உறவு காரியம் செய்யாததற்கு தூற்றியது. அப்பாவின் நண்பர்கள் அப்போதும்

துணை நின்றார்கள்.

''நல்ல யோசனை. ஒரு தடவை கயால பண்ணிட்டா போதும். மாச சிரார்த்தம், வருஷ சிரார்த்தம், எதுவும் வேணாம். மனசுக்கும் நிம்மதி. ஆனா புள்ளைதான் பண்ணனும்.''

''புள்ளை இல்லையே... பேரனை எம் மருமவ அவ அம்மா வூட்டுக்கு கூட்டிட்டுப் போயிட்டா...'' அம்மா வருந்தினாள்.

''பொண்ணு பண்ணலாம். ஆனா கல்யாணம் ஆகணும்.''

''அது எப்ப ஆகி, இது எப்பு கரைஞ்சு...''

''கவலைப்பட வேண்டாம். அவர் தெய்வமா நின்னு நடத்தி வைப்பார்.''

இனிமையான வார்த்தைகளால் நட்பு தேறி நிமிர வைத்தது. ஒரு நட்பு அவளை மலர வைத்தது.

அன்றைக்கு படையல் போட்டிருக்க வேண்டும். போடதது தப்போ... அப்பா ஆவியாய் தவிப்பாரோ என்று அம்மாவும், மகளும் கலங்கிக் கொண்டிருந்த நேரத்தில் வாசலில் நிழலாடியது.

''முனுசாமி நாயக்கர் வூடு...?''

''வாங்க. இந்த வீடு தான்.'' தடிமனாய் உயரமாய், வழுக்கைத் தலையாய், கொஞ்சம் பல் தூக்கலாய் பார்த்ததுமே வியாபாரி என்கிற கோவமாய்...

''நீங்க மரகதம்மாளா. இது ம்னோன்மணியா... ஐயோ... ஐயோ... ஐயோ'' வந்தது அலறிற்று. அம்மா அழுதாள். ''யாரு... தெரியலையே'' என்றாள்.

''நெருப்புப் பெட்டி புக் பண்ணிட்டு பஸ் டிக்கெட் போட்டாரு. திரும்பி வருவேன்னு தோணலை. இத்தோட போதும். பிஸினஸ்னாரு. என்ன திடீர்னு தப்பா பேசறேன்னு கேட்டேன். பதில் சொல்லை. பஸ் ஏறினப்போ மொத்தமா கணக்குப் பார்த்து எதுனா மிஞ்சினா மனோன்மணிகிட்ட கொடுத்துறான்னாரு. எனக்கு கோவம். இறங்குப்பா பஸ்ஸவுட்டு. பைத்தியம் மாதிரி பேசிட்டு போவாதேன்னேன்.''

எல்லாரும் போறவங்கதானப்பா. ஏன் கத்தற. நல்லா இருன்னாரு. கிறுக்கு பிடிச்ச மனுஷன்னு நினைச்சேன். நிசமா நெஞ்சுல ஏதோ பட்டு இப்படி பேசிட்டு போயிருக்குன்னு இப்ப புரியுது.

அழுது ஓய்ந்த பின் வந்தது கணக்கு நோட்டு. பிரித்துக் காட்டியது. லட்சத்து நாற்பதாயிரம் அப்பா காசு வரவில் இருந்தது. பேனா பிரித்து செக் எழுதி அம்மா காலடியில் வைத்து மறுபடியும் அழுகை. பிளிறல் அழுகை.

அம்மாவுக்கு துக்கத்தை விட ஆச்சர்யம் அதிகமாயிற்று.

இப்படியும் மனிதர்கள் உண்டா. கொடுத்த கடனுக்கு துணி வழித்து காட்டும் ஆட்களுக்கு நடுவே இப்படியும் ஒரு வியாபாரி உண்டா?

எனக்கு இரண்டு பையனுங்கம்மா. நான் ஏமாத்திட்டு போயிடலாம். ஆனா, இந்த பாவம் அவனுங்க தலைல்ல ஏறும்.

''இருந்து சாப்பிட்டு போப்பா... இன்னிக்கு படையல் போடணும். போடலை. மனோன்மணி...''

அப்பா சாப்பிடுவது போலவே அமைந்து விட்டது. படையலாய் போட்டால் என்ன... விருந்தாய் போட்டால் என்ன?

''முடிஞ்சு நல்ல விஷயம் பேசணும். மனோன்மணிக்கு எப்ப கல்யாணம்? என்ன ஏ;பாடு? நான் பாக்கட்டுமா?''

''உன்னைப் பத்தியே ஒன்னும் தெரியாது. எங்க வூட்டு பொண்ணுக்கு எப்படி மாப்பிள்ளை பாக்க சொல்றது?''

''நெருப்பு பொட்டி கமிஷன் ஏஜெண்ட், தயாரிப்பு கம்பெனி காட்டி விடுகிற ஆள், சிவகாசி பஸ் இறங்க பார்ட்டியைக் கூட்டிப் போய் ஹோட்டல்ல ரூம் போட்டு சரக்கு எத்தனைன்னு கேட்டு பத்து ரூபாய்க்கு நாலணா என்று கமிஷன் பேசி... ஏகப்பட்ட நெளிவு சுளுவு உண்டு. கடன் வசதி, உடனே பணம் புரட்டும் வசதி என பல ஆட்கள் தெரியும். நல்ல பார்ட்டி, அப்பா மாதிரி உண்டான பார்ட்டி ரூம் போட்டு விட்டு தானே தேடி வரும். சில சமயம் மஞ்சள் மிளகாய் கூட வாங்கியது உண்டு. அப்போது கெட்டிப்பட்ட நட்பு. ரூம் போட்டு விட்டு நம்ம வீட்ல தான் சாப்பிடும். சண்முகக்கனி பொய் சொல்ல மாட்டான்னு தெரியும்..

சண்முகக்கனிக்கு உறவில் கல்யாணம். இரண்டு பையன்கள் படிக்கிறார்கள். நாற்பது வயது. ஒரு கூத்து என்னவென்றால், மனைவிக்கு நாற்பத்தி நாலு வயது. உறவு விட்டுப் போகக் கூடாதென்று பொய் சொல்லி கட்டி விட்டார்கள்.

''ஐயோ சரியா வராதே...''

''வரலை... உடம்பு பெருத்துப் போச்சு. தனியா உட்கார்ந்து வட்டி வியாபாரம் பண்ணுது.''

''குடித்தனம்...''

''வந்தமா... சாப்பிட்டமா... போனமான்னு...''

''ஐயோ பாவமே.''

''வுடுங்க. போன ஜென்மத்துல பண்ண பாவம் மனோன்மணிக்கு நான் மாப் பிள்ளை பாக்கறேன். என்ன வயசு...''

''முப்பது...''

அங்கே தான் அதற்கும் பற்றிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். நாப்பதும், முப்பதும் எத்தினி நல்ல பொருத்தம். ஆறு மாதம் வந்து போய்க் கொண்டிருந்த நட்பு ஒரு முறை வாய் விட்டு கேட்டது.

''அசிங்கம்தான். கண்ல வச்சு காப்பாத்தறேன். கட்டிட்டு மறைக்கப் போற

தில்லை. கூட்டிட்டுப் போய் காட்டறேன். கத்துவா. என்ன சொல்றே...''

''அம்மா... ஒத்துக்காது.''

''நீ என்ன சொல்ற?''

''சரி.''

தெரியாத பிசாசை விட தெரிந்த பூதம் மேல்.

ஒரு வருட காலம் ஊர் தூற்றியது. உறவுகள் எகிறி விழுந்தன. தெரு முகம் திருப்பிக் கொண்டது.

''நாடானை நம்பி கழுத்து நீட்டறியே.. காப்பாத்துவான்னு நினைக்கறியா?''

''நாடாரோ... நாயக்கரோ, நம்பூதிரியோ, பிள்ளைமாரோ... நல்லவர், கெட்டவர் எதில் இல்லை. கெட்டது நடந்தால் ஜாதி இழுபடும். நல்லதெனில் பெயர் மட்டும் நிற்கும்.

மனோன்மணி சண்முகக்கனி பெயர் நின்றது.

ஒரு வாரம் சிவகாசி. ஒரு வாரம் சென்னை. கமிஷன் ஏஜெண்ட் சரக்கு வியாபாரி ஆகி போகும் போது சென்னை பொருட்கள், வரும் போது சிவகாசி பொருட்கள். அலையலுக்குக் காரணம் மனோன்மணி. அலைச்சலின் விளைவு காசு. சென்னையில் கடை போடும் அளவு செல்வாக்கு. நாலு வருஷத்தில் அம்மாவைத் தாங்கியது அதிகம். அவளுக்கு உள்ளே இன்னும் உறுத்துமோ தான் செய்த திருமணம் என்கிற பயம் காரணம்.

அம்மா மரணத் தருவாயில் அருகில் அழைத்து ''ரொம்ப சந்தோஷம். நீயும் இல்லைன்னா ரொம்ப பாழ்பட்டு போயிருப்போம். எனக்கு வருத்தமேயில்லை'' என்று சொல்ல அம்மாவின் காலைப் பற்றி அழுதது. அழுத நேரத்தில் அம்மாவின் மரணம் நிகழ்ந்தது.

அவளையும் எரித்து இன்னொரு சொம்பில் அடைத்து வைக்கும் போது கயா போக வேண்டும் என்று தோன்றியது.

கூத்திதான். வைப்பு தான். ஆனால் வாழ்க்கை சுகம். ஞாயிறு வீட்டில் தங்குவதில்லை. திருப்பதி, திருத்தணி, திருநீர்மலை, சோளிங்கபுரம், ஆவுடையார் கோவில்... கோயில் கோயிலாய் ரவுண்டடிப்பார்கள்.

''உனக்கு குழந்தையே பிறக்கலையே... வருத்தமில்லையா?''

''உங்களுக்குத்தான் ரெண்டு குழந்தைங்க இருக்கில்ல..? அது போதும். உங்க பிள்ளைங்க என் பிள்ளைங்க தானே?''

''ஒட்டலையே.''

''ஒட்டும்.''

''உனக்குன்னு வேணுமா?''

''குழந்தை வேணும்னா கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டோம்... இல்லையே... உங்க

ளுக்கு பொம்பளை சுகம் வேணும். எனக்கு ஆம்பளை துணை வேணும்...''

''எதுனா செஞ்சுக்கிட்டியா?''

''பெருமாள் சத்தியமா இல்லை.''

''நான் செத்துட்டேன்னு வச்சுக்கோ... யார் காப்பாத்துவா..?''

''நாளைக்கா சாகப் போறீங்க..'' அவள் பதறவேயில்லை. ''இப்ப எனக்கு நாப்பது வயசு. அரைக் கிழவி. பத்துப் பதினைஞ்சு வருஷம் இருக்க மாட்டீங்களா? அப்ப செத்தா தனியா எங்கனா மடத்துல ஆசிரமத்துல இருப்பேன்.''

அந்த திடம் சண்முகக்கனிக்குப் பிடிக்கும். சண்முகக்கனியின் குழைவில் அவளுக்கு விருப்பம்.

பாட்டு தெரியாது. மந்திரம் புரியாது. சடங்கு கிடையாது. சம்பிரதாயம் தெரியாது. கண் மூடி கோவிலில் உருகி நிற்கும். பிரசங்கம் கேட்கப் பிடிக்கும். பிரசங்கம் என்றால் அந்தக் கிழவரின் கரகரத்த குரல்தான் காதுக்குள் ஒலிக்கும்.

காசியிலே... எங்கே... காசியிலே... எம்பெருமான் சிவன் நடனம் ஆடுகிறான். எப்படி? தழலாய் ஆடுகிறான். தழல்னா நெருப்பு. நெருப்பு டான்ஸ். என்ன மாதிரி நெருப்பு. சுடுகாட்டு நெருப்பு. மனிதர்களுடைய கர்வத்தைத் தின்றவனாய், எப்போதும் எரிகிறவனாய் அணையாத தழலாய் ஆடுகிறான்.''

''காசில சுடுகாட்டு நெருப்பு அணையாது.''

''திருவண்ணாமலை பார்த்தா முக்தி. காசில இறந்தா முக்தி. அண்ணாமலை தீபம் பார்க்கணும். காசில எரியணும்.''

''ஏன்... அது சிவரூபம்...'' வாய் பிளந்து கேட்பார்கள்.

கிருபானந்தவாரியார் பேச்சு இருவருக்கும் அத்தனை விருப்பம். சடங்கு சம்பிரதாயம் தெரியாத அவர்கள் வாழ்க்கையில் பக்தியும், தேடலும் வர அவரே காரணம். அவர் மறைந்தது தெரிய இருவரும் ஓடினார்கள். புருஷனும், அவர் மனைவியும் விம்மி, விம்மி அழுதார்கள். அவருக்கும் சேர்த்து கங்கையில் முழுகிக் கடன் தீர்க்க எண்ணினார்கள். குருவுக்கும் சிரார்த்தம் செய்ய வேண்டும் என்பது சம்பிரதாயம்.

ஒரு வாரம் கடை இல்லை என்று எழுதிவிட்டு கிளம்பினார்கள்.

சிவன் எதிரே தழல் ரூபமாய் நடனமாடிக் கொண்டிருந்தான். நல்ல வேளை இந்த ஆண்கள் விவரம் தெரிந்து வழிகாட்டினார்கள். இல்லையேல் இது பார்க்க மறந்தே போயிருக்கும்.

''அரிச்சந்திரா காட்னு பேரு... அரிச்சந்திரன் காவல் காத்த மயானம் இது. தினம் எட்டு பத்து எரியும். இதுவரைக்கும் அணைஞ்சதில்லை. எத்தினி மழை கொட்டினாலும் தினம் ஒன்று எரியும். காவி துணி போர்த்தி பிணம் வந்தது. ராம் நாம் சத்ய ஹை. ராமனின் நாமமே சத்யம். பாடையோடு கங்கையில் மூன்று முறை முக்கினார்கள். சிதையில் வைத்தார்கள். நிறைய பேர் காசு கொடுத்து கட்டை வாங்கி தந்தார்

கள். யாரோ பிணம் யாரோ கட்டை தானம். எவரோ கொள்ளி. காசியில் மரிக்க வேண்டுமென்றே வயதான பிறகு இங்கே தங்கி விடுவார்களாம். சுத்துபத்து கிராமத்தில் இறக்கும் தருவாயில் இருக்கும் ஆட்களை எடுத்துக் கொண்டு வந்து விடுவார்களாம்.

பிணம் வந்து கொண்டே இருந்தது. இரண்டு ரூபாய் கொடுத்து ஒரு விறகு பட்டை எண்பது ரூபாய் கொடுத்தால் சந்தனக் கட்டை காசு கொடுத்து கட்டை வாங்கினவர்களே சிதையில் போடலாம்.

சண்முகக்கனி சந்தனக் கட்டை வாங்கி வர கணவனும், மனைவியும் சிதையில் வைத்தார்கள்.

யாரோ எவரோ என்ன மொழியோ... என்ன தேசமோ... என்ன பெயரோ தெரியாது...

அக்னியே... இந்த உடலை நன்கு பஸ்மம் செய்து இந்த உயிரை சொர்க்கத்திற்கு வழி நடத்துவாயாக.

ஏனோ மனோன்மணிக்கு பொங்கும் அழுகை வந்தது. சண்முகக்கனி அவளை மெல்ல அணைத்துத் தேற்றினான்.

பொண்டாட்டியாவது... வைப்பாட்டியாவது... புரிந்து கொண்டவர்கள் பாக்கிய வான்கள். சொர்க்கம் அவர்களுக்கு அருகே இருக்கிறது.

5

இந்தக் கோயில் பார்க்காத போயிடக் கூடாது. அந்தக் கோயில் பார்க்காத போயிடக் கூடாது என்று பலரும் பலதும் பேசி காசியில் தெருத் தெருவாய் அந்த பஸ் பயணிகள் சுற்றினார்கள்.

அந்த ஆட்டோவுக்கு நான் கொடுத்தேனா... இந்த ஆட்டோவுக்கு நீ கொடுத்தியா... அதுல நாலு ரூபா நாப்பது பைசாமிஞ்சிடுச்சு... இப்ப அர்ச்சனை தட்டு ஆறு அம்பது. மீதி ரெண்டு பத்து இப்ப இதுல கழிச்சுக்க. கும்பல் கும்பலாய் கணக்குப் பேசினார்கள்.

இப்போது மன்னார்தை சீனுவாசன், நரசிம்மன், சந்தானம், சண்முகக்கனி, மனோன்மணி என்று ஐவர் கூட்டம் ஆயிற்று.

"இன்னொரு ஆள் இருந்தா ஆறு பேர். இந்தப் பக்கம் ஆட்டோல ஆறு பேர் ஏத்தறான்."

"அஞ்சு பேர் போறும். சௌகர்யமா இருக்கு. நெரிபட்டுக்கிட்டு போவானேன்."

''அது சரி, செலவு அஞ்சால வகுத்துப் பிரிச்சுக்குவோம்.''

''வேணாம்.''

''ஏங்க சீனுவாசன்?''

''இங்க வந்து என்ன கணக்கு வழக்கு. செலவு பண்ண வந்துருக்கோம்... பண்ணினா என்ன? காசில சுத்தற வரைக்கும் செலவு என்னது...''

''கயா நான் எடுத்துக்கறேன்...'' நரசிம்மன் பேசினான்.

''அப்ப அலஹாபாத் நாங்க... சரியா...'' மனோன்மணி சகஜமாய் புன்னகை செய்தாள்.

அவர்கள் காசு மறந்தார்கள். நட்பை முதலாக்கினார்கள்.

''பூரி குமட்டுதுங்க'' சண்முகக்கனி வயிறு தடவினான்.

''கடுகெண்ணை...''

''என்னாது?''

''அடில ஒரு கெட்டி தெரியும் பாருங்க. எல்லா பண்டமும் கடுகெண்ணை.''

''ஐயோ... ஏன் சொன்னீங்க?''

''ஒன்னும் ஆவாது. முதல்ல புரட்டும். அப்புறம் சரியாயிடும்.''

நாற்பதடி நீள பஸ்ஸில் எல்லோரும் எல்லோரிடமும் சிநேகமாகி விட வில்லை. தானாய் குழுக்கள் பிரிந்தன. இரவு நகரத்தார் சத்திரத்தில் வந்து தங்கின.

''உங்களுக்கு காசில என்ன சம்பிரதாயம்? என்ன செய்யணும்? ஏதும் தெரியுமா?'' மனோன்மணி சீனுவாசனைக் கேட்டாள்.

''எதுனா செய்யாது விட்டுறப் போறேமேன்னு கேட்கறேன்.''

''தெரியாதம்மா. எந்த சம்பிரதாயமும் முக்கியமில்லை. இது பழைய ஊர். புராண காலத்து இடம். கோடி கோடியா ஜனங்களைப் பார்த்த பூமி. பெரிய பெரிய முனிவர்கள், சாதுக்கள் மிதிச்ச மண். யுத்தம் பார்த்த தேசம். இது வயசுக்கு என்ன நாம ஒன்னுமே இல்லை. இந்த நினைப்போட பார்த்தா போதும். இதுக்குள்ள எல்லா சம்பிரதாயமும் நிக்கும்.''

''அப்பா, அம் அஸ்தி வச்சிருக்கோம். எங்க கரைக்கிறது... சிலர் காசின்றாங்க... சிலர் கயான்றாங்க...''

''கயால செய்யலாம்'' நரசிம்மன் வழி காட்டினான்.

''ஏங்க?''

''இது அதைவிட அமைதியான இடம். அதனால சொல்றாரு.'' சீனுவாசன் விளக்கம் சொன்னான்.

''அப்படிங்களா?''

அதுவும் சரி. சிரார்த்தம் செய்ய நல்ல இடம் கயா. இப்படி ஒரு பழமை.

''அங்கயே பண்ணிடலாம்.''

விசுவநாதர் கோயில் கால பைரவர் கோயில். ராமர் கோயில், பாரத மாதா கோயில் என்று பல இடம் அலைந்து விட்டு மூன்றாம் நாள் பஸ் கயாவை நோக்கி கிளம்பியது.

பீஹாரின் நடு மய்யத்தில் கயா இருந்தது. ஒரு சிறிய தெருவில் பஸ் நுழைந்தது.

இங்கும் நகரத்தார் சத்திரம். சம்பிரதாயத்தில் பற்று உள்ள நாட்டுக் கோட்டைச் செட்டிமார்கள் அங்கங்கே நிலம் வாங்கி சத்திரம் கட்டி ஒரு அறைக்கு ஏழு ரூபாய் என்று வசூலித்தார்கள். திறமையான ஆட்களை வைத்து நிர்வகித்துக் கொண்டிருந் தார்கள்.

எங்கு திரும்பியும் ஹிந்தியில் எழுதப்பட்ட போர்டுகள் பார்த்து அலுத்த கண்களுக்கு நகரத்தார் சத்திரம் என்று தமிழ்ப் பலகை பார்க்க பலருக்கும் தமிழை உரக்கப் படிக்கத் தோன்றியது.

முதல் ஆட்களாய் அந்த ஐவர் குழு பஸ் விட்டு இறங்கி குளியல் அறை தேடியது. கடன்களை முடித்து வெளியே வந்தது.

எட்டு மணிக்கே எரிக்கும் வெயில்.

''ஒரு பாக்கெட் க்ளோவ் வாங்கி வந்துடறேன்'' சீனுவாசன் படியிறங்க நரசிம் மன் தடுத்தான்.

''சாமி... இது எங்க செலவு... நானும் வரேன்.''

''ஏங்க குளிச்சுட்டு சிரார்த்தம் பண்றதா? இல்லை...'' யாரோ ஒரு பெண்மணி கேட்டாள்.

''எதுவும் குளிச்சிட்டுதான் செய்யணும்.'' சந்தானம் பதில் சொன்னான்.

''தப்பா கேட்டுட்டேன். குளிச்சு ஈரத்தோட செய்யறதா இல்லை... வேற துணி உடுத்தி...''

''தெரியாதும்மா...'' சந்தானம் பட்டுக்கொள்ளவில்லை.

''குடுமி வச்ச ஒரு யைரு இருக்காரு. அவரைக் கேட்கலாம் வா...'' கேட்டவர் கள் நகர்ந்து போனரர்கள்.

''ஏங்க குளிச்சிட்டு ஈரத்தோட செய்யறதோ...''

''ஈரத்தோடதான் செய்யணும்.''

உடனே தடலடியாய் பதில் கேட்டது. சந்தானம் தலையில் அடித்துக் கொண் டான்.

''உள்ள பொணமா கிடக்கு... ஈரத்தோட செய்ய...''

''ஏங்க தவறா?'' மனோன்மணி கேட்டாள்.

''ஈரத்துணியோட அங்கபிரதட்சணம் செய்யலாம். கொள்ளி போடலாம். மத்தது செய்யறது இல்லை.''

''சொல்லுங்களேன்.''

''வேணாம். எதுக்கு வம்பு. ஏதோ செய்யட்டும்.''

ஒரு ஆளுக்கு நாப்பது ரூபா. எத்தினி பேரு சிரார்த்தம் செய்யறீங்க. பேர் கொடுத்தார்கள். காசு கொடுத்தார்கள். கயா நகரத்தார் சத்திர நிர்வாகி வள்ளியப்பன் பண்டா காட்டி விட்டார்.

வட இந்திய பண்டா இல்லை. கன்னட தேசத்து சாஸ்த்திரி. தமிழ் நன்றாய் பேசினார். தம்பியைக் கும்பலுக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

நரசிம்மனும் சந்தானமும் அவரிடம் பேசினார்கள். விலாவாரியாய் தகப்பனுக்கும், தாய்க்கும் செய்ய வேண்டும் என்றார்கள்.

நானூரு ரூபாய் பேசப்பட்டது. ஹோமம் வளர்த்து உணவு போட்டு என்று விவரிக்கப்பட்டது.

''விஷ்ணுப்பாதம்னு ஒரு இடம். அங்க சிரார்த்தம் எங்க வீட்ல ஹோமம். பிறகு பிராம்மனா போஜனம். அதுக்குப் பிறகு பிண்டதானம் வட விருட்சத்துல.''

''வட விருட்சம்னா... வடம் வடமா தொங்கற மரமா... எதுலயோ படிச்சேன்.''

''தப்பு. வடம்னா ஆலம். வட விருட்சம்னா ஆல மரம்.''

கும்பல் விஷ்ணு பாத கோயிலில வரிசையாய் உட்கார உரக்கக் கத்தின. மந்திரத்தைத் திருப்பிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது. சந்தானமும், நரசிம்மனும் பஞ்சகச்சம் அணிந்து தனியே உட்கார்ந்து, உடுப்பி சாஸ்திரி மந்திரம் சொல்ல திருப்பிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

''ஏங்க?''

''என்னம்மா..?'' சீனுவாசன் திரும்பினான்.

''அஸ்தி கரைக்க தண்ணியே இல்லையே...''

''இந்த ஊர்ல இது சிரார்த்தம் பண்ற இடம்.''

''நாங்க அது பண்றதில்லை. அஸ்தி கரைக்கணும்.''

''இங்க ஒரு நதி இருக்கு. அதுல தண்ணி இப்ப இருக்காது.''

''காசில கரைச்சிருக்கலாமே...''

''அலஹாபாத்தில கரைக்கலாம். கவலைப்படாதீங்க.''

''அங்கியும் தண்ணி இல்லைன்னா.''

''அலஹாபாத்ல நிச்சயம் கங்கை, யமுனை உண்டு. கண்ணுக்கு தெரியாத

சரஸ்வதி போதும். கரைக்கலாம்.''

''ஏம்பா இங்க வா'' வேறு பெண்மணி அழைத்தாள்.

''என்னம்மா?'' சீனுவாசன் எழுந்தான்.

''ஈரத்துணியோட சிரார்த்தம் செய்யலாமா?''

''கூடாது.''

''ஏன்?''

''சாவு நடந்த வீட்லதான்... சடலம் இருக்கற போதுதான் ஈரத்துணி.''

''சோம்பேறி.''

''என்ன?''

''உன்னைய சொல்லல. ஒரு குடுமி வச்ச பாப்பான் தப்பா சொல்லிட்டான். இப்ப இந்த ஐயரு திட்றாரு. எழுந்து வேற உடுத்திக்கிட்டு வாங்கன்றாரு.''

''பாதி உலர்ந்து போச்சே.''

''எனக்கு மனசே ஆவலை. வேணாம் போய்யான்னுட்டேன்.'' பேசியவள் கண்களில் கண்ணீர் முட்டியது.

''இவ்வளவு தொலைவு வந்துட்டு சிரார்த்தம் பண்ண முடியலை பாரு...''

''அம்மா... சிரார்த்தம்ன்றது பெரிய விஷயம் இல்லை. சிரத்தையோட பண்றது சிரார்த்தம். மனசு நிறைந்து செத்துப் போனவர் நல்லபடியா மேலே இருக்கணும்னு பரிவா நினைச்சு பத்து பைசா தானம் கொடுத்தா போதும்... சிரார்த்தம் முடிஞ்சது.''

''தம்பி... தப்பா நினைச்சுக்க மாட்டியே.''

''சொல்லுங்க.''

''எனக்கு மனசு ஆவலை. உனக்கு இந்த நாப்பது ரூபாய தரேன். மனசு நிறைஞ்சு என் புருஷனை நினைச்சு தரேன்... வாங்கிக்கறியா...?''

சீனுவாசன் சிரித்தான். சண்முகக்கனியும், மனோன்மணியும் திகைத்தார்கள்.

''சரிம்மா.''

''நீங்க எதும் செய்யலை. அப்பா, அம்மா இருக்காங்களா?''

''அப்பா இல்லை. ஆனா, நான் காசில செஞ்சுட்டேன். இரண்டு வேளை நாலு பேருக்கு டிபன், காபி வாங்கிக் கொடுத்து ஆட்டோல கூட்டிட்டுப் போய் மனசுக்கு தோனின பலது செஞ்சுட்டேன்.''

''அப்ப நான் செய்யறது தப்பில்லையே.''

''இல்லை.''

''என் புருஷன் கோபக்காரன். திட்டுவான். அடிப்பான். ஆனாலும் புருஷன்

தானே. அவன் போன இடத்துலயாவது கோவம் குறைஞ்சு சுகமா இருக்கணும்.'' கை நடுங்க நாற்பது ரூபாய் கொடுத்தாள். கொடுக்கும் போது அழுதாள். எவரும் எதிர்பாராதவண்ணம் சீனுவாசன் காலில் விழுந்தாள்.

''பாவி... பாவி... அடிச்சியே என்னை... தொட்டதுக்கெல்லாம் போட்டு அடிச்சியே... நாலு பொண்ணு பெத்தேன்னு அடிச்சியே... உன்கிட்ட நாய்பட்ட பாடுபட்டேனே. பாவி... போறும்டா... யப்பா... இந்த நாப்பது ரூபாயோட போட்டம். உனக்கும் எனக்கும் உள்ள எல்லா சம்பந்தமும் போட்டும். தப்பா நினைச்சுக்காத தம்பி. நான் என்னவோ துக்கத்துல பேசறேன்.''

''புரியுதும்மா.''

சீனுவாசன் கைகளில் நாற்பது ரூபாய்கள் கசங்கின. மனோன்மணிக்கு சீனுவாசன் மீது மிகுந்த பாசம் பொங்கியது. இவன் சாதாரணம் அல்லன் என்று தோன்றியது.

ஈரத்துணியோட செய்யலாம்னியே. வெளிய போன்னுட்டாங்க...''

''யாரு...?''

''ஆங்... ஊரு விவரம் தெரியாத பாப்பான்கிட்ட கேட்டேம்பார்... செருப்பால அடிக்கணும்...''

''ஏய்... என்ன சொல்ற...?''

''என் புத்திய சொன்னேன். உனக்கு குடுமி ஒரு கேடு...''

''யாரு தப்புன்னா?''

''அதோ அவரு...''

''சிகரெட் பிடிடிக்கிற பாப்பானைக் கேட்டியா?''

''ஓய்... வாய அடக்கும்'' சிரார்த்தம் முடித்த சந்தானம் சீறினான்.

''நீர் என்ன வக்காலத்து?''

''முட்டாள். பொணம் இருக்கற இடத்துக்குதான் ஈரத்துணி... இங்க மடி வேஷ்டி...''

''மடி வேஷ்டி உண்டா இவங்கக்கிட்ட, அதான் ஈரவேஷ்டின்னேன்.''

''ஈரத்துணி பாவம்யா. அசிங்கம். எவன் சொன்னான் உனக்கு.''

''நான் சொன்னேன். என்ன தப்பு...''

''தப்புதான். தெரிஞ்சா சொல்லும் தெரியலைன்னா விடும்.''

''சரிதான் போடா.''

''பல்லு பேந்துடும்...''

சந்தானத்தைத் தடுத்தார்கள். அவருக்கு எழுபது வயசு இருக்கும். தடித்தக்

கண்ணாடி. சிறிய நரை குடுமி. கழுத்தில் உத்திராட்சம்.

அவர் கத்த அவன் கத்த பெரிய ரகளையே நடந்தது.

"நான் சொல்லித் தரேன். நான் சொல்லித் தரேன்னு பல்ல சொல்லியாந்தாரு பொண்டாட்டிக்கு முடியலை. அவ புடவைய தோச்சு போடுன்னாரு. ஐயே பாவம். வயசான கிழமாச்சேன்னு நெனைச்சேன். தப்பு தப்பா சொல்லி அசிங்கப வச்சுட்டாரு."

"அவரு தோய்க்க சொன்னா உனக்கு எங்க போச்சு புத்தி. என்னை எதுக் இழுக்கறே. கிழவருடைய மனைவி சண்டைக்கு வந்தாள்.

அவ பேச்சுக்கும் தனக்கும் சம்பந்தமில்லை என்று நின்றாள்.

சீனுவாசன் தூணில் சாய்ந்தபடி கையில் சுருண்ட நாற்பது ரூபாய்களை வெறி துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

"எவருக்கேனும் எதற்கேனும் உதவியா இரு. எல்லா நிமிடமும் உத செய்பவே இரு. இதுவே உன் கர்மா. இதுவே உன் வேலை. உள்ளேயே இ உன்னால் செய்யப்பட்ட தர்மங்களின் பலன்கள் என்னைச் சேரட்டும். நீ அசைவி லாதவனாய் இரு. என்னையே நினை. எதுவுமற்றுக் கிட."

உள்ளே குரல் எழுந்தது.

கபா அவனை கவிழ்க்கப் போகிறது என்று சீனுவாசனுக்குத் தெரிந்து விட்ட

வட விருட்சத்துக்கு வரீங்களா... நாங்க ஹோமம் பண்ணிட்டு ஜாயின் ப ணிக்கறோம்...."

சண்முகக்கனியும், மனோன்மணியும் சீனுவர்சனும் வடவிருட்சம் போன கள்.

6

வயதான ஆலமரம். உயரமும், அகலமுமாய் பரந்து கிடக்கிற மர மரத்தைச் சுற்றி கட்டிடம். படியேற மேல் மாடி இருபதடி உயரத்தில் இருக்கு அந்த உயரத்திற்கும் மேல் மரத்தின் கிளைகள் பிரிந்து நின்றன. மேல் மாடி முழு தும் பரந்து வெளியே போய் விழுதுகள் இறங்கின. மரத்தின் நடுப்பகுதியிலு விழுதுகள் முறுக்கிக் கொண்டு ஒட்டிக் கொண்டிருந்தன. பசுமையான முரட் இலைகள். தரையெல்லாம் மிதிப்பட்ட ஆலம்பழம். மரத்தின் நடுப்பகுதி ஒட் சிறிய பிறையில் சிவந்த அனுமார். மாடிக் கைப்பிடிச் சுவர் ஒட்டி சிமெண்ட் மேன ஒரு மூலையில் குழாய்; தொலைவில் மலைத் தொடர் சுற்றிலும் மழை காணா வறண்ட பூமி. தகிக்கும் வெய்யில்.

காலையிலிருந்து உணவு உண்ணாது நரசிம்மனும், சந்தானமும் சோர்ந்

போயிருந்தார்கள்.

ஒரு சொம்பு நிறைய நீர் பிடித்து நிறைய க்ளுகோஸ் கலந்து சீனுவாசன் அவர்களிடம் கொடுத்தான்.

"தண்ணி குடிக்கலாம். தோஷமில்லை" சாஸ்திரி சொன்னார்.

மடக் மடக்கென்று இருவரும் குடித்தார்கள். சீனுவாசனை நன்றியோடு பார்த்தார்கள்.

"மயக்கம் வந்துருமோன்னு பயமா இருந்தது. நல்ல வேளை... ரொம்ப தேங்க்ஸ். சண்முகக்கனிக்கும் கொடுங்க. பாவம் அவரும் சாப்பிடலை."

"இன்னொரு சொம்பு கலந்து மற்ற மூவரும் குடித்தார்கள். ஜாதியை ஒட்டிய சம்பிரதாயத்தில் ஈடுபடும் போதே ஜாதி மறந்து நட்பு காட்டினார்கள்.

"ஏங்க சீனுவாசன் உங்களுக்கு சமஸ்திருதம் தெரியுமா?"

"தெரியாது."

"நரசிம்மனுக்கு...?"

"தெரியாதுன்னு தோணுது."

"அப்ப புரியாத பாஷைல ஏன் செய்யணும் இதெல்லாம்?"

"நல்ல கேள்வி. பாஷை தெரியாததுக்கு நாமதான் காரணம். தெரிஞ்சுக்கணும்னா இப்பக்கூட தெரிஞ்சுக்கலாம்."

"தெரிஞ்சு செஞ்சா மனசுக்கு தெம்பா இருக்குங்க" சண்முகக்கனி, மனோன்மணியைப் புரிந்து பேசினான்.

"நிச்சயமா... தெரிஞ்சுக்கலாமா..."

"எப்படி?"

"சாஸ்திரிகளை அர்த்தம் கேட்போம்."

"அவரு சொல்வாரா?"

"பேஷா சொல்றேன். சொல்றது என் வேலை. சொல்றதுதான் தர்மம். புரிஞ்சு நீங்க செஞ்சாதான் நீங்க கொடுக்கற காசு எனக்கு ஒட்டும். சும்மா சொல்லுய்யா... பேசாதேன்னு ரெண்டு பேர் அதட்டினா யார்கிட்டயும் பேசத் தோணாது. கேட்டாலொழிய பேசக் கூடாது. கேட்கறேன், அதனால சொல்றேன்."

அந்த ஐவரும் சிரார்த்தம் செய்து தர வந்த சாஸ்திரியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒருவன் பிறப்புக்கு தந்தை மட்டும் காரணமல்ல, தந்தையின் வீர்யத்திலிருந்து மட்டுமே ஒருவன் உதித்து விட முடியாது. வீர்யம் வெளிப்படுவதில் மன வேதனையோ, உடல் வலியோ இல்லை. மாறாய் மனசுக்கும், உடம்புக்கும் மிகுந்த சந்தோஷமுள்ள விஷயம் இது. இது இயற்கை. இதே இயற்கை. இந்த வீர்யம் தாங்கும் உடலுக்கு அதாவது பெண்ணுக்கு ஆண் வீர்யம் வந்து சேர்ந்த நாளிலி

ருந்து அது கருவாகி, உருவாகி, வெளியே வரும் வரை மன, உடல் வேதனை உண்டு. அம்மா இல்லாது பிள்ளை இல்லை. ஒரு பிள்ளை உருப்பெற ஒரு தாய் மிகுந்த சிரமப்பட வேண்டியிருக்கும். இன்று கையும், காலும் திடத்தோட நாமெல் லாம் உட்கார்க் காரணம் அம்மா. நாம் முடமாகாது வெளியே வர காரணம் மாதா.

இங்கே கயாவில் மாதாவுக்கு என்று இது வடவிருட்சத்தில் தனியே ஒரு சடங்கு உண்டு. மற்ற இடத்தில் செய்வதில்லை.

எவரின் வித்தாக நான் இருக்கிறேனோ... அவருக்கு என்று பிண்டம் போடு வது மட்டுமில்லை. இங்கே மாதாவுக்கு போடுகிறோம். அவள் பட்ட ஒவ்வொரு அவஸ்தையையும் அதாவது ருணத்தையும் சொல்லிச் சொல்லி போடுகிறோம்.

"ஐயா" மனோன்மணி குரல் கொடுத்தாள்.

"இப்படி பிண்டம் போடறது செத்தவங்களுக்கு போய் சேருங்களா?

சட்டென்று ஒரு மௌனம் அங்கு நிலவியது. எல்லோருக்கும் மனசில் உள்ள கேள்வி மனோன்மணி கேட்டாள். கேட்டது தவறோ என்று எல்லோரையும் பார்த் தாள். என்னாது என்பதாய் சண்முகக்கனி மனோன்மணியை நோக்கினாள்.

கேட்டது தப்பில்லை. எனக்குத் தெரிஞ்சதைச் சொல்றேன்.

சிராத்தம் என்று நன்றிக் கடன். ஆத்துலயோ, குளத்துலயோ ஒருத்தனுக்கு கால் சறுக்கி விட்டுடுத்து. ஐயோ அம்மான்னு முழுகப் போற நேரம். எவனோ பாஞ்சு தலை மயிரைக் கொத்தா புடிச்சு கரைல தூக்கிப் போட்டுட்டான்னு வச்சுப் போம். தூக்கிப் போட்டுட்டு பேசாத துடைச்சுண்டு போய் சேர்ந்துட்டான்.

அவன் காப்பாத்தினதுக்கு ஆயிரம் காரணம் இருக்கலாம். அடடா எம் புரு ஷன் எவ்வளோ வீரன்னு கரைல இருக்கற பொண்டாட்டிக்கு காட்டறதுக்காக இருக்கலாம். இல்லை காப்பாத்தினா பத்து ரூவா தருவான்னு செய்துருக்கலாம். காரணம் முக்கியமில்லை. காரியம் முக்கியம். காப்பாத்திட்டான். உயிரோட இருக்க வச்சுட்டான். வெச்சு நகர்ந்து போயிட்டான். நம்மால சும்மா இருக்க முடியுமா? கை கூப்பி நன்றி சொல்லாத முடியுமா? சொல்லாத மனசு நிறையுமா?

அவனுக்கு கேட்கறது... கேட்கலை. நாம அவன் போன திக்கு பார்த்து கை கூப்புவோம்.

அப்பா... நீ நன்னா இருக்கணும்னு மனசார சொல்வோம். அப்படி மனசார சொல்றது தான் சிராத்தம். இந்த உடை, உணவு, உறைவிடம் எல்லாம் முன்னோர் கள் தந்த விஷயம். திடீர்னு முளைக்கலை. உருளைன்னு ஒன்னு கண்டுபிடிச்சது ஒரு முன்னோன். அந்த உருளை இன்னிக்கு ரயிலா, காரா, விமானமா இருக்கு. இத்தனை கண்டுபிடிச்ச மனுஷன் தவிச்ச தவிப்புக்கு நன்றி சிராத்தம். அந்த விஷயத்தை ஜெனரலைஸ் பண்ணாத பர்டிகுலரா அப்பான்னு ஒரு பர்ஸனாலிடியா சொல்றது சிராத்தம்.

அப்பா மட்டுமில்லை. அப்பாக்கு அப்பா... அப்பாக்கு அப்பா பெரிசா

போறது.

ஏன்... பிண்டம்? ஏன் சோறு? மண்ணு உருட்டி போட்டா என்ன?

நன்றின்னா கைகூப்பறோம். அப்படி ஒரு செயல்... கெஸ்ச்சர். அதே மாதிரி பிண்டம் ஒரு செயல். கெஸ்ச்சர்... ஏன் இந்த கெஸ்ச்சர்?

அப்பா உணவு உண்டு விந்து வந்தது. அம்மா உணவு உண்டு விந்து தாங்கும் சக்தி வந்தது. நாம் உருவாகி வந்த பிறகு அம்மாவின் உணவு முலைப்பால். அப்பாவின் உணவு சோறு, குழம்பு, ரசம். உணவால் நம்மை உருவாக்கி, உணவால் நம்மை வளர்த்து பிறருக்கு உணவு தரும் நிலையில் வைத்திருக்கிறவர்களுக்கு உணவே உருண்டையாய் உருட்டி தரோம். எதால் உருவாக்கினாயோ... அதையே உனக்கு உணவாய் நன்றியாய் தரோம்னு சொல்றோம். இது கெஸ்ச்சர். ஒரு சைகை.

பித்ருக்கள் வாங்கினா தானே... நின்று வங்குவாளா மாட்டாளான்னு சந்தேகம் வந்தா நிறைவில்லையே...

இங்க விளைஞ்சது, இந்த பூமில விளைஞ்சது எதுவும் வேஸ்டா போகாது. ஒரு பருக்கைக் கூட உபயோகமில்லாது போகாது.

உருட்டிப் போட்டா காக்கை, குருவி சாப்பிடும். மிச்சத்தை எறும்பு சாப்பிடும். இன்னும் மிச்சத்தை கண்ணுக்குத் தெரியாத பாக்டீரியாக்கள் சாப்பிடும்.

எனவே நம்மால் விளைந்த உணவு எல்லா உயிருக்கும் போகிறது. தானம். இப்படி உழுது, விதைச்சு, அறுத்து அரிசியாக்கி, சமைச்சு உருட்டி நாம சாப்பிட்டது போக காக்கைக்கு போடவா உழைச்சோம். நமக்குப் போக காக்கைக்கு.

காக்கை எச்சம் மரத்துக்கு. மரத்து எச்சம் ஆடு மாடுக்கு. ஆடு, மாடு சக்தி நமக்கு. பெரிய சைக்கிள் வளையம். வட்டம் இடையறாத சுழலும் வட்டம். நான் கொடுத்து காக்கை. காக்கை கொடுத்து மரம். மரம் கொடுத்து ஆடு, மாடு.... ஆடு, மாடு பால் கொடுத்து நாம். இன்னும் விளக்கி பெரிசாவும் சொல்லலாம் இதை.

இது ஒரு பக்கம். மனசு சக்தி. மனோ சக்தி. உடம்பு சக்தி அரிசியாச்சு. மனோசக்தி என்னவாகும். வேஸ்டாகுமா... உலகத்துல எந்த சக்தியும் வேஸ்ட் இல்லை. இந்த நினைப்பு நல்ல சூழலை ஏற்படுத்தும். நல்ல நினைப்பு நல்ல சூழல், கெட்ட நினைப்பு, கெட்ட சூழல்.

ஒரு ஆசிரமத்துல எத்தனை கூட்டம் இருந்தாலும் அமைதியா இருக்கு. ஒரு சாராய கடைல நாலு பேர் இருந்தாலும் சண்டை வருது. ஏன்... நினைப்பு? சக்தி. மனசு ஒருமுகப்பட்டு அமைதியான அமைதியாய் உலகம் இருக்கும். ஆரவாரம் ஆனா ஆராவாரம் ஆகும். இவ்வளவுதான் விஷயம்...''

''அப்போ, ஆவி ரூபமா வாங்க மாட்டார்களா?''

''நம்பினா வாங்குவாங்க. நம்பலைன்னா வாங்க மாட்டாங்க.''

''புரியலையே.''

''புரியும். சொல்லாத மனசுக்குப் புரியும்.''

''அந்த அம்மாவுக்கு உண்டா மந்திரம். அர்த்தம் சொல்லணும்.''

''சொல்றேன்.''

எள்ளும், தண்ணியும் கலந்து பிண்டங்கள் மீது ஊற்றி நரசிம்மனும், சந்தா மும் மந்திரம் சொன்னார்கள்.

''கேட்கறேளா... சட்டென்று மந்திரம் நிறுத்தி உடுப்பி சாஸ்திரி தலை நிமிர் னார்.

''மாதா, முதல் மாதம் என்னைக் கருவுரும் போது உனக்கு ஏற்பட்ட மனசுக் லேசம் என்கிற ருணம் தீர இப்பிண்டம் போடுகிறேன்.

மாதா, இரண்டாம் மாதம் ஜீரணக் கோளாறும் மயக்கமும் ஏற்பட்ட ருண தீர இப்பிண்டம் போடுகிறேன்.

மாதா மூன்றாம் மாதம் இடுப்பிலும், வயிற்றிலும் ஏற்பட்ட கனம் தாங்க ஏற்பட்ட வலி தீர இப்பிண்டம் போடுகிறேன்.

மாதா, நான்காம் மாதம் உணவு செல்லாமல் சோகையாய் கிடந்தாயே அ வேதனை தீர இப்பிண்டம் போடுகிறேன். மாதா, ஐந்தாம் மாதம் நடக்க சிர பட்டு, மல ஜல உபாதைகள் ஏற்பட்டிருக்குமே அந்த சிரமம் தீர இப்பிண் போடுகிறேன்.

மாதா...

மனோன்மணி அழுதாள். நரசிம்மன் கண் கலங்கினாள். சந்தானம் விசு னான். சண்முகக்கனி கை கூப்பினான். சீனுவாசன் திகைத்துப் போய் கிடந்தா

அன்பு... அன்பு... அன்பு. இத்தனை அன்பா. இத்தனை நட்பா. இத்த கவலையா... இத்தனை கரிசனமா... அம்மா என்பவள் சாவதற்கு முன்பே இத்த அன்பு இருந்து விட்டால்... அம்மா என்பவள் பெற்றவள் மட்டுமா, எல்லா பெ ளும் தானே... எல்லா கர்ப்பிணிகளும் தானே... எல்லா பெண் பிறவிகளும் தா

மாதா. நான் முலை உண்ணும் போது வலித்திருக்குமே... அதைப் பொறு கொண்டாயே. அந்த வலி தாங்கும் பொறுமைக்கு இந்தப் பிண்டம்.

நான் நடுநிசியில் அழுதேனே... அழுதபோது தூக்கம் கலைந்து வந்தா அந்த சிரமத்திற்கு இந்தப் பிணடம்...

விக்கித்துப் போயிற்று.

விண்டு போயிற்று.

எல்லா பெண்களையும் பார்த்து கை கூப்பத் தோன்றியது. பிண்டங்க திரட்டி மாடி மூலையில் உள்ள மேடையில் வைக்க காக்கைகள் பறந்து வந்து தின்றன.

இது ஒரு சங்கேதம். ஒரு சாட்சி. மனசார பண்ணினா காக்கா உடனே

டும். வெறுமன போட்டா திங்காதான்னு கேள்வி வரும். போட்டு பாருங்கோ. பதில் நீங்களே கேட்டுக்கோங்கோ. அப்ப நான் வரேன். உங்க அம்மா யாத்திரை பூர்த்தி ஆச்சு. உங்க பித்ருக்கள் உங்க மனசு பலத்தால் சொர்க்கம் போயிட்டா. பரம சந்தோஷமா உங்களை அவா ஆசீர்வாதம் பண்றா...''

முதுகில் பட்பட் என்று அடித்து சாஸ்திரி பாராட்டினார்.

நரசிம்மன் அசையாது உட்கார்ந்திருந்தான்.

அன்பு செய்ய இன்னமும் அன்பு தோன்றும். மிகுந்த அன்பு அசைய முடியாத படி செய்து விடும்.

''இப்போ போய் தூங்கிட்டு நாளைக்கு புத்தகயா போலாமா?'' சீனு பேசினான்?

''எங்க இருக்கு?''

''பதினாறு கிலோ மீட்டர், ஆட்டோல போயிடலாம்.''

''என்னாங்க அங்க...''

''புத்தர் ஞானம் பெற்ற இடம்...''

''புத்தர் இந்து மதத்துக்க எதிரியா?''

''இந்தப் பக்கத்துல இருக்கற போலியான சடங்குக்கு எதிரி. சடங்குல போலி இல்லை. செய்யற மனசுல போலி இருக்கு. போலியா செய்தா போலி சடங்கு. மனசார செய்தா அதுக்கு சடங்குன்னே பேர் இல்லை.''

அயர்ந்து நகரத்தார் சத்திரத்தில் தூங்கினார்கள்.

நரசிம்மன் நீருக்குள் மூழ்கினான். மூழ்கி குத்திட்டு உட்கார்ந்து எள்ளும், தண்ணியும் இறைத்தான். மாதா, உன் ருணம் தீர... இது. என்றான். நிறைய பேர் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். அம்மா நீர் வாங்கிக் கொண்டாள். அம்மாவா இது... இல்லை மனோன்மணி. போங்க எல்லாரும். எம் புள்ளைய தொந்தரவு பண்ணாதீங்க. அவர்கள் கை கூப்பியபடியே நீருக்கு மேல் போனார்கள். அம்மா தழுவி முத்தமிட்டாள். ரொம்ப சந்தோஷம் என்றாள். நீருக்கு மேல் போனாள். அப்படியே நரசிம்மன் மிதந்து கரணம் அடித்து மேலே வந்தான். வெளிச்சமாய் இருந்தது.

''அஞ்சு மணிக்கே வெயில் வந்துருச்சய்யா. எழுந்துரு'' சண்முகக்கனி உலுக்க கண் திறந்தான்.

''நானும் சந்தானமும் அப்படியே ஒரு வாக் போய் பேஸ்ட், சோப்பு, க்ளூகோஸ் பழங்கள் வாங்கியாந்துடறோம். நீங்க குளிச்சுட்டு ரெடியா இருங்க...''

''அவங்க எங்க, உங்க வெய்ஃப்?''

''பின்பக்கம் போயிருக்கு.''

''சரி, சீக்கிரம் வாங்க.'' நரசிம்மன் உட்கார்ந்து கனவை நினைத்துக் கொண்டிருந்தான். பயணிகள் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். பின்பக்கம் யாரோ வாந்தி

எடுக்கும் சப்தம் கேட்டது.

''யாரு...'' பின்பக்கம் போனான்.

மனோன்மணி குத்திட்டு அமர்ந்து வாந்தி எடுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

''என்னாங்க..?''

''முடியலை... பிரட்டுது.''

''கடுகெண்ணை சிலருக்கு ஒத்துக்காது.''

''ஐயோ....நெஞ்சு எரியுது. எங்க அவரு?''

''கடைக்கு போயிருக்காரே.''

''தலை சுத்துது.''

''இருங்க லேடீஸ எழுப்பறேன்.''

''வேணாம்.''

''நிக்க முடியலையாம்மா?''

''இப்படியே படுத்துக்கறேன்.'' சுவர் பிடித்து தள்ளாடி ஈரமில்லாத பகுதி போனாள். தலைக்குப்புற சரிய சடாரென்று நரசிம்மன் பிடித்துக் கொண்டா அம்மா... அம்மா... மனசு கூவியது. இந்த ருணம் தீர வேண்டுமே என்று ம நீர் இறைத்தது.

மறுபடி வாயிலெடுக்க நரசிம்மன் அவள் மடியில் வாந்தி விழா திருக்க நீட்டினான். கை நிறைய வாங்கி சாக்கடையில் ஊற்றினான். சொம்பு நீர் எடு கைப்லம்பி நீர் கொண்டு வந்தான். தலை நிமிர்த்தி வாயில் ஊற்றி, ''கொப்பளி இப்படி நகர்ந்து வந்து கொப்பளீங்க...'' என்றான்.

''ஐயோ... முடிய்லையே.... பிரட்டுதே... நெஞ்சு அடைக்குதே...''

''ஏங்க... வள்ளியப்பன் இஞ்சி இருக்கா..?'' எங்கிருந்தோ இஞ்சித் துண் கொண்டு வந்து ஆட்டுக்கல்லில் நசுக்கி நீர் விட்டு சாறு எடுத்தான். பை துழா எலுமிச்சை எடுத்து அறுத்துப் பிழிந்து கலந்தான். ''அரை டம்ளர்... கொஞ்ச காரமா இருக்கும். மடக்குன்னு குடிங்க...''

''முதுகு பிடிச்சுக்கிச்சு. நிமிர முடியலை. இவரு வரலையா?''

''இல்லீங்க. இப்பத்தான் போனாரு. நான் லேடீஸை எழுப்பறேன்.''

''ஐயோ... இழுக்குதே...''

''அப்படியே குனிங்க.'' அவள் முதுகில் துண்டு போட்டு அந்தத் துண்டி கை வைத்து அழுத்தி நீவினான்.

அமிலத்தை காரம் நேர் செய்தது.

வேகம் தணித்தது.

''இப்ப எப்படி இருக்கு?''

''பரவாயில்லை. ஆனா உடம்பு நடுங்குது.''

''சக்தி இல்லை. குளிச்சு டீ சாப்பிட்டா சரியாயிடும்.''

''பச்சத் தண்ணில முடியாது.''

''வெந்நீர் போடச் சொல்லவா?''

''கிடைக்குமா?''

''டீக்கடைல கேட்கறேன்.'' பக்கெட் தேடி வாசலுக்கு ஓடினான். ஒரு ரூபாய் கொடுத்து வெந்நீர் எடுத்து வந்தான். விளாவி வைத்தான்.

''யாரும் எழுந்துக்கறதுக்கு முன்னாடி ஒரு சொம்பு குளிச்சுடுங்க. எழுந்துக்க முடியுமா?''

எழுந்தாள். கலைந்து கிடந்தாள். கூனி தள்ளாடி பாத்ரூம் பக்கம் போனாள். நரசிம்மன் பாத்ரூம் கதவு சார்த்தினான். தள்ளிப் போய் நின்று கொண்டான்.

''ஏங்க?''

''சொல்லுங்கம்மா.''

''துண்டு.... மாத்துப் புடவை எடுக்காத வந்துட்டேன்.''

''எங்க இருக்கு?''

''சூட்கேஸ்ல. இந்தாங்க சாவி...''

''எந்தப் புடவை?''

''செட்டு செட்டா இருக்கும். எதுனா ஒரு செட்டு. உங்களை தொந்தரவு பண்றேன்.''

''அதனால என்ன?'' நரசிம்மன் சந்தோஷமாய் புடவை எடுத்து வந்தான். மனோன்மணி அம்மா, அம்மாதான் மனோன்மணி. கதவு மீது துணி போட்டு ஹாலுக்கு வந்தான்.

'ஒரு கூடை பழம் வாங்கிட்டு வந்துட்டம். இன்னிக்கு முழுக்கப் பழம்தான். சண்முகக்கனி'' உள்ளே வர பாத்ரூம் விட்டு மாற்றுப் புடவை உடுத்தி மனோன் மணி வந்தாள்.

''ரொம்ப நன்றி. முதுகு தேச்சுவுட்டதும் சரியாயிடுச்சு.''

''என்ன மனோன்மணி?''

''செத்துட்டேன் போங்க....''

''புடிப்பா... மறுபடி வந்துடுச்சா?''

''ஏன், அடிக்கடி வருமா?''

''எப்பனா வரும். கத்துவோ. பரபரன்னு முதுகு தேச்சு வுட்டா நிமிர்ந்துருவா. ரொம்ப படுத்திட்டாளா?''

''டீக்கடைலேர்ந்து வெந்நீர் வாங்கிக் கொடுத்தாரு. எவ்வளவுன்னு கேட்டு

கொடுத்துடுங்க.''

''இல்லை. கயால எல்லாம் எங்க செலவு.'' நரசிம்மன் மறுத்தான்.

''வெளிய ஓடி வெந்நீர் வாங்கியாறதுமா?''

''ஆமாம். எங்கம்மாவுக்கு செய்த மாதிரி செய்தேன். போங்களேன்...''

''சிரத்தையோட செய்யறதுக்கு பெயர் சிரார்த்தம். இதுதான் பெரிய சிரார்த்தம்.'' சீனு சொல்ல எல்லார் மனசிலும் அமைதி நின்றது.

அலஹாபாத்ல நல்ல ஹோட்டலா போய் நல்லபடியா் செய்யணும் இவங்களுக்கு... சண்முகக்கனிக்குத் தோன்றியது. புத்தன் கோவிலுக்குப் புறப்பட்டார்கள்.

வயல் தாண்டி ஊர்... ஊர், மார்க்கெட், ஆட்டோ ஸ்டாண்ட். வளைவு திரும்பி சட்டென்று எதிரே கோபுரம். இரண்டாயிரத்து ஐநூறு வருட கட்டிடம். அசோகர் எழுப்பின தூண்கள். அதற்குப் பிறகு பல மன்னர்கள் பல காலங்களில் கட்டி நிமிர்த்திய கோபுரம்.

''பழசு... மிகப் பழசு...''

''எங்க சீனுவ காணம்?''

''வரேன். இருங்கன்னாரு...''

''ஐயா, வணக்கம். நான் தமிழ்நாட்டுலேர்ந்து வரேன்.''

''நல்லது. வாருங்கள். என்ன வேண்டும்?''

''கயா ஸிடி மாஜிஸ்ட்ரேட்...?''

''நான்தான்...''

''புத்தர் அமர்ந்து ஞானம் பெற்ற வஜ்ராசனம். தொட்டு உணர வேண்டும். உங்கள் அனுமதி வேண்டும்.''

''தருவதற்கில்லை. பிட்சுகள் மட்டுமே வஜ்ராசனம் தொட உரிமை உண்டு. அவர் மறுத்தார். சீனுவாசன் மறுபடி பேசினான்.

''ஐயா மறுக்க வேண்டாம். புத்தரை என் நாற்பத்தெட்டு வயது காலத்தில் பல முறை யோசித்து அனுபவித்திருக்கிறேன். இதுதான் கயாவுக்கு நான் வரும் காரணம். இதுவே முதல் முறை. புத்தரை உணர ஆவலாய் இருக்கிறேன்.''

''புத்தரை உணர புத்தரைப் படித்தால் போதும்.''

''படித்திருக்கிறேன். படிப்பு தாண்டி அந்த சக்தியை ஆலிங்கனம் செய்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.''

''பெரிய வார்த்தைகள். புத்தரைப் பற்றி என்ன தெரியும் உங்களுக்கு.''

''ஆசையே வியாதிக்கு காரணம் என்றார் புத்தர்.''

''பள்ளிப் பிள்ளைகளுக்கும் தெரியும் இது. இந்தியாவில் எட்டாம் வகுப்பு பாடம்.''

''புத்தர் ஆசையை அறுக்கச் சொல்லவில்லை. அனுபவிக்கச் சொல்ல வில்லை. நடுநிலையில் இருக்கச் சொன்னார் என்பது பலருக்குத் தெரியாத விஷயம்.''

''புரியவில்லை.''

''ஆசை அனுபவிக்கப்படாமலும் அதே சமயம் அகற்றப்படாமலும் இருக்க வேண்டும். தஹிப்பான நிலையில் இருப்பது முக்கியம்.''

''என்ன சொல்றீங்க?''

''ஆசை தோன்றியதும் அனுபவம் துவங்கி விடுகிறது. அடைவதே குறிக்கோள் என்று பறக்கத் துவங்கி விடுகிறது. அடைவதை நோக்கி நகர்வதே பெரிதாகி விடுகிறது. அடைய அடைந்ததின் அனுபவம் சிறுத்து விடுகிறது. உச்சியில் இருக்கும் பழம் தின்பதை விட உச்சிக்கு ஏறின உடம்பெரிச்சலே அனுபவமாகிறது. பழம் தின்னும் போதும் எரிச்சலே ஆக்கிரமித்துக் கொள்கிறது. ஆகவே, ஆசை அகற்றினால் போகாது. மறுபடி வேற வழியில வேற ரூபத்தில ஆசை வரும். வன்முறையுடன் உள்ளே வளரும். வலிந்து வலிந்து மறைத்துக் கொண்டது, ஒரு நேரத்தில் விஸ்வரூபம எடுக்கும். மரத்தை வெட்டிப் பழம் எடுக்கும் வெறிக்குப் போகும். எனவே...''

''எனவே?'' ஸிடி மாஜிஸ்ட்ரேட் நிமிர்ந்தார்.

''ஆசை அகற்றப்படக் கூடாது.''

''பிறகு...''

''ஆசை தோன்றும் போதே உற்றுப் பார்க்க வேண்டும். எண்ணங்கள் தோன்றும் போதே அதை ஸ்பிரிச்சுவலைஸ் செய்துவிட வேண்டும். ஆன்மீகமடையச் செய்தல் முக்கியம். தரையில் கிடக்கும் பழம் போதும். பழுத்தது தரைக்கு வந்தே ஆகவேண்டும்...''

''அதாவது...''

''அனுபவங்களை நோக்கிப் போகாது, வந்தது அனைத்தும் அனுபவமாகவே மனம் ஏற்பின் சிக்கல் இல்லை. ஒவ்வொரு நிமிடமும் அனுபவம். நம்மைத் தாண்டித் தாண்டி அனுபவம் போகும் போது நாம் போக வேண்டியது எதற்கு?''

''போனால் என்ன ஆகும்?''

''வியாதி. மனோ வியாதி. மனதால் உடல் வியாதி.''

''வியாதியையும் அனுபவமாக்கினால்?''

''தேடிப் போனவன் வியாதி கண்டு புலம்புவான். பழம் நோக்கி போனவன் எரிச்சல் வந்தால் கத்துவான். நின்றவன் வியாதியையும் அனுபவமாக்குவான். வியாதியையும், அனுபவம் என்று இருந்தவர் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்திருக்கிறார். அவர் பெயர் பகவான் ரமணர். ரமணமகரிஷி.''

''கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். பகவான் ரமண மஹரிஷிக்கு என் வந்தனங்கள் யாத்ரீகர்களால் பாழடைந்து விடக்கூடாது என்று கவனமாய் வஜ்ராசனத்தை காப்பாற்றி வருகிறோம். உங்களைப் போன்றவர் தொடலாம். வாருங்கள் நானே வருகிறேன்.''

''மிக்க நன்றி. மிக்க நன்றி.''

''இது புத்தனின் விருப்பம். அவர் கட்டளை.''

பெரிய அரச மரம். சுற்றி பித்தளை அலங்கார வேலி. உள்ளே பொன் இழை கூடிய பட்டு விரிப்புக்கு அடியே வஜ்ராசனம். புத்தன் அமர்ந்து ஞானம் பெற் பெரும் கல் மேடை.

மாஜிஸ்ட்ரேட் கதவு திறந்தார். அவனை உள்ளே போக விட்டார். சீனுவாச அரசமரம் சுற்றினான்.

''அதோ சீனு...'' சண்முகக்கனி கைகாட்ட, நரசிம்மனும் சந்தானமும் மனோ மணியும் வந்தார்கள்.

''உங்களவர்களா?''

''ஆமாம்.''

''உள்ளே வாருங்கள்.'' அழைத்தார்.

அவர்களும் உள்ளே வந்தனர். அரசமரம் சுற்றி மேடையை தொட்டு நமஸ் ரித்தார்கள். நின்று பார்த்து வெளியே நகர்ந்தார்கள்.

சீனுவாசன் காலம் நழுவி நின்றான். அது அமர்ந்த காலம் தொட்டான். எ இது? மனிதமா? எது உயர்ந்தது இங்கே? மனுஷ்யனா... மனுஷ்யனா... மனு னுக்கு தோன்றுமா ஆசையை வியாதி என்று சொல்ல? இன்றும் உண்டே ஆ மனிதர்களிடம். எவர் சொன்னார் ஆசை வியாதி என்று. எவருக்குப் புரிந்த அனுபவிக்கவும் துடிக்காது அகற்றவும் செய்யாது சமநிலையில் நிற்றல்'' எ நின்றது? மானுடமா? இல்லை... மானுடம் என்று மறந்த நிலையில் உள்ள தெ வம். பெருமு சக்தி உணர்ந்த ஆத்மா. தானே அது... அதுவே தான் என்று இருக் அப்பரவசம் தந்த வாக்கியம். அந்த பரவச உணர்வே தெய்வம். தெய்வம் மனி னாய் பரவசமடைந்தது. நடந்தது நின்றது. கிடந்தது. வெறுமே கிடந்த்து. உள்ே கிடந்தது. அனுபவிக்காமலும், அகற்றாமலும் ஆசையை தியானித்து சும்மா இரு தது. தன்னைத் தானே பார்த்துச் சிரித்தது. தன்னுள்ளேயே கிடந்தது. செயலற் சொல், செயலில் ஒட்டுதல் அற்று செய்தலுக்கும் தனக்கும் சம்பந்தமில்லை சாசுவ மாய் கிடந்தது. இப்படி கிடத்தல்தான் யோகம். பக்தி பரவசம். கடவுள் நினை ஞானம்.

கிடந்தது.

கிடந்தவாறு எழுந்து நின்று பேசியது.

கிடந்தவாறு எழுந்து நின்று பேசு வாழிகேசனே... உள்ளே பாசுரம் ஓடிற்

எந்த கேசன். கடந்த கால பரந்த காவிரிக்கரை குடந்தையுள் கிடந்தவாறு எழுந்து நின்று பேசுவாழி கேசனே...

கடந்த கால் பரந்து... கால் என்றால் மூச்சு... மேலும், கீழும் கடக்கும் மூச்சு பரந்து விரிந்து விட்டது. மூச்சு உணர உணர விரிவாகியது. எல்லா இடமும் மூச்சு நிரம்பியிருப்பது தெரிந்தது. உடம்பின் உள்ளே புறத்தே எல்லாமும் கால் அதாவது மூச்சு. மூச்சு உணர உணர உள்ளே ஓடும் எண்ணநதி, காவிரி, குடந்தைக்கு உள்ளே போயிற்று. குகைக்குள் குடத்துக்குள் போயிற்று. எண்ணம் குகையில் போக கிடப் பது முடிந்தது. எண்ணம் தோன்றாது ஒளிய, எண்ணம் தோன்றிய இடத்திலேயே இருக்க, கிடத்தல் எளிதாயிற்று. கிடந்த பிறகு பேசியதும் நின்றதும் நடந்ததும் கிடத்தலிலிருந்தே வந்தன. அங்கே உத்தேசம் இல்லை. கால் குலேஷன் இல்லை. முன் விளைவு, பின் விளவு இல்லை. வேறு எவருக்கும் இருக்கலாம். பேசியவ ருக்கு இல்லை.

மனசுக்கும், மூச்சுக்கும் நெருங்கின சம்பந்தம். மனம் அசைய மூச்சு. மூச்சு அசைய மனம். மூச்சு வசப்படுத்த மனம் அடங்கும். மனதை அடக்க மூச்சு வசப்ப டும். மனதை உணர்ந்து, மூச்சு புரிந்து கொண்டது. இதோ இது விட்ட மூச்சு இங்கே. இந்த மூச்சு என்னுள். எல்லார் மூச்சும், சுவாசமும் என்னுள். என் சுவாசம் எல்லாரி லும். மூச்சு உணர்ந்து உள்ளே கிடக்க நானும் புத்தன். புத்தனே நான். இரண்டல்ல. ஒன்று கிட கிட கிட...

கிடந்தான். உள்ளே கிடந்தான். எதுவுமற்று கிடந்தான். எண்ணம் தோன்றின இடத்தில் கிடக்க எண்ணம் இல்லை. எண்ணம் இல்லாத போது மூச்சு இல்லை. சுவாசித்தல் இல்லை. எண்ணம் அசைய சுவாசம். சுவாசம் அசைய எண்ணம்.

சுவாசம் நின்றது. உடம்பு தவித்தது. நுரையீரல் சுருங்கியது. ரத்தம் தலைக்கே றியது. கண்கள் சொருகின. உடம்பு செத்தது. செத்த போதும் அவன் உண்டு. சாகாத ...றது உண்டு. அது ஒளி. ஒளிக்கு ஒளி. கடைசியாக உள்ளது இதுவே. இதுவே... இதுவே தான். இது உடம்பெடுத்து நிற்கிறது. உடம்பல்ல நான். இது இதுவே. நாக்கு தள்ளியது. எச்சல் ஒழுகியது. கண்கள் எதிர் எதிர் திசை மாறின. காது அடைத்து ...ங்காரம் ஏறி சங்கொலியாகி ஜாலர் தாளம் தட்டி பலத்து பலத்து அதிர்ந்தது.

இது மரணம். ஒளி வெளியேறும் நிலை. ஒளி வெளியேறி விட்டது. உடம்பின் ...ாவு.

புத்த ஸ்ரீ பகவான் தன்னைப் பார்த்து கூவ உள்ளே எழுந்தது.

தசை முறுக்கி தோலில் பொரபொரப்பு ஏற்பட்டது. கண்களிலிருந்து தடுப்பா ...ற்று நீர் வழிந்தது. எஞ்சின மூச்சும் தள்ள ஹார்ர்ர்... என்று தொண்டையிலிருந்து எதோ பெரிய பிளிறல் எழுந்தது. கை உயர்ந்தது. விழுந்தது. கிடந்தான். முழுமை ...ப உள்ளே கிடந்தான். மூச்சு மறுபடி உள்ளே வேகமாய் நுழைந்து உடம்பு ...ாடிகள் முழுவதும் பரவ அதை உணர்ந்து அனுபவித்துச் சிரித்தான். தானாய் ...ானே வந்த காற்று வெற்றிடம் நோக்கி உள்ளே வந்த காற்று. கால் விரல் நுனி

வரை காற்று புகுந்தது. சிரித்தான்.

வலது கை தூக்கி இடது கையை நெஞ்சுக்கு நேரே தாமரையாக்கி பேய் போல சிரித்தான். அவன் செயல் அவன் இல்லாமல் நடந்தது.

சிரி... சிரி... சிரி... இங்கு ஒன்றுமில்லை. சிரி. ஆனந்தக் கூத்தாடு. எல்லாம் இருக்க. இல்லை. அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடு.

கரும்புகை சுருள்கள் கடந்து போயின. வண்ணங்கள் தோன்றி வீசின. உடம்பி லிருந்து கதிர்கள் கிளம்பி பரவின.

உலகெல்லாம் உணர்ந்தான்.

விழுந்தான். உடம்பு சிரித்தது. உலகை அனுபவித்தது. உள்ளும், புறமும் ஒரே உலகு.

''ஐயோ...'' மனோன்மணி கூவினாள்.

''மாஜிஸ்டரேட் அவனை நோக்கி வந்து மெல்ல உலுக்கினார். மெல்ல தூக்கி அணைத்தபடி வெளியே கொண்டு வந்தார். சண்முகக்கனியும், சந்தானமும் தாங் கிக் கொண்டார்கள்.

பிறர் கைபடப்பட உலகாதாய உணர்வு வந்தது. சட்டை, பேண்ட் தெரிந்தது. சீனுவாசன் விலகி மாஜிஸ்ட்ரேட்டைப் பார்த்து கைகூப்பினான்.

''ஏதோ நிகழ்ந்து விட்டது இல்லையா?'' மாஜிஸ்ட்ரேட் முகத்தில் வியப்பிருந் தது.

''ஆமாம்.''

''நல்லது. புத்தன் கருணை. உங்களுக்கு இது நடக்கப்பட வேண்டும் என்று கட்டளை. இக்கதவு, உங்கள் மனசு அவரால் திறக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதுவரை இதை யாத்ரீகர் தொட்டதில்லை. என் வந்தனம்.''

விடை பெற்று போனார்.

மெல்ல அவர்கள் அவனை வெளியே கூட்டிப் போனார்கள். மனோன்மணி டீயை ஆற்றி அவனிடம் நீட்டினாள். அதில் அன்பு இருந்தது.

''காரணம் இல்லாம கடவுள் சிலரை ஒன்னா சேர்க்க மாட்டாருங்க. நாம அஞ்ச பேரும் உடன் பொறப்பா இப்ப நிக்கறதுக்குக் காரணம் கடவுள்தான்.''

''என்னாங்க ஆச்சு'' சண்முகக்கனி கேட்டான்.

''தன்னை மறந்துட்டாரு. தரிசனம் கிடைச்சுடுச்சு'' சந்தானம் பேசினான்.

''புத்தர் வந்தாரா..?'' சண்முகக்கனிக்கு ஆர்வம்.

''வுட்ருங்க. இவரு பேசற நிலைல இல்லை.''

''எனக்கு ஆசையா இருக்குது புள்ளே. சம்பாரிச்சு சம்பாரிச்சு என்னாத்த கண்டோம். போறதுக்கு முன்ன கடவுள பார்த்துட்டுப் போக வேணாம்.. வெறுமயா சாவறது...''

சண்முகக்கனி குரல் குழைந்து உடைந்து கம்மியது.

இது போதும். இந்த தாபம் போதும். இந்த தாபம் கடவுளை உள்ளே காட்டும்.

சீனுவாசனுக்கு சண்முகக்கனி மனசு கண்ணில் தெரிந்தது.

''சண்முகக்கனி, உனக்கும் கிடைக்கும்'' மிகுந்த அன்போடு அவன் தலையைத் தடவினான்.

சண்முகக்கனிக்கு ஏன் அழுகிறோம் என்றே தெரியவில்லை. எல்லார் மனசுகளும் சுகமான சுமை இருந்தது. அதன் பெயர் இறை உணர்வு.

''ஏங்க இன்னும் எதுனா பார்க்கணுமா இந்த ஊர்ல?''

''பால்கூ நதி.''

''என்ன அங்க?''

''புத்தர் குளிச்சுட்டு நிமிர்ந்த போது வானத்துல கொக்கு வரிசை பார்த்தாரு. அப்ப பளிச்சுன்னு ஏதோ பொறி தட்டிச்சுன்னு சொல்வாங்க'' சீனுவாசன் பதில் சொன்னான்.

''போய் பார்த்துடலாம்'' சண்முகக்கனி உற்சாகப்படுத்தினார்.

பால்கூ நதி வழி கேட்டார்கள்.

மண் சாலை காட்டப்பட்டது. இரு பக்கமும் வேலிக்காத்தான். நடந்து போக பெரிய மணல் திட்டு தெரிந்தது. ''என்னாங்க பாதை முடிஞ்சு போச்சு... நதியக் காணம்...''

''எவனோ வரான்... கேட்போம்..''

''ஹிந்தி தெரியாதே'' மனோன்மணி கவலைப்பட்டாள்.

''பால் கூ நதி கஹாங் ஹை?''

''இதுவே.''

''இல்லை சார். நதி. நதி, வாட்டர். நதி கே கினாரே...'' சந்தானம் முயற்சி செய்தான்.

''இதுவே.''

''யோவ், நதிய்யா... மணல் இல்லை.''

''இருங்க. அவர் என்ன தெரியுமா சொல்றார்... நாம நதியில தான் நிக்கறமாம். இந்த இடம் மார் ஆழமா'' சண்முகக்கனிக்கு கொஞ்சம் ஹிந்தி புரிந்தது.

''தண்ணி?''

''இல்லையாம். மூணு மாசம் தானாம்.''

''அடப்பாவி... இந்த ஊர்லயும் இப்படியா?''

''அப்ப இதான் பால்கூ நதி.''

''இல்லீங்க. பால்கூ மணல்.''

''மணல் நதி.''

''நதி இருந்த இடம். இனி இருக்கப் போற இடம். இப்ப இல்லை.''

நதியைத் தேடிய கண்களுக்கு மணல் சோகமாய் பட்டது.

''வாங்க போலாம்'' திரும்பினார்கள்.

சீனுவாசன் திரும்பி நின்று நதியைப் பார்த்தான். சிரித்தான்.

"எங்க போறீங்க?" மனோன்மணி சீனுவாசனைக் கேட்டாள்.

"சிகரெட்."

"அலஹாபாத்ல எல்லாம் அங்க செலவுன்னு சொன்னமில்லை?"

"அட சிகரெட்டுக்கு வேணாம்மா."

"அப்ப நாங்க எங்க சாப்பாட்டுக்கு வேணாம்னு சொல்லியிருப்போம்."

"இது வேணாமே."

"எத்தினி வேணும்... ஒரு பாக்கெட்?"

"அட நீங்க போய் கடைல நின்னு..."

"கேட்டா என்ன... மூணு பாக்கெட் கோல்ட் ஃப்ளேக் ஃபில்டர் கிங் சரீங்களா? தீன் பாக்கெட். தீன் பாக்கெட். நெருப்புப் பெட்டி... மேட்சி பாக்ஸ் கொடு..."

"எதுக்கு கஷ்டம்?"

அவள் சிகரெட் பாக்கெட்களை அவன் தோள் பையில் போட்டாள்.

இரண்டு நாள் சத்திரத்துல தங்காத நாம மட்டும் ஒரு ஹோட்டல் பார்த்தா என்னா...? சத்திரம்கிட்ட ஒரு நல்ல ஹோட்டல் பார்த்தேன். ரெண்டு ரூம், ஒன்னுல நாம தங்கி புருஷன் பொண்டாட்டிய ஒரு ரூம்ல வுட்ருவோம்."

"நம்ம செலவுன்னு வாங்க நரசிம்மன்."

"கிடையாது. ராத்திரியும் அனல் பறக்குது. ஏஸில தூங்கினா உடம்பு நல்லாயிருக்குமேன்னு பார்க்கறேன்..."

"நல்லதான் இருக்கும். கூட வந்தவங்க எதுனா சொல்வாங்களா?" சண்முககனி இழுத்தார்.

"நீங்க நான்தான் செலவுன்னு இழுக்காம இருந்தா சரி."

"சரி... உங்க ஏஸி உங்க செலவு... என் ஏஸி என்ன செலவு... மத்த கைங்கர்யம்."

"போடு சக்கை. பெரிய வார்த்தை சொல்றீரு."

"சேர்மானம் அப்படி."

"அஸ்தி கரைக்கனும்" மனோன்மணி இடைமறித்தாள்.

"கரைக்கலாம்மா. வழில பார்த்தமே... நதி பெரிசா போறதை..."

"நடு ஆழம் போய் கரைக்கனும், கால்படாத."

"செய்யலாம்."

இரவு முன்னூறு ரூபாய் ஹோட்டலில் தங்கினார்கள். குளித்துப் புத்தம் புது

பொலிவோடு காலையில் கூட்டத்துடன் சேர்ந்து கொண்டார்கள்.

''பண்டாவுக்கு நூத்து இருபது ரூபாயா? எவன் சொன்னது? பகல் கொள்ளை யால இருக்கு. பனிரெண்டு ரூபாதான்.'' குடுமி வைத்தவர் சீறிக் கொண்டிருந்தார்.

''அது அஸ்தி கரைக்க. வேணி தானம் இருக்கே.''

''நான்தானம் பண்ண அவனுக்கு ஏன்யா காசு?''

''அது என்ன வேணி தானம்?''

''நடு நதில நின்னு பொண்டாட்டியும், புருஷனுமா இருக்கறவா கைகோர்த்து குளிச்சிட்டு பொண்டாட்டித் தலை முடி நுனில கத்தரிச்சு கங்கைல விட்டுருனும். அடுத்த ஜென்மமும் நாங்களே புருஷன் மனைவியா வரனும்னு வேண்டிக்கனும்.''

''ஏங்க நாம இதும் செய்வமா?'' மனோன்மணி கேட்டாள்.

''செய்.''

''பண்டா வேணாம்? பண்டா இல்லாத செய்யக் கூடாதாமே.''

''சீனுவாசன் செய்தா போதும்.''

''அவரு ஒன்னும் தெரியாதுங்கறாரே...''

''தெரியும். சும்மா சொல்றாரு. போய் கேளு.''

''நான் ஐயரே இல்லம்மா. என்கிட்ட வந்து கேக்கறீங்களே... எனக்கு ஜாதியே கிடையாது.''

''எதுனா நல்ல வார்த்தை சொல்லி கரைங்களேன். தமிழ்ல சொல்லுங்க போதும்.''

''தமிழ்ல தான் என்ன தெரியும். தமிழ் கடல். துளி தெரியும்.''

''அது போதும்.''

''யாரோ ஒரு அம்மா நாப்பது ரூபா கொடுத்துட்டாங்க. நீங்களும் கொடுக்க னும்னு நினைக்கிறீங்க. காசு வாங்க மாட்டேன்...''

''சரி... காசு தரலை. பக்தியா மனசு ஒப்பி எதுனா செய்யனும். வேணி தானம் கூட பண்ணனும்னு எண்ணம்.''

''செய்யுங்க.''

பண்டா யாரும் வைக்கலை. குடுமி வச்சவரே பனிரெண்டு ரூபா ஆளுக்கு வசூல் பண்ணி அவரே செய்றாரு.''

''பண்டா அடிக்கப் போறான் அந்த ஐயரை.''

''அதான் துட்டு இங்கியே வாங்கிட்டாரு.''

''மந்திரம் சொல்ற போது நதில தள்ளி விட்ற போறான். அவன் பொழப்புல மண்ணு போட்டா வுடுவானா?''

''இத்தினி பேர் இருக்கமே. தள்ள வுட்ருவோமா?''

''நாமும் அவர்கிட்டயே செய்துக்குவமா?''

வேணாம். ஒரு பக்கமா இரு. நமக்கு சீனுவாசன் போதும்.''

அலஹாபாத் சந்தடியான நகரமாய் இருந்தது. எல்லாவிதமான கடைகளு இருந்தன. மிட்டாய் கடைகள் அதிகம் தென்பட்டன. வெய்யில் தாக்கியது. காற் உலர்ந்து போய் கிடந்தது. தண்ணீர் குடித்து வயிறு உப்பியது. வியர்வை அதி மில்லை. வெப்பம். நெஞ்சக் கூட்டைத் தாக்கி சுருள வைக்கும் வெப்பம்.

இங்கேயும் கங்கை அகலம் அதிகமில்லை. அக்பர் கோட்டையை ஒட் நதிப்படுக்கை. ஏகப்பட்ட படகுகள். படகுகள் மீது பாய் விரித்து கூடாய் கட்டியிரு தார்கள்.

படகில் ஏறித்தான் திரிவேணி சங்கமம் போக முடியும்.

''இங்க எவ்வளவு ஆழம் இருக்கும்.''

''அது இருக்கும் நாப்பது அம்பது அடி ஆழம்.''

எதிர் திசையில் படகு மெல்ல மெல்ல நகர்ந்தது. பச்சையாய் கங்கை, சற் பழுப்பாய் யமுனை. சரஸ்வதி நீலமாய். நீருக்கடியே தெரியுமாம். வேறு நிறம் வேறு சிலிர்ப்பில் உணர முடியுமாம்.''

''இரண்டு நதிதான்... சும்மாங்காட்டியும் மூணுன்றாங்க.''

''அடில ஒரு நதி ஓடுதாம்.''

''புடிச்சு தள்ளி வுட்றேன்... முங்கிப் பாரு.''

''ஐயோ ஆடாதீங்கப்பா. படகு கவுந்துரும் போல இருக்கு.''

''பெரிசுங்க பண்ற ரகளைதான் தாங்கலை. இப்பதான் வயசுக்கு வந்தா மாதிரி சிரிக்கறதும், கொள்றதும்...''

நதிகள் கலக்குமிடம் ஆழமில்லை. படகை தடுப்பு மாதிரி நிறுத்தி அங்கங்கே கட்டப்பட்ட படகோடு உரசி நிற்க வைத்து, படகு விட்டு படகு மாறி ஆழமில்லாத இடத்தில் இறங்கினார்கள்.

இடுப்பளவு நீர் பயணிகள் பயமின்றி குளித்தார்கள்.

பண்டாக்கள் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். சன்யாசிகள் பிச்சை கேட்டார்கள். சீனுவாசன் திருவாசகம் சொல்ல சண்முகக்கனியும், மனோன்மணியும் அஸ்தி கரைத்தார்கள். மனசும் கரைந்தது.

''வேணி தானம் எப்படி பண்றது ஐயரே?''

கிழவரைக் கூட்டம் கேட்டது.

''இரு. நான் பண்ணிட்டு வரேன். ஏண்டி இறங்கலையா?''

''இறங்கறேன்.'' கிழவி நதியில் இறங்கினாள்.

''வேணி தானம பண்றியா?'' கிழவர் கேட்டார்.

''எதுக்கு?''

''அடுத்த ஜென்மாலயும் என்கூட இருக்கத்தான்.''

''வேண்டாம்.''

''ஆங்...''

''இருக்கறதே நாலு முடி. இதைக் கத்திரிப்பானேன்.'' கிழவி மறுத்தலுக்கு பொய் காரணம் காட்டினாள்.

''பண்றவா பண்ணுங்கோ'' கிழவர் நகர்ந்து கொண்டார்.

''எப்படி பண்றது?''

''பண்டாவக் கேட்டா சொல்றான்...''

''நீங்க செய்து வைக்கறேன்னீங்களே.''

''இல்லை. நான் செய்யக் கூடாது.''

''ஏன்?''

''எனக்கு உடம்பு சரியில்லை. கிறுகிறுன்னு வருது.''

''கிழவி கிழவரின் கைப்பிடித்து குளித்தாள். படகேறிபனாள்

கிழவர் தனியாகவும் முங்கி முங்கி குளித்தார்.

ஆதித்யம் ஹிருதயம் புண்யம். என்னவோ சொல்லியது.

''நாம கத்தரிச்சு நாம போட வேண்டியதுதான். இதுக்கு ஐயரு எதுக்கு?''

சீனுவாசன் கிழவியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அந்த அம்மா அடுத்த ஜென்மத்துல இந்த புருஷன் வேணாம்னுடுச்சே... பாத்தீங்களா?'' மனோரன்மணி முணுமுணுத்தாள்.

''முடி குறைச்சல்னுச்சே'' நரசிம்மன் பதில் சொன்னான்.

''மனசு ஒப்பினா முடி ஒரு விஷயமா?'' சீனு பதில் சொன்னான்.

''நீ என்ன பண்ணப் போற மனோன்மணி?''

''என்ன செய்யணும்னு சொல்லுங்க.'' மனோன்மணி புருஷனைக் கேட்டாள்.

''உன் இஷ்டம், வெட்றதும், வெட்டாததும்.''

மனோன்மணி இறங்கினாள். புருஷனுடன் கை கோர்த்து பல முறை முங்கி னாள்.

''என்னாங்க சீனுவாசன்..?''

''சொல்லுங்கம்மா.''

''பண்டாகிட்ட கத்திரிக்கோல் வாங்கித் தாங்களேன்...''

பண்டாவிடம் கேட்டு கத்திரிக்கோல் வாங்கித் தந்தான். சண்முகக்கனி கத்தரி பிரித்தார்.

''கழுத்து வரைக்கும் வெட்டிடுங்க.''

''ஓய்... என்னாது...?''

''வெட்டுங்க சொல்றேன்.''

''எதுக்கு மனோன்மணி?''

''கோரப்படுத்திக்கனுமா?''

''மனசு ஒப்பின பிறகு முடி ஒரு விஷயமா?'' மனோன்மணி சீனுவாசன் சொன்னதைத் திருப்பிச் சொன்னாள்.

''எனக்கு ஒப்பலை.''

''என்னை வேணாங்கறீங்களா?''

''அப்படியில்லை மனோன்மணி. எதுக்கு ஒட்ட வெட்டிக்கிட்டு...''

''கழுத்துல முடிபட்டு கசகசங்குது... பாப் பண்ணிக்கறேன். தப்பா...?''

விலகலுக்கும் பொய் ஒட்ட வெட்டிக் கொள்ளவும் ஒரு பொய். ஒன்று கசப்பும் பொய். மற்றொன்று இனிப்பும் பொய். சீனுவாசனுக்கு சிரிப்பு வந்தது.

கழுத்து வரை ஒட்ட வெட்டி சண்முகக்கனி முடியை ஆற்றில் போட நதி வேகம் முடியை இழுத்துக் கொண்டு போயிற்று.

''போ... நல்லாவே இல்லை.'' சண்முகக்கனி சிணுங்கினாள்.

''முடி தானா நானு?''

''அப்படியில்லை.''

''அப்புறம் என்ன... எனக்கு நிறைவா இருக்கு.''

''எப்படி?''

''உங்களுக்கு முன்ன.. உங்களுக்குப் பின்ன பத்து ஆம்பளைய யாருக்கும் தெரியாத நான் மனசுல நினைச்சுருக்கலாம். அந்த நினைப்பு எல்லாம் வெட்டின மயிரா போட்டும். எனக்கு எல்லா ஜென்மமும் நீங்க வரணும்.

புருஷனும், மனைவியும் கைகோர்த்து மூங்கினார்கள்.

சீனுவாசன் நீராடினான். சந்தானமும், நரசிம்மனும் மூத்தோர் பெயர் சொல்லி முழுக்குப் போட்டார்கள்.

கூட்டம் படகேறியது.

''எல்லா ஆம்படையான், பொண்டாட்டியும் முடி வெட்டிக்கிட்டாங்க. நீங்க தான் செய்யலை.''

''என்ன இப்ப?'' கிழவி சிடுசிடுத்தாள்.

''இந்த அம்மா கழுத்து மட்டும் வெட்டிக்கிச்சு. பதறவேயில்லை.''

''நீதான் அவளைக் கூத்தியான்னு கேலி பண்ணின...'' கிழவி காட்டிக் கொடுத்தது.

பேசியவள் புறம் திரும்பினாள்.

''அந்த மாதிரி பேசறதெல்லாம் தவறு. யாரோ எப்படியோ வாழ்ந்துட்டுப் போறாங்க, நமக்கு என்னா..?'' பேசிவனவளை அவள் புருஷன் கண்டித்தான்.

''நானும் இவளும் முப்பத்தி நாலு வருஷம் குடித்தனம் பண்ணிட்டோம்.

இங்க வந்தும் உன் காசு, என் காசுன்னு தனித்தனியா கணக்கு எழுதறா.''

''சும்மா பேசாதீங்க. என் தம்பி சொம்பு வாங்க காசு கொடுத்தான். அதுல இவங்கம்மாவுக்கும் வாங்கணுமாம். பத்து ரூபா கங்கை சொம்பை இருபது ரூபாய்னு பொய் கணக்கு எழுதணுமாம். இது தப்பா இல்லையா? அதான் சொன்னேன். வேணும்னா நீங்க தனியா உங்கம்மாவுக்கு வாங்குங்க. என் தம்பி காசுல கை வைக்காதீங்கன்னேன். அந்த கோபத்துல என்னை வுட்டுட்டு தான் மட்டும் போய் நாலு ரூபாய்க்கு ஜிலேபி வாங்கி தின்னாரு. நிக்குமா... கழியுது. வேட்டி பூரா நாத்தம்.''

''அட சும்மா இருங்கம்மா. இங்க வந்தும் சண்டை தானா... இதுக்கா முடி வெட்டிப் போட்டீங்க.''

''இது வேணாம்னு தான் வெட்டிப் போட்டேன் போயேன்...''

சடேரென்று படகில் மௌனம் சூழ்ந்தது.

எல்லா மனிதர் வாழ்விலும் வேதனைகள் விதம் விதமாய் கோபங்கள். ஏன் இது? எதனால் உறவுக் கசப்பு. கசக்கிறதே என்று கத்தினாலும் விட முடியவில்லையே, எதனால்?

''சீனுவாசன், நீங்க மட்டும் தனியா வந்தீங்களே... ஏன்? வீட்ல கூட்டிட்டு வந்திருக்கலாமே...'' திடுமென்று நரசிம்மன் கேட்டான்.

''முடி வெட்டி போடவா? இந்த பயணத் திட்டம் நாலு மாசம் முன்னாடி போட்டது. அவளுக்கும் சேர்த்து டிக்கெட் வாங்கியிருந்தேன். அவங்க வீட்ல கல்யாணம் திடீர்னு ஏற்பாடாச்சு. நான் வரலை. வேலையிருக்குன்னுட்டா. எனக்கு இந்த ட்ரூப் விட மனசில்லை. வந்துட்டேன். என் மனைவி டிக்கெட்ல தான் அந்த அம்மா படுத்துட்டு வராங்க...''

''தனியா வரது கஷ்டமாயில்லை.''

''தனியா தான் வரணும்...''

''ஏன்?''

''இல்லைன்னா இப்படி புத்த கயா பார்க்க முடிஞ்சிருக்காது. பொண்டாட்டி பின்னால வராளா இல்லை கூட்டத்துல காணாம போயிட்டாளான்னு புத்தி போகும்.''

''அவங்க தனியா வரமுடியாதே.''

''ஆமாம். அதுக்கும் ஒரு தடவை வரணும்.''

''அப்பவும் கயால ஆன மாதிரி ஆயிடுச்சுன்னா... கத்தி சுருண்டு விழுந்துட்டீங்கன்னா...''

''ஆகாது. அப்ப வேலைக்காரன் மாதிரி பெட்டி தூக்கிட்டு அலைவேன். பெட்டியிலதான் கவனம் இருக்கும். பசங்களை வேற கூட்டிட்டு வருவோமா... அதுங்களுக்கு பொம்மை, துணி மணின்னு மனசு போகும். அது ஜாலி டிரிப்பா இருக்கும்.''

''உங்களை மாதிரி ஆளுக்கு அது கஷ்டம்தான்...''

''என்ன கஷ்டம்? எப்படி அமையுதோ அப்படி எடுத்துக்க வேண்டியதுதான் இப்படி ஒத்துமையா நாலு பேர் கிடைப்பாங்கன்னு நினைச்சமா? அடுத்த முறை இப்படி துணை கிடைக்குமா? நாமளே மறுபடி போலாம்னு திட்டம் போட்டாலும் கிடைக்காது. நடக்காது.''

''ஆமாங்க. நரசிம்மன் இல்லாட்டி மனோன்மணி செத்துருக்கும்'' சண்முகக் கனி பேசினார்.

''இல்லீங்க. வேற யாராவது உதவி செஞ்சிருப்பாங்க.'' நரசிம்மன் அடக்க மாய் மறித்தான்.

''இன்னமும் நீங்க யாரு என்னன்னு தெரியாது. இருந்தாலும் ஒரு நட்பு, பாசம் வந்துருச்சு'' மனோன்மணி பேசினாள்.

''இது வீட்லயும் வரணும்'' சீனு சொன்னான்.

''அங்க உரிமையாயிடுதுங்க. அதனாலதான் சண்டை.'' மனோன்மணி இடை மறித்தாள்.

''கரெக்ட்டா சொன்னீங்கம்மா. உரிமை அதிகம் வர கசப்பு வருகிறது. கசப்பு உரிமையை எதிர்க்கிறது. எதிர்ப்பு சண்டை தருகிறது.''

''அப்ப எப்படி வாழறது?''

''உரிமை மீறாமலும், உரிமை இல்லை என்று போகாமலும்.''

''புரியலையே...''

''ஆசையை தீர்க்காமலும் அது இல்லை என்று வன்முறையுடன் அப்புறப்படுத் தாமலும்.''

''எப்படி?''

''ஆசையை உற்றுப் பார்த்தல். உரிமை தரப்பட்டாலும் இது எதற்கு என்று உரிமையை உற்றுப் பார்த்தல்... ஆசை அல்லது உரிமை தோன்றும் போதே தெளி வோடு இருத்தல். இருக்க, அத்துமீற மாட்டோம்.''

''இந்த உத்துப் பார்க்கறதுன்னா என்னா?'' சந்தானம் கேட்டான். ''எப்படி பார்க்கறது?''

''மௌனமாய் இருக்கும் போது முடியும்.''

''வாய் பேசாதயா?''

''வாய் மட்டுமல்ல. புத்தியும் பேசக் கூடாது.''

''இது எப்படி?''

''தியானம்.''

''தியானம்னா...''

''மனம்... மனசைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருப்பது. அப்படி பார்க்கப் பார்க்க மனம் சுருங்கும். எண்ணம் மறையும். எண்ணமே இல்லாத விநாடி மனசே இல்லாத

நேரம் வரும்.''

''மனசு அலையுதே...'' மனோன்மணி தாபத்துடன் பேசினாள்.

''மூச்சு ஒழுங்குபடுத்த மனம் அலையல் குறையும்.''

''எப்படி?''

''மனசுக்கும், மூச்சுக்கும் சம்பந்தம் உண்டு. மனம் அசைய மூச்சு. மூச்சு பறக்க மனம் அசையும். கோபத்தில், காமத்தில் மூச்சு மாறும். மூச்சு தாளம் பிறழ கோபம், காமம் அதிகமாகும்.''

''அடேயப்பா. உங்களுக்கு தியானம் தெரியுமா?''

சீனுவாசன் மௌனமாய் இருந்தான்.

''எனக்கு கத்துக் கொடுங்களேன்.''

''சரி.''

''இவருக்கும்'' மனோன்மணி சண்முகக்கனியைக் காட்டினாள்.

''அவர் கேட்கணும்?''

''எனக்கு வரும்களா?'' சண்முகக்கனி கேட்டான்.

''எவருக்கும் வரும்... எவரிலும் இந்தத் திறன் உண்டு.''

''கரைக்குப் போனதும் கத்துக்கலாமா?''

''ஏங்க நானும் கத்துக்கறேனே... யம்மா... அவர்கிட்ட கொஞ்சம் சொல்லுங் கம்மா.'' மனோன்மணியைக் கூத்தி என்று பேசினவன் கேட்டாள். பலர் விருப்பம் தெரிவித்தனர்.

நகரத்தார் சத்திரம் போவதென்று முடிவாயிற்று. ஆறு, ஏழு, எட்டு, பதினாறு என்று முப்பது பேர் சேர்ந்தார்கள்.

''என்ன பெரிசாயிடுச்சேன்னு பாக்கறீங்களா?''

''இல்லை சந்தோஷமா இருக்கு.''

''எல்லார்க்கும் தியானம் வருமா?''

''கத்துக்கறதுல இல்லை. இடை விடாது ப்யிற்சி செய்யறதுல இருக்கு.''

''ஓம்...'' நகரத்தார் சத்திரம் முப்பது குரலில் அதிர்ந்து அமைதியாயிற்று. நாடி சுத்தி என்கிற மூச்சுப் பயிற்சி. உட்காரும் விதம், மனசு தேடும் சொல், அதில் வரும் சிரமம், விடாது மனம் மாறிப் பின்னால் போகும் முறை. ஆரம்ப சிரமம், திகைப்பு, வலி, மயக்கம் எல்லாம் சொன்னான்.

அந்தக் கூட்டம் கண்மூடி உட்கார்ந்திருந்தது.

''இருவதுநிமஷம் அப்படியே இருங்க. உங்களுக்குள்ளேயே இருங்க. பழகப் பழக சுலபமாயிடும். இருக்கறது சந்தோஷமாயிடும்.''

அவர்கள் கண் மூடி அசையாது உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

சீனுவாசன் நோட் புக்கிலிருந்து பேப்பர் கிழித்து எழுதினான்.

''நண்பர்களுக்கு,

சிரத்தையுடன் எது செய்தாலும் சிரார்த்தம். மூத்தோருக்கு செய்யும் நன்றி. நான் சிரார்த்தம் செய்யவில்லை. மாறாய் நம் மூத்தோர்கள் நமக்குத் தந்த ஒரு பயிற்சியை சிரத்தையுடன் உங்களுக்குத் தந்து விட்டேன். இது இறையருள். புத்தன் கருணை. என் காசி, கயா அலஹாபாத் யாத்திரை பூர்த்தியாயிற்று. என் முன்னோர் கள் சொர்க்கம் போனார்கள்.

இனி எனக்காய் போக வேண்டும். நான் ஹரித்வார், ரிஷிகேசம் போகிறேன். சில நாட்கள் அங்கு தனிமையில் இருப்பேன். உள்ளே உட்கார்ந்து விட்டால் போதும். உட்கார்ந்த இடமே காசி, கயா. மனசு செயலை விட்டால் போதும். விட்ட இடமே வைகுந்தம். மனம் உற்றும் பார்க்க மனம் சுடுவது தெரியும். நம் தஹிப்பு புரியும். சட்டி சுட்டது. கை விட்டது.

இது பூடகமே இல்லை. நான் தித்திப்பு என்பதை நீங்கள் தின்றாலொழிய தெரியாது. தெரிந்த பிறகு கேள்வி வராது.

நான் வருகிறேன். நீங்கள் செய்த உதவிகள் அனைத்தும் நெஞ்சில் இருக்கும்.

மணலை நதியென்று பார்த்தோம். திகைத்தோம். அது நதியா? மணலா? இரண்டும்தான். நதியெனில் நதி. மணலெனில் மணல். வாழ்க்கையும் அப்படித் தான். துக்கமெனில் துக்கம். சந்தோஷமெனில் சந்தோஷம். நாம் கூட்டமா தனியா? தம்மிடையே கேள்வி வந்தது. நாம் கூட்டம் தான்.

ஆனால், கூட்டத்திலும் தனிதான். மணல் தனி. அது நதியாய் வெறும் கூட்ட மாய் பரவிக் கிடக்கிறது. நீரில் குளிர்ந்தும் புரண்டும் வெப்பக் காற்றில் ஆவித்தும் அலைக்கழிந்தும் இடம் மாறுகிறது. வாழ்க்கை ஒரு மணல் நதி. யோசிக்க உங்களுக் கும் இது புரியும். உலகம் சிறியது. நமது பார்வையில் உலகம்.... உலகம் சிறியது. எங்கேனும் சந்திப்போம்.

என்றென்றும் அன்புடன்,

சீனுவாசன்''

அவர்கள் கண் விழித்தார்கள்.

''அந்தப் பையன் மை வேலை தெரிஞ்சவன். பில்லி, சூன்யக்காரன். அவன் கூட பழகக் கூடாது. நீங்க பாட்டுக்கு கண் மூடி உட்கார்ந்துட்டேள். பைய யாராவது எடுத்துண்டு போயிட்டா என்ன ஆகும்? அதான் நான் கலந்துக்கலை.'' குடுமி வைத்தவர் பேச யாரும் அவருக்கு பதில் சொல்லவில்லை.

''கண்ணெதிரே புத்தர் பார்த்தானாம். புத்தர் பார்த்தவன் ஏன் ஹரித்வார், ரிஷிகேசம் போகணும்? கயாலயே இருக்க வேண்டியது தானே...''

அதற்கும் பதில் இல்லை.

''அவன் பேரு என்ன?'' குடுமிக் கிழவர் கேட்டார்.

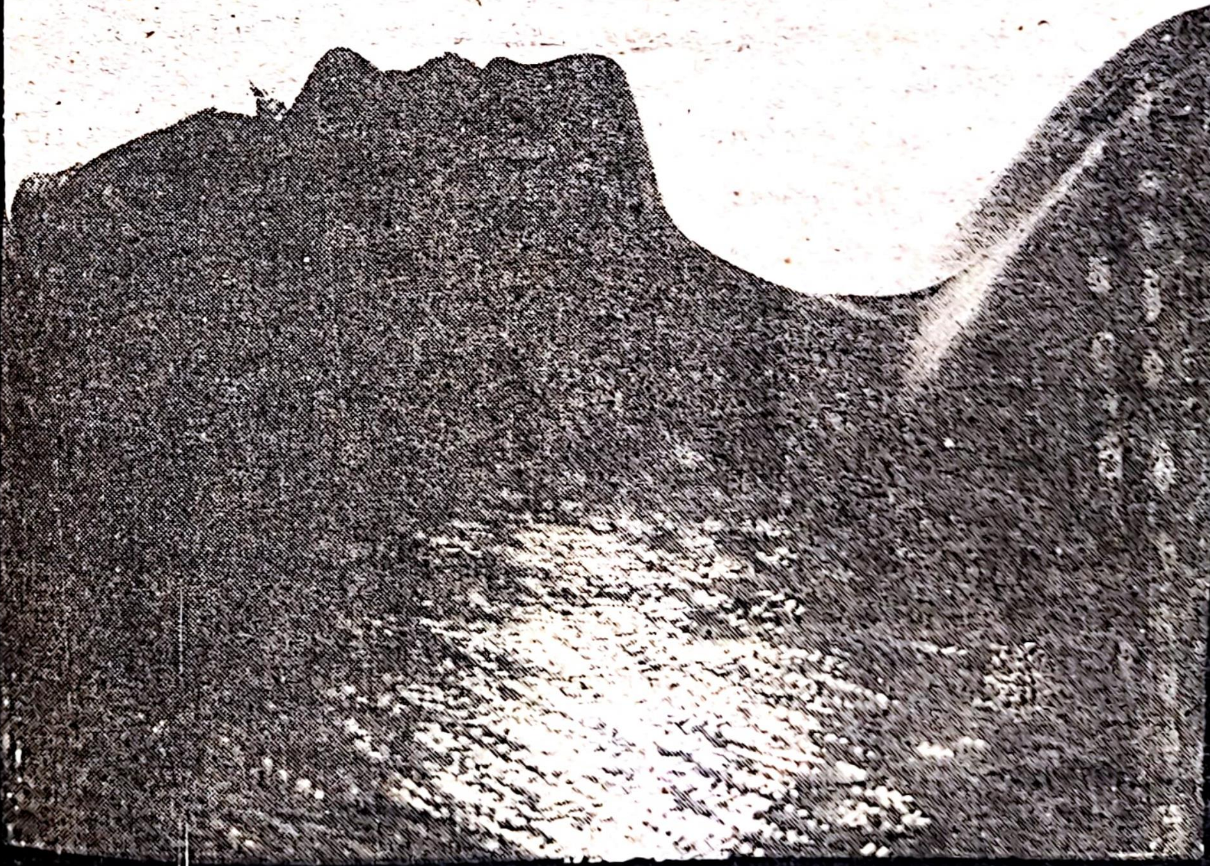
''புத்தன்...'' மனோன்மணி மட்டும் பதில் சொன்னாள்.

அந்தக் கிழவி பொக்கை வாய் திறந்து புருஷனைப் பார்த்து (பரிதாய் சிரித்தது.

* * *

ஒரு நதி ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது...

எல்லா வயதினரையும்
எல்லா சாதியினரையும்
ஆண், பெண் பேதமின்றி
அத்தனை பேருடைய
அழுக்கைச் சுமந்தபடி
முன்பொரு நதி ஓடிக் கொண்டிருந்தது...

இளம் பிராயத்துக்
கனவுகளோடும்
ஜில்லென்று தழுவுகிற
நீரலையோடும்
காதல் அங்கே
கைவீசி நீந்தியது

குதித்து குதூகலிக்கிற
சிறுவர்களின்
எக்காளமாய்
மனசுக்குள்
நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம்
மனோரஞ்சிதங்கள்
பூத்துக் குலுங்க

எப்போதேனும்
மழைக் காலத்தில்
ஊறும் ஊற்றென
லாரிகள் வாரியது போக
ஊரார் விட்டு வைத்த
ஈரமற்ற மணற் பாலை

உன் ஓர்மை போல்
ஒரு நதி ஓடிக்கொண்டிருந்ததை
நினைவுபடுத்திக் கிடக்கும்
முட்கள் விளைந்த
மணல் காடாய்!

—வித்யாஷங்கர்—

குஷ்பு பேட்டி!

"இரண்டாவது மனைவி என்பதில் எனக்கு வருத்தமில்லை..."

"ஆமாம் சார், நானும் பிரபுவும் லவ் பண்றோம்! நான் அவரை உயிருக்குயிரா காதலிக்கறேன்!" என பட்டவர்த்தனமாக போட்டு உடைத்து விட்டார் குஷ்பு.

கடந்த சில நாட்களுக்கு முன் ஆங்கில பத்திரிகைக்கு அவர் அளித்திருந்த பேட்டியொன்றில் தான் இப்படி பகிரங்கமாக அறிவித்திருக்கிறார்.

"நானும் இந்த பீல்டுக்கு வந்து எத்தனையோ நடிகர்களை சந்திச்சிருக்கேன். எத்தனையோ பேர் கூட நடிச்சிருக்

கேன். க்ளோஸா பழகியிருக்கேன். ஆனா, பிரபுவ மாதிரி ஒரு சூப்பர் பர்ஸனாலிட்டிய இதுவரைக்கும் நான் பார்த்ததேயில்லை. கடந்த அஞ்சு வருஷமா அவரை நான் என் உயிருக்கு உயிரா நேசிச்சிட்டு வர்றேன்.'' என தைரியமாக
பேட்டியளித்திருக்கிறார்.

இது இமயத்தையே உலுக்கி விட்டதாம். என்ன செய்வது? சிவாஜியும் தலையில் கை வைத்துக் கொண்டு, 'கிளிக்கு றெக்கை முளைச்சிடுத்து. ஆத்தை விட்டே பறந்து போயிடுத்து' என்கிற ரீதியில் புலம்பி வருகிறாராம். பரிதாபம்தான்.

பிரபு, குஷ்பு விவகாரம் பத்திரிகைகளில் சடந்த இரண்டு வருட காலமாகவே பரபரப்பாக பேசப்பட்டு வந்த விஷயம். குஷ்பு நடித்த முதல் படமான தர்மத்தின் தலைவன் படத்திலேயும் பிரபுவுக்கு ஜோடியாகத்தான் நடித்திருந்தார். அப்போது ஏற்பட்ட 'டிக்கிலோனா' விவகாரம்தான் இதுவரை இழுத்து வந்திருக்கிறது.

அதிலும் குறிப்பாக 'சின்னத்தம்பி' படம் வெளியாகி சக்கை போடு போட்ட போது, ஊரு சனமே பிரபுவையும், குஷ்புவையும் சரியான ஜோடி என வாயார வாழ்த்தியது. இதற்கேற்றார் போல் இதையே சாக்காக வைத்துக் கொண்டு அடுத்தடுத்த படங்களிலும் குஷ்புவையே தனக்கு ஜோடியாகப் போடும்படி டைரக்டர்களிடம் பிரபு ரெக்கமண்ட் செய்தார்.

'உத்தமராசா' படப்பிடிப்பில் தான் இந்த விவகாரம் ஜிவுக்கென சூடுபிடித்தது. அந்தப் படபிடிப்பின் போது குஷ்பு, ''அய்யோ... அம்மா...'' என வயித்து வலியால் துடிக்க, பிரபுவுக்கு கண்ணில் அருவியே கொட்டி விட்டதாம். உடனடியாக ஷூட்டிங்கை கேன்சல் செய்து விட்டு குஷ்புவை மடியில் கிடத்திக் கொண்டு மெட்ராசுக்குத் திரும்பினார் பிரபு.

அந்த கண்கொள்ளாக் காட்சி மறுநாள் எல்லா பத்திரிகைகளிலும் 'பளிச்'

பளிச்'சென வெளிச்சமானது. பத்திரிகைகள் பரபரப்பாக பிரபு, குஷ்பு காதலை வெளியிட இருவரும் ஒருசேர மறுத்தனர். இதனிடையே பிரபுவுக்கும் அவரது வீட்டில் லேசாக எதிர்ப்பு கிளம்பியது.

குஷ்புவுக்கும் அந்த சமயத்தில் மார்க்கெட் சூப்பர் ஸ்பீடில் இருந்ததால் வெளியே தெரிந்தால் மார்க்கெட் டல்லாகி விடுமோ என பயந்து மூடி மறைத்து விட்டனர். இதனிடையே குஷ்புவின் மார்க்கெட் கொஞ்சம் 'டல்'லாக, இனியும் தாமதித்தால் காரியம் ஆகாது என இருவரும் முடிவு செய்தனர்.

அதன்படி இருவரும் திருப்பதியில் மாலை மாற்றிக் கொண்டனர். இந்த விஷயமும் பத்திரிகைகளில் வெளியான போது இருவரும் மறுத்தனர். ஆனால், விஷயத்தை எத்தனை நாள் தான் மூடி மறைப்பது?

''நாம் யாருக்காக பயப்பட வேண்டும். ஊரறிய உலகறிய நாம் கணவன், மனைவியாக வாழ வேண்டும். பத்திரிகைகள் எழுதினால் எழுதிக் கொள்ளட்

"ஜில் ஜில் ஹிம்"

டுமே'' என குஷ்பு, பிரபுவி டம் ஸ்ட்ராங்காய் பேசிவிட, பிரபுவுக்கும் வேறு வழி தெரி யவில்லை.

ஊரு உலகத்திற்கு தாங்கள் கணவன், மனைவிதான் என தெரிவிக்க விரும்பினர். அதன்படியே சமீபத்தில் முடிந்த பஞ்சு அருணாசலம் அவர்களின் இல்லத் திருமண விழாவிற்கு இருவரும் ஒரே காரில் வந்திறங்கினர். இருவ ரும் அருகருகே அமர்ந்து மணமக்களை வாழ்த்தினர்.

பத்திரிகைகளுக்கு ''தாங் கள் கணவன் மனைவிதான்' என தைரியமாக கூறும் வகை யில் ஜுப்பராய் போஸ் கொடுத்து போட்டோ எடுத் துக் கொள்ள ஒத்துழைத்த னர். இப்போது குஷ்புவே அதை வலியுறுத்தி பகிரங்க மாக பேட்டியளித்திருக்கி றார். அந்தப் பேட்டியில்—

''எனது வாழ்க்கையில் கிடைத்த அரிதான மனிதர் பிரபு. அவர் என்னை நன்றாக புரிந்து கொண்டிருக்கிறார். நானும் அவரை தெளிவாக புரிந்து கொண்டிருக்கிறேன். அவருடைய கட்டுக்கடங் காத ஆண்மையின் கவர்ச்சி யில் என் மனதை முழுமை யாக ஒப்படைத்து விட்டேன். நான் கோபத்தில் உணர்ச்சிவ சப்பட்டால் பிரபுவைத் தவிர வேறு யாரும் என்னை கட்டுப் படுத்த முடியாது.'' எனக் கூறி யிருக்கிறார்.

மேலும், ஒரு மனிதனின் இரண்டாவது பெண்ணாக (மனைவி) இருப்பது பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள் என்ற கேள்விக்கு, ''சினிமா தொழி லில் இரண்டாவது என்பது சக ஜமான விஷயம். நான் ஒருத் தரை விரும்பினால் அவரு டன் நரகத்திற்குக் கூட செல்ல தயங்க மாட்டேன்'' எனக் கூறியிருக்கிறார்.

இனியாவது பிரபுவோ, குஷ்புவோ 'அய்யய்யோ அப்படியெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை' என ஒரு முழம் பூவு டன் உங்கள் காதுகளைத் தேடி ஓடி வரலாம். எதுக்கும் கொஞ்சம் ஜாக்கிரதை.

—குமுதா

Edited and Published by A.Hariraman for Parvathi Publications, No.6, West Cooval River Road, Chindatripet, Madras-2. and Printed at M/s.Parvathy Art Printers, Madras-
படைப்புக்களை அனுப்ப வேண்டிய முகவரி, 6, மேற்கு கூவம் ஆறு சாலை, சிந்தாதிரிப்பேட்டை சென்னை-2

இந்தியப் பிரபலங்கள் பலருடைய தலைகள் உலககெங்கும் தபால் தலைகளில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. இந்தப் பட்டியலில் முதலிடம் வகிப்பவர் மகாத்மா காந்தி. கிட்டத்தட்ட 42 நாடுகள் காந்தியின் படத்தை தபால் தலையில் வெளியிட்டு இருக்கின்றன.

அமெரிக்கா முதல் சின்னஞ்சிறு வெனிசுலா வரை இந்த லிஸ்ட்டில் அடக்கம். இன்னும் புத்தர் முதல் முன்னாள் ஜனாதிபதி ஜெயில்சிங் வரை நிறைய பேர் இந்தப் பெருமை பெற்றிருக்கிறார்கள். நீங்கள் இங்கே காண்பது அதில் ஒரு பகுதி.

காந்தி - வெனிசுலா
லால்பகதூர் சாஸ்திரி - ஹங்கேரி
ஜெனரல் திம்மையா - சைப்ரஸ்
சர்.சி.வி.ராமன் - காமரோஸ்
மஹாவீரர் - ஜெர்மனி
சுவாமி சிவானந்தா - மொரீஷியஸ்
சுவாமி தியானந்தா - மொரீஷியஸ்
புத்தர் - ஜப்பான்
விஜயலட்சுமி பண்டிட் - லைபீரியா
டாக்டர் கோட்னிஸ் - சீனா
ஜெயில் சிங் - தென் கொரியா
ஜவஹர்லால் நேரு - ஏமன்
ரவீந்திரநாத் தாகூர்- மத்திய ஆப்பிரிக்க குடியரசு
இந்திரா காந்தி - ரஷ்யா

விற்பனையாகிறது!

நாவல்

சத்யா

சுபா

வெஸ்டன் நரேந்திரன்

SUJAATHAA MONTHLY TNMS(N)534 - JULY'943